VP MAGAZIN

nr 15

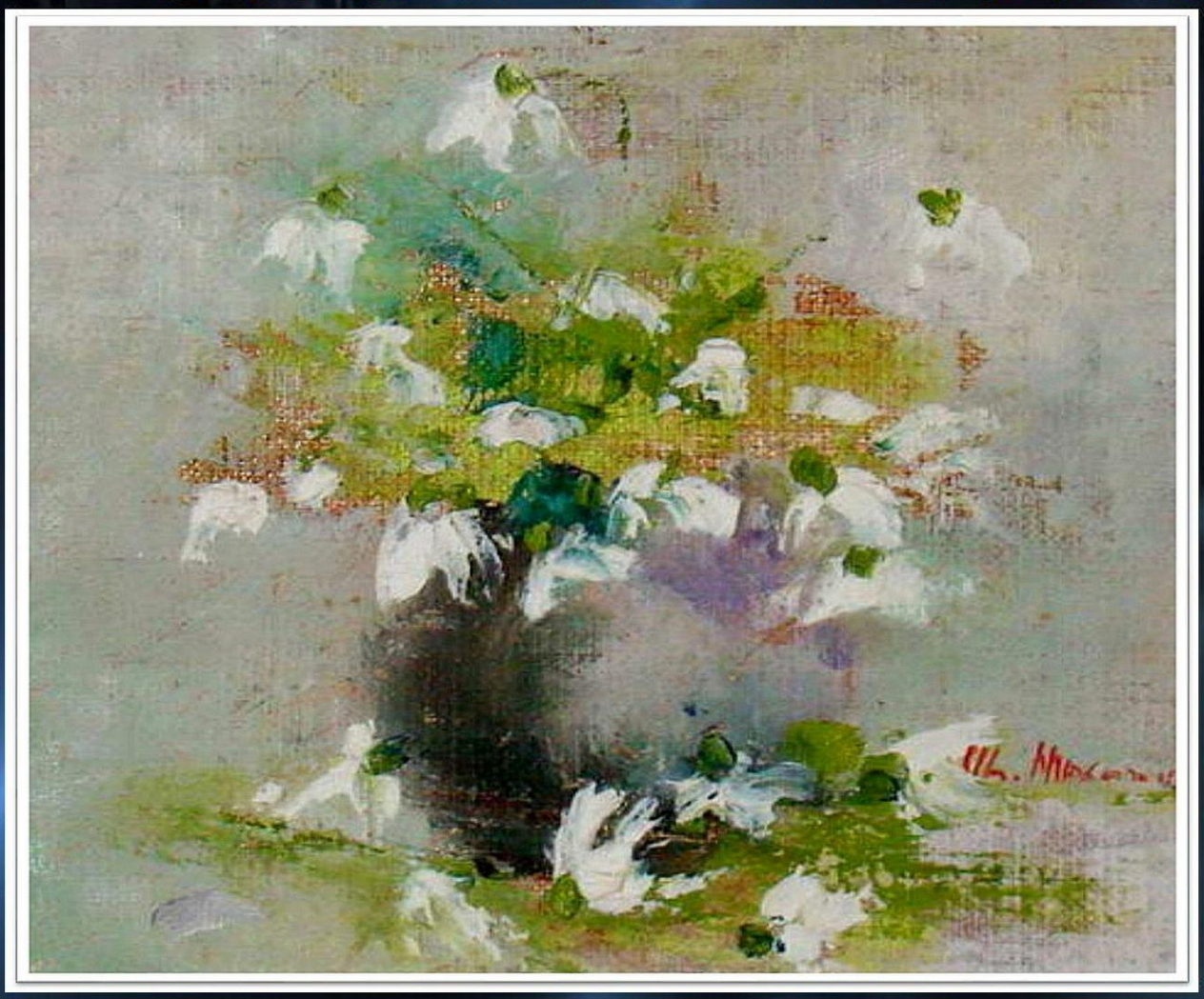

Foileton

virtual-project.eu

VP Magazin

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectura plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 15 - Aprilie 2015

ProArte
Paleta primaverii

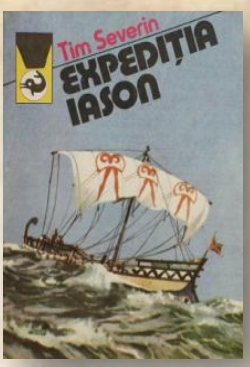

Expediții şi Exploratori
TIM SEVERIN
Expediția IASON
Capitolul 10

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Episodul 12

William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolul 7

Alexandru Lamba
Arhitecții
speranței
Episodul V

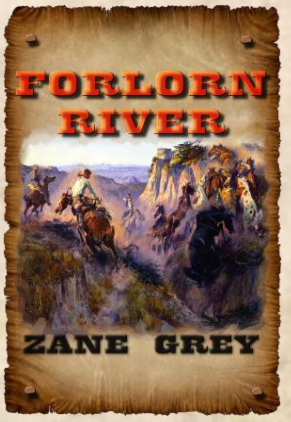

Zane Grey
Forlorn River
Capitolele 9-10

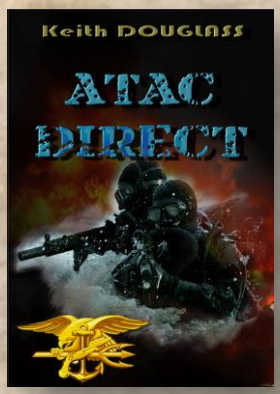

Keith Douglass
Atac direct
Episodul V

BD
Team RAFALE
Fonduri de Razboi
Ep1

Foileton interbelic
REGELE
PIRAȚILOR
Partea III

VP Magazin

Pro Arte

Paleta Primaverii

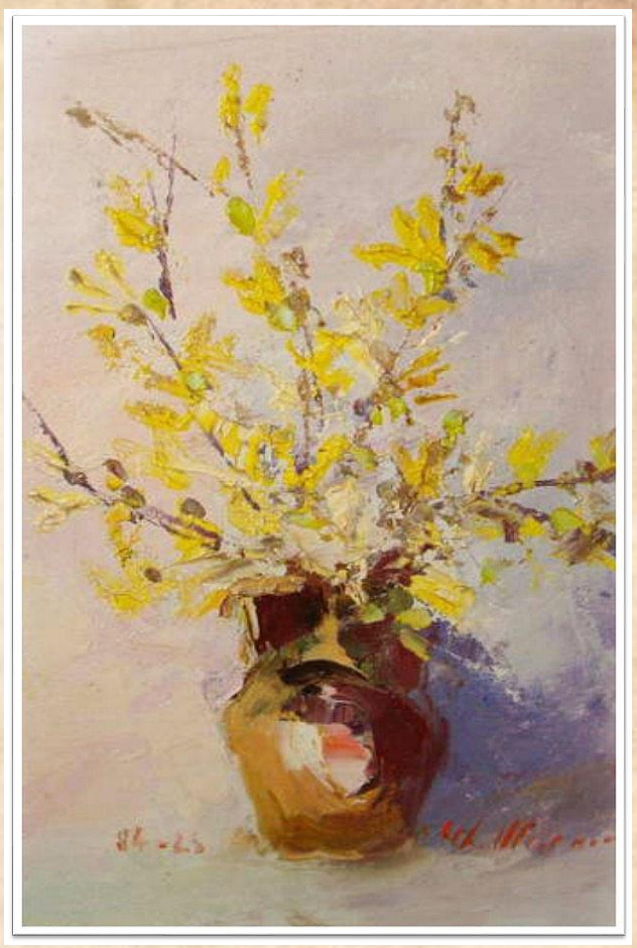

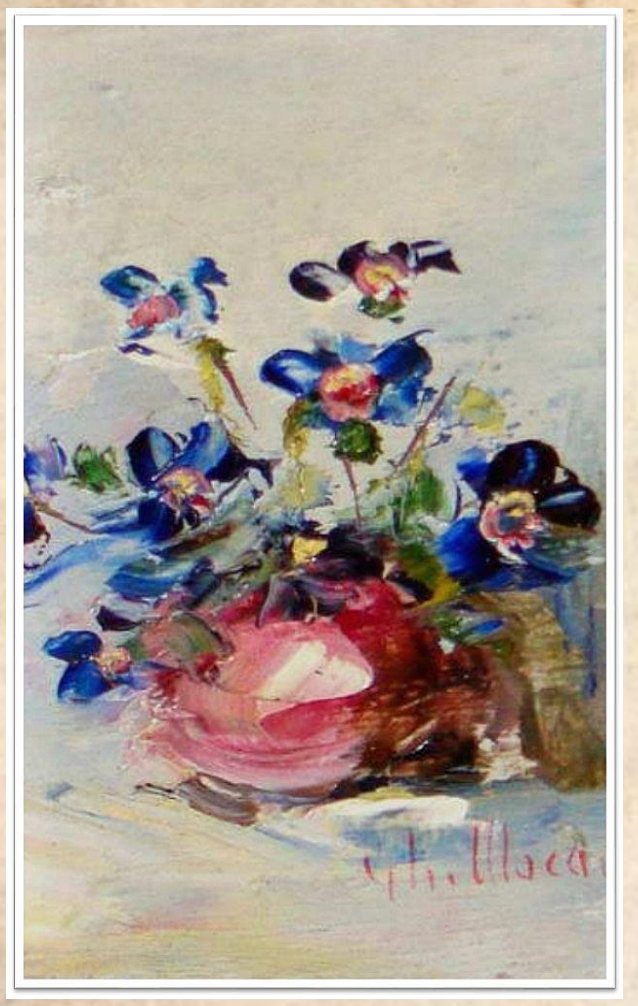

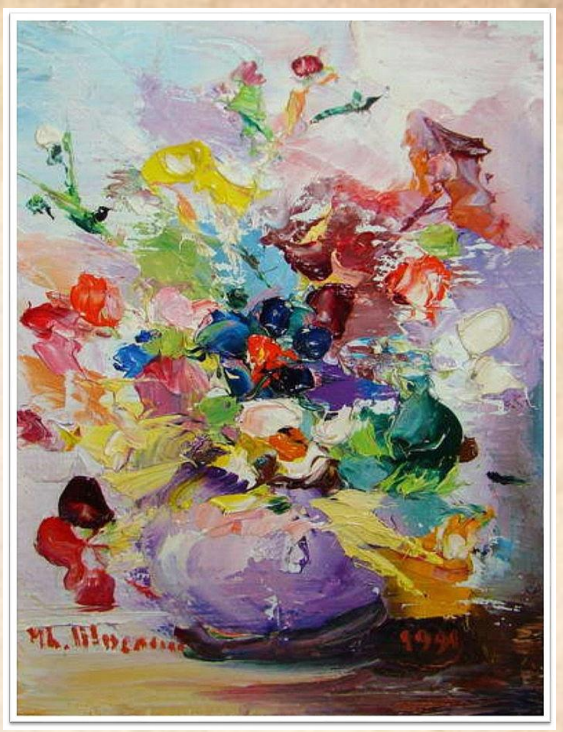

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

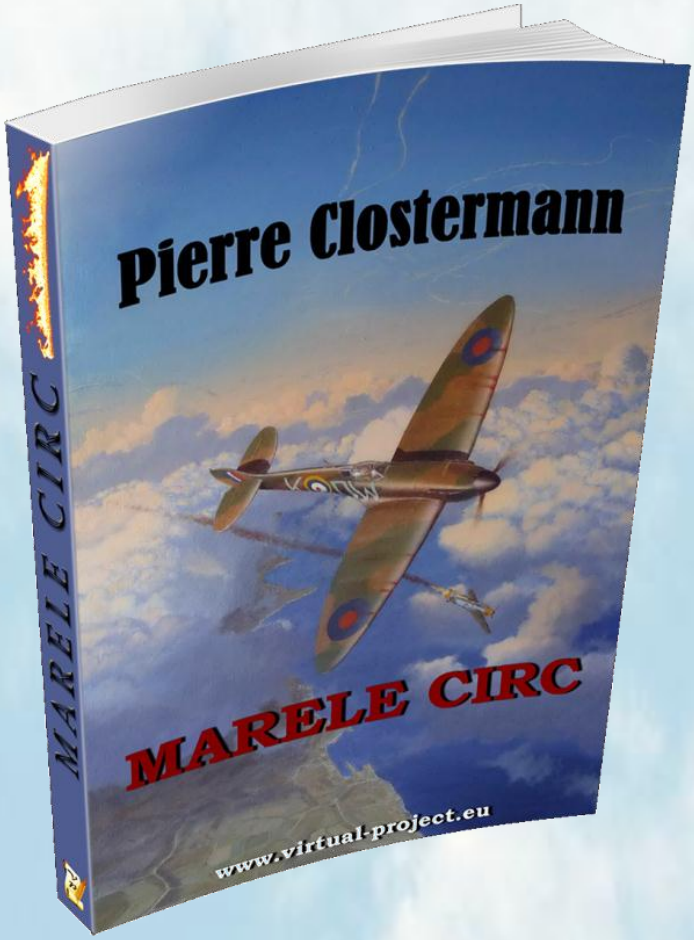

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

EPISODUL 12

• O pasăre rară

Flight lieutenant Vassiliardes D.F.C., D.F.M., a fost doborât în dimineaţa aceasta; de trei zile doar, comanda cea de a doua secţiune din escadrila 486.

Medicul şi preotul vor fi îndureraţi…

Sărmanul Vass! Oricum, şi-a cam căutat-o cu lumânarea. Nemaipomenitul noroc care l-a apărat multă vreme împotriva tuturor imprudenţelor sale, a obosit pesemne. S-a lăsat prins prosteşte în capcana antiaerienei şi, colac peste pupăză, i-a târât după el pe Railroad Albastru doi şi Albastru trei.

Când s-a întâmplat, dimineaţa, eram în patrulă. Am putut urmări, prin radio, toată drama.

Vass îşi abandonase sectorul după câteva minute. Era vorba, trebuie să recunoaştem, de o misiune monotonă; dar acoperirea capetelor de pod este o treabă absolut necesară.

Conducându-şi formaţia de patru avioane, pătrunsese până la vreo treizeci de kilometri în adâncimea liniilor germane şi începuse să atace nişte camioane, într-o zonă totuşi foarte bine cunoscută în ce priveşte densitatea antiaerienei.

La o anume răspântie, se iscase mare învălmăşeală de vehicule. Ca să mitralieze locul, Vass se văzu nevoit să străpungă un dens baraj de A.A., iar numărul său 2 se prăbuşi în flăcări. Prudenţi, 3 şi 4 au refuzat să-l urmeze.

Vass luă totuşi hotărârea să treacă la un al doilea atac, ordonând cu fermitate numărului său 3 să-l însoţească.

— *For Crist's sake, Blue one don't go back în there*! *Too much flak*![1]

În pofida acestui apel disperat al lui Albastru trei, Vass îşi repetă trecerea. Probabil că avionul i-a fost lovit o dată, căci l-am auzit strigând în radio:

[1] În numele cerului, nu te întoarce acolo Albastru unu! E prea multă antiaeriană!

— *I have been hit*! Sunt lovit!

Albastru patru, care nu izbutise să evite sfărâmăturile decât foarte aproape, ne-a povestit mai târziu că avionul lui Vass se dezintegrase într-adevăr într-o mare de flăcări.

În ce-l priveşte pe Albastru trei (Stanley) nu s-a mai întors niciodată; a dispărut cu totul.

•

Mă aflu în patrulare cu Peter, West, Longley şi Don, prin împrejurimile Elbei.

Am mitraliat un tren într-o gară mică de triaj. Fără rezultate prea grozave.

Multă A.A., de mare precizie; aparatul lui Don este lovit. Sare anevoie din *Tempest*-ul său care a luat foc, dar cade în plin peste bateria A.A. germană.

Nu va fi multă vreme prizonier, dat fiind ritmul în care se precipită lucrurile, astfel că acum are mai mult noroc decât noi să asiste viu la sfârşitul acestei istorii!

Mitraliem în trecere, pe drumuri mici, secundare, câteva camioane înnebunite.

Cele trei aerodromuri nemţeşti pe care le zărim par golite de Luftwaffe. Prin împrejurimi, niciun tren pornit; este inutil să alergăm spre sinucidere, pentru a găuri câteva locomotive din triajele protejate de antiaeriană.

Hotărât lucru. Germania e înţesată de antiaeriană. O găseşti pretutindeni, până şi în colţurile cele mai ciudate. Uneori dai de un neînsemnat drum de ţară, pe care circulă două-trei camioane, execuţi o trecere pe deasupra şi, hop, trasoare de 20 mm încep să brăzdeze cerul.

Convoaiele rutiere militare ale nemţilor urmează pesemne acum itinerare ocolite, studiate cu grijă, protejate de-a lungul lor de baterii de A.A. uşoară. Şi cum tot ceea ce circulă astăzi este, prin forţa lucrurilor, militar, deci supus unor ordine foarte stricte, mai mare daraua decât ocaua. Nu face să rişti un *Tempest*, aşa prosteşte, doar din plăcerea de a preface în pulbere un oarecare vehicul al Wehrmacht-ului.

Alte cinci formaţii a câte patru *Tempest*-uri execută de asemenea recunoaşteri de luptă prin împrejurimi. De formă doar, căci în după-amiaza aceasta pare să nu fi rămas niciun obiectiv interesant.

VP MAGAZIN

Din principiu, sunt totuşi cu ochii în patru: poţi să nimereşti pe neaşteptate peste un *Focke Wulf* pornit să dea târcoale.

Am de altfel convingerea că piloţii mei nu prea sunt în formă. De o lună încoace am scos untul din ei şi cred că au ajuns la acel stadiu de depresiune morală în care primeşti de voie de nevoie să-ţi pui pielea în joc, indiferent de ţintă, fără a face însă un anume efort de a căuta şi prilejul.

Ceea ce îmi confirmă părerea este faptul că ori de câte ori cobor sub opt sute de metri, pentru a observa mai bine micile drumuri abrupte, cei doi coechipieri ai mei încep să zboare în zigzag, de parcă toată antiaeriana din lume s-ar afla pe urmele lor. Nu au poftă să coboare cu mine, apoi se grăbesc să urce la 1 000 de metri…

Asta nu-l împiedică, din fericire, pe Peter West să deschidă bine ochii.

— *Look out Filmstar Red One – aircraft four o'clock*![1]

— *O.K. Filmstar Red, breaking starboard and climbing*![2]

Un avion se profilează la rasul copacilor, se apropie cu repeziciune. E un aparat ciudat, pe care nu-l pot identifica.

Nu ne observă decât în ultima clipă, căci ne aflăm chiar sub plafonul norilor, în umbră. Degajează foarte repede şi, o clipă, îl pot vedea din faţă. Este, fireşte, un neamţ – aripile sale însemnate cu cruci negre mi-o dezvăluie – dar ciudată pasăre!

Cu motoarele în plin, încerc să-i tai virajul din interior, dar dispare ca fulgerul.

Longley, mai bine plasat, trage în el, însă fără vreun rezultat.

Avionul necunoscut a făcut cale întoarsă şi o ia la fugă, cât îl ţin puterile. E într-adevăr un fenomen. Ampenajele sale sunt cruciforme şi pare-se că are nu numai o elice tractivă normală în faţă, dar şi una propulsivă în spatele direcţiei, chiar aproape de coadă. Motorul său din faţă este unul „în linie", capotat precum JUMO 203 al *Focke Wulf*-ului *190 D-9,* cu un radiator în formă de inel; celălalt motor este vârât în fuzelaj, în spatele pilotului. Cele două dâre lungi şi cenuşii, pe care le târăşte în siajul său, indică faptul că zboară în forţaj, iar firişorul alb care ţâşneşte din eşapamente arată că se serveşte de GM-1…

[1] Atenţiune, Filmstar, Roşu unu, avion la orele patru!
[2] O.K. Filmstar roşu, virează pe dreapta şi urcă!

Ezit să intru şi eu în forţaj, căci chiar la 3 040 cai putere nu vom putea pune mâna pe el. Avem aproape opt sute de kilometri la oră, iar el câştigă un mare avans asupra noastră.

Îl filmez la întâmplare, pentru cazul în care am putea descoperi urme de propulsie prin reacţie. E adevărat că pe lumina asta alburie, mare lucru nu alegem după developare.

Longley încearcă puţin să-l urmărească, dar renunţă repede. Trage în gol o rafală inutilă, ale cărei trasoare unduiesc prin peisajul înconjurător.

— *Hullo Red 4, keep your ammo, no use shooting at the bastard*![1]

Risipă de muniţii!

Din conştiinciozitate, mă duc până deasupra Elbei.

Plouă, vizibilitatea este foarte proastă. Survolăm un pod de vase germane, care ţine greu piept forţei curentului. Nici ţipenie, dar iată că A.A. se dezlănţuie.

Ne depărtăm în grabă. Să ne întoarcem acasă!... Blestemată zi!

Îmi citesc cu osârdie hărţile şi, în toată mizeria asta, îmi reperez poziţia încadrat îndeaproape de cele două *Tempest*-uri ale mele.

Şi pentru că benzina scade, sfârşesc prin a mă hotărî să cer la Kenway un cap de zbor, dar tocmai în clipele acelea frecvenţa este foarte aglomerată... În radio se aude secţiunea Filmstar Albastru. Tot ce pot desluşi din groaznica lor sporovăială este că au interceptat, prin împrejurimile Steinhuder-ului, un nenorocit de *Junkers 88,* pe care tocmai îl masacrează.

Timp de aproape un minut, nu se aud decât urlete frenetice de câini porniţi în hăituială; apoi, deodată, se aşterne liniştea. *Junkers*-ul *88* se mistuie probabil în flăcări, la marginea unei câmpii oarecare...

Dar tot chemând Kenway--ul, îmi pun în gând să-i iau la rost pentru lipsa de disciplină în radio.

•

La Rheine, în rulota lui Varga, ofiţerul cu informaţiile, discutăm preţ de aproape o oră, despre identitatea misteriosului nostru avion. Până în cele din

[1] Alo, Roşu, păstrează-ţi muniţia, nu face să tragem după creatura asta.

urmă caracteristicile sale par să coincidă cu cele ale *Dornier*-ului 335. Ultimul prunc al vânătoarei de asalt germane.

Şi cum este prima întâlnire, în luptă, cu un asemenea aparat, fac mai multe schiţe, adunându-mi datele păstrate de memorie, pentru a informa Cartierul general. Scriu un raport destinat serviciilor de informaţii, privind calităţile de maniabilitate şi performanţele avionului.

Restul după-amiezii mi-l petrec punând în ordine hârţoagele escadrilei. Ce corvoadă!

Longley a plecat iarăşi cu o patrulă de-a noastră într-o recunoaştere, de luptă. După ce aterizează, aflăm că au întâlnit – dar de data asta l-au doborât – încă un avion fenomenal.

Longley îmi istoriseşte că în timp ce zburau de-a lungul autostrăzii Berlin-Hamburg în construcţie, au zărit – în punctul în care ea tiveşte lacul Neu-Ruppin – un avion la rasul apei.

Avionul acela, cu roţile şi flapsurile scoase, părea că se pregăteşte să aterizeze pe autostradă. În ciuda antiaerienei, Longley l-a doborât.

Era un *Henschel 162,* sau *Volkjager* cu reacţie.

Lucrul acesta pare să întărească rapoartele pe care le avem privind producţia în masă a avionului *He-162* în uzinele subterane din împrejurimile Neu-Ruppin-ului. Dar până acum nu ne-am putut niciodată explica cum erau încercate aceste aparate. Singurul aerodrom din împrejurimi, cel din Ruppin chiar, fusese bombardat vârtos şi făcut de nefolosit. Mai mult decât atât, informaţia foto bisăptămânală nu dezvăluise, pe acest teren, prezenţa vreunui avion, nici măcar a unuia singur, de aproape trei luni.

Aşadar, avem dovada că o anume parte a autostrăzii, lungă de patru mii de metri şi largă de cincizeci şi cinci, perfect rectilinie, serveşte drept pistă de încercare. Aparatele sunt garate probabil în adăposturi camuflate, în pădurile ce mărginesc autostrada.

Hotărât lucru, descoperim mereu altele în fiece zi. Nemţii au ajuns să transforme Germania într-o cutie cu surprize.

• Flăcări în amurg

20 aprilie 1945

P.C. al Diviziei aeriene ne otrăveşte zilele ca de obicei.

Vor să le dăm în seara aceasta la asfinţit, o patrulă care să protejeze sectorul Bremen-Hamburg.

Într-adevăr, Luftwaffe a reacţionat puternic în ultimele zile de-a lungul autostrăzii. Escadrile S.S. au mitraliat şi bombardat coloanele noastre avansate, împiedicându-le serios înaintarea şi alimentarea.

Suntem de acord în ce priveşte patrula, dar P.C.-ul Diviziei pare să nu înţeleagă că Rheine-Hopsen nu are decât o singură pistă în stare bună, foarte scurtă şi fără nicio instalaţie pentru zborul de noapte.

Divizia mai uită şi faptul că nemţii operează, imediat după asfinţitul, teoretic, al soarelui. A voi să interceptezi *Focke Wulf*-uri care operează în grupuri mici, în ceaţa care se ridică din mlaştinile Elbei şi prin norii joşi ce reflectă ultimele licăriri ale amurgului, înseamnă să cauţi acul în carul cu fân.

De altfel, în ce priveşte numărul avioanelor, suntem cam la limită. Întrebat cu diplomaţie, „Chieffy” nu vorbeşte decât de nouă aparate disponibile – cel mult zece pentru douăzeci de ore.

Iau atunci hotărârea să mă opresc la o cifră medie, să las şase *Tempest*-uri lui Bruce Cole pentru recunoaşterea de luptă normală şi să păstrez restul…

Întrucât aveam mână liberă şi întrucât nu-mi cunoşteam încă prea bine oamenii, i-am ales pe Mac Intyre şi pe Gordon, pe care vreau să-i încerc într-o misiune grea.

Decolăm la 19:36.

Gordon îşi porneşte cu greu motorul, astfel că pierdem zece preţioase minute de crepuscul tot aşteptându-l şi rotindu-ne în gol.

La 19:45 iau direcţia Bremen, în razmot.

Prea mare lucru nu-i de văzut: câteva rafale vagi de trasoare la orizont, a căror lumină se pierde în fulgerările norilor. Nişte case ard cu vâlvătăi.

Ici, colo, prin întinsele păduri de pini, şerpuiesc viclene incendii.

Un neaşteptat ropot de ploaie face ca plafonul norilor să coboare şi mai jos. Zburăm la rasul copacilor.

Abia pot desluşi avionul lui Gordon. Vizibilitatea devine tot mai proastă. Neliniştitoare situaţie. Fără îndoială, nemţii vor scoate capul, dar nu ţin neapărat să mă aventurez în razmot pe teritoriul duşman.

Încerc să străpung negura cu privirile. Hamburg-ul se află undeva în faţa mea, aproape de tot, în năclăiala aceea, cu formidabila sa apărare antiaeriană.

La naiba! Trebuie să fac cale întoarsă!…

— *180° port, Filmstar white GO*![1]

Mă agăţ iarăşi, cu disperare, de autostrada foarte dreaptă, a cărei panglică albă a fost până şi ea mânjită, în chip de camuflaj, cu pete neregulate de gudron. Este unicul reper sigur în toată mizeria asta; ea delimitează cu aproximaţie poziţiile trupelor noastre înaintate.

Este aproximativ ora 20:30. Ploaia se înteţeşte.

Trecem în vârtej pe deasupra coloanelor blindate engleze şi americane, provocând de altfel o panică îngrozitoare. Se pare chiar că aceşti idioţi de „pongo” nu vor învăţa niciodată să deosebească avioanele noastre de cele ale nemţilor.

Survolăm un escadron de tancuri „Churchill”, răzleţit în jurul unui câmp, iar oamenii aleargă în toate părţile, să se adăpostească pe sub tancuri, pe sub şenile ori prin şanţuri…

Şi pentru că în ultimele seri au fost mitraliaţi prin împrejurimile acestea – şi în general cam la aceeaşi oră – ei îşi iau măsurile de prevedere. De altfel, cred că suntem primii vânători ai R.A.F.-ului care operează pe meleagurile acelea, la o oră atât de târzie.

Spurcată vreme. Am putea chiar trece la cinci sute metri, de un regiment de *Focke Wulf*-uri fără să le vedem.

Cu toate acestea, observ cu toată atenţia.

•

[1] 180°, Filmstar alb, du-te!

Este ora 20:35. Cu coada ochiului zăresc undeva în spatele cozii o rachetă roşie şi verde ţâşnind din liniile noastre, urmată pe loc de o erupţie de trasoare care se mistuie în nori…

Drace! Ceva se petrece… Poate nişte nemţi. Execut un viraj la stânga, prevenindu-mi totodată coechipierii:

— *Look out Filmstar white – 180° port and keep your eyes open*!

În aceeaşi clipă simt o zguduitură puternică chiar sub scaun, dimpreună cu o arsură vie la picior. Proiectile trasoare defilează foarte aproape de *Tempest*-ul meu…

— Ia te uită, asta-i culmea! Tot cretinii ăştia de „pongo” trag în noi şi unde mai pui că, pentru o dată măcar, ţintesc oarecum acceptabil!

Degajez printr-un viraj brusc, bombardându-i totodată prin radio cu o serie de invective pe cât de variate pe atât de inutile, căci nu mă pot auzi.

Cei doi coechipieri ai mei îmi urmează manevra, încolţiţi la rândul lor de rafale din ce în ce mai dense. Ne legănăm aripile, aprindem luminile de poziţie – toată gama semnalelor de recunoaştere este trecută în revistă. Nu-i nimic de făcut.

În disperare de cauză, mă pregătesc să-mi scot trenul de aterizare când, deodată, asemenea unui banc de peşti ce defilează pe sub o barcă, îşi fac apariţia vreo treizeci de *Focke Wulf*-uri!

De-a dreptul lipiţi de sol. Siluetele lor alungite şi rapide par să lunece printre copaci, urmate de erupţiile bombelor cu explozie întârziată pe care le presară pe unul din parcurile noastre de tancuri.

— *Focke Wulfs at 2 o'clock*! *Attacking*![1]

Îmi balansez *Tempest*-ul şi, cu motorul în plin, mă arunc în picaj asupra nemţilor. Dar chiar în clipa în care încep să mângâi trăgaciul tunurilor, instinctul mă face să întorc capul: vreo douăzeci de *Focke Wulf*-uri ţâşnesc din nori, în formaţie strânsă, la câţiva metri de cei doi coechipieri ai mei…

Între timp antiaeriana îşi îndeseşte tirul, iar ploaia se înteţeşte şi ea.

Focke Wulf-urile – nişte minunate „bot-lung”, cu spirală albă în jurul caserolei de elice negre – degajează în toate sensurile.

[1] Filmstar, Focke Wulf-ul la orele 2! Ne atacă!

Vizibilitatea este şi mai proastă ca înainte. Aceasta nu împiedică doi nemţi să execute fiecare câte un atac frontal asupra mea, într-atât de apropiate, încât mă lasă vlăguit de emoţie. Prima grijă este să evit o ciocnire în beznă. Ar fi o prea mare neghiobie! De altfel nici nu am avut încă un adevărat prilej să trag.

Deodată radioul urlă. Cuprins de o panică nebună Gordon începe să strige, fără să rostească fraze coerente. A fost chiar atunci lovit de antiaeriana noastră şi de un *Focke Wulf*.

Un *Tempest*, într-adevăr – târăşte o coadă lungă de fum cenuşiu şi urcă pe verticală spre nori, urmat de patru *Focke Wulf*-uri…

Sărmanul Gordon!

•

— *Look out, Pierre, Break, Break*![1]

Înainte chiar de a fi priceput că apelul mi se adresează mie, am tras brusc de manşă – dar prea târziu: sunt atins undeva pe sub rezervorul de benzină. Şocul este atât de puternic, încât picioarele mi s-au săltat de pe palonier. Un fum înecăcios, duhnind a cordită, îmi umple carlinga. Întrezăresc, la lumina unui fulger, o aripă pătrată însemnată cu cruce neagră, spintecând aerul la câţiva metri de mine, iar vârtejul stârnit de *Focke Wulf* este atât de cumplit încât, de data aceasta, manşa îmi scapă din mână…

Instinctiv completez un tonou lent, redresez la rasul copacilor şi, în timp ce o greaţă cumplită – efect al spaimei – mă gâtuie, văd o flacără scurtă lingându-mi picioarele.

Foc! Îi simt căldura prin cizme, înteţindu-mi primele zvâcniri dureroase în piciorul drept rănit.

Mă aplec. Pe bâjbâite, cu vârful degetelor înmănuşate, încerc să localizez izvorul flăcării.

Zbang! Zbang! Mai încasez două proiectile. De data aceasta motorul are un rateu neîndoielnic. Ca şi inima mea.

În timp ce execut un glisaj violent, care mă lipeşte de peretele cabinei, reduc o clipă gazele, apoi le redeschid încet, complet – motorul răspunde, normal…

Cu manşa trasă mult spre pântec, urc iarăşi până la baza norilor.

[1] Atenţie, Pierre, degajează, degajează!

Jur împrejur, într-o învălmăşeală îngrozitoare, *Focke Wulf*-urile mitraliază, urcă, coboară, se rotesc.

În penumbră, observ pe unul care virează spre mine, legănându-şi iute aripile scurte şi angajându-mă. Execut pe dată o ranversare, ţinându-i piept, îi trimit o rafală trei sferturi înainte, nu-l nimeresc, fireşte, şi trec ca un vârtej la numai câţiva metri pe sub el. Cabrez îndată, apăsând cu putere pe palonierul stâng. *Tempest*-ul meu se cutremură, încearcă o desprindere, se răsuceşte totuşi, într-un chip uluitor de strâns, două fileuri albe de condensare la capetele aripilor. Surprins, *Focke Wulf*-ul pare nedecis – intră într-un viraj pe dreapta – glisează – îşi revine – apoi virează spre stânga...

Asta-i prostia pe care o face! Acum, eu mă aflu într-o poziţie favorabilă, la mai puţin de două sute metri distanţă.

Repede, înainte ca el să poată avea vreme să se angajeze temeinic în manevră, corectez – zece grade – adică un cerc de colimator.

O rafală lungă, pornită din cele patru tunuri – fulgere, ce par să se înteţească – iluminează fuzelajul şi aripile *Focke Wulf*-ului. Sfărâmături plutesc într-un fum care se îngroaşă văzând cu ochii – cupola de sticlă a carlingii se desprinde învârtindu-se şi îl văd pe pilot, cu ambele braţe lipite de fuzelaj din pricina vitezei, cum încearcă să sară...

Apoi, *Focke Wulf*-ul basculează la mai puţin de cincizeci metri, redresează o clipă, se izbeşte de pământ, se saltă în sus, seceră un pin, într-o jerbă de scântei şi foc, apoi se striveşte în hârtoapele unui drum. Explozia este formidabilă; precum o lampă de magneziu, ea străluminează puternic peisajul pe o rază de mai multe sute de metri!

•

Vremea pare să se îmbunătăţească. Cohortele de nori se destramă, dezvăluind la orizont o fâşie largă de cer umed care aruncă o lumină alburie peste întinsele păduri de brazi ce vin să se piardă în mlaştini...

La stânga, un incendiu puternic: arde parcul nostru de tancuri, cu camioanele-cisternă şi transporturile de muniţii. Patru *Focke Wulf*-uri, asemenea unor fluturi mari de noapte, se rotesc în jurul flăcărilor şi, din când în când, unul dintre ele mai scuipă câte o rafală în jarul acela...

Nu îndrăznesc să le atac, căci îi simt pe ceilalţi cum dau târcoale prin beznă.

Dar iată un avion singuratic lunecând chiar pe deasupra copacilor, către Bremen; coşurile înalte ale oraşului desenează, în lumina crepusculară, siluete feudale.

Temperatura motorului meu este de 125°, iar presiunea de ulei a scăzut la 55°. Deschid cu părere de rău radiatorul şi reduc admisia; numărul de ture pe minut scade până la 3 500. Sunt totuşi în câştig faţă de *Focke Wulf,* care trebuie să se întoarcă acasă, căci nu mai are muniţii.

Ne aflăm deasupra Bremen-ului; mă mai depăşeşte cu aproape o mie de metri. Aventura aceasta ar putea să-mi cam vină de hac; închid radiatorul, deschid complet gazele... „Grand Charles" răspunde pe dată...

Acum survolăm Weser-ul, la intrarea în docuri.

Trecem ca un vârtej printre ruinele marelui pod de transbordare. De o parte şi de alta se înalţă şarpantele scrumuite ale magaziilor; cele câteva macarale şi sonde, rămase în picioare, arată ca nişte schelete negre.

Deodată, între *Focke Wulf* şi mine se desface ciorchinele unui A.A. – scurte lumini albe, printre care îşi croiesc drum, de o parte şi de alta, vălătuci cafenii... Abia s-au destrămat, atingându-mi uşor aripile, că altele se iscă din neant, ca prin minune...

Antiaeriana automată se amestecă la rându-i, iar trasoarele portocalii se răsfrâng în apa neagră şi uleioasă, de unde ţâşnesc carcase naufragiate, asemenea unor cadavre de uriaşe cetacee.

Mă străduiesc să nu pierd din ochi *Focke Wulf*-ul meu. Din fericire, el se conturează limpede pe cerul învăluit în amurg.

Pentru o clipă antiaeriana devine mai aprigă. Aud în spate ca o bătaie de clopot; apoi, dintr-odată, trasoarele se sting, dispar...

Ceva mi se pare nefiresc! O privire aruncată în spate îmi explică pe dată fenomenul: aliniate în coada mea, şase *Focke Wulf*-uri, rânduite într-un eşalon impecabil – cu eşapamentele înroşite la alb – mă urmăresc cu motoarele în plin...

Dintr-o singură lovitură a mâinii rup firul de plumb care închide crestătura indicatorului de forţaj „Emergency" şi împing până la fund maneta. Este primul meu prilej de a mă servi de ea pe un *Tempest.* Efectul este extraordinar şi imediat. Avionul sare mult înainte, cu vuietul unui cazan sub presiune, tras de trei mii cai putere dezlănţuiţi...

În câteva secunde am atins 780 kilometri pe oră, după cum îmi arată cadranul şi, în timp ce îl ajung bine din urmă pe fugarul meu, îi las în loc, fără doar şi poate, pe urmăritori.

Curând am redus distanţa la mai puţin de două sute metri. Deşi în umbra aceasta colimatorul mă orbeşte, îl ţin perfect în axă şi trag calm două rafale lungi... *Focke Wulf*-ul se clatină puternic şi se zdrobeşte, într-o păşune mlăştinoasă, stârnind o jerbă de noroi. Ca printr-o minune nu capotează.

Fără să mai zăbovesc, urc „în lumânare" spre nori şi mă las apoi pe aripă, spre a ţine piept celorlalţi.

Dar s-au mistuit în beznă... Probabil că au făcut cale întoarsă, lăsându-şi camaradul în ghearele propriei sale ursite.

Mai trec o dată pe deasupra *Focke Wulf*-ului doborât; pilotul se depărtează de avion şchiopătând, târând după el paraşuta, năucit de şoc. Împroşc cu proiectile doar sfărâmăturile avionului, care iau foc imediat.

Acum, noaptea e adâncă.

Cu motorul încetinit, la regim de croazieră (trebuie să-l răcesc şi să economisesc benzina) cu cap compas spre sud, reiau încetişor înălţime.

Minutele se scurg unele după altele. Mă străduiam tocmai să găsesc un punct de reper, când motorul meu are un rateu puternic. O jerbă de scântei lunecă de o parte şi alta a carlingii. Observ – iar inima-mi tresare – că flacăra iscată la picioare a renăscut, că reapare când şi când. Este rezervorul de lichid hidraulic, găurit de schije; din el se prelinge o dâră sub picioare. Înmuind una din conductele electrice, lichidul a provocat între pedalele palonierului un scurtcircuit; un fum mă înăbuşă prin masca de oxigen.

Iar pentru ca plăcerea să fie deplină, o baterie A.A. germană şi una *aliată* profită de momentul acesta; pentru a deschide focul şi a mă încadra cu vreo douăsprezece proiectile de 76 mm.

Hotărât să sar de îndată ce focul s-ar înteţi, îmi verific repede centurile. Iau înălţime, pentru a avea o bună rezervă de siguranţă, şi chem Kenway-ul în ajutor; din fericire, el răspunde îndată şi îmi dă un cap compas pentru Rheine.

După zece minute de nelinişte, în cuprinsul cărora Kenway-ul are grijă de mine ca o mamă-cloşcă, sfârşesc prin a zări două linii de puncte luminoase clipind la rasul solului. O rachetă albă urcă învârtejindu-se...

În sfârşit, Rheine!

Sări-voi cu paraşuta? Risca-voi oare o aterizare cu roţile escamotate?

Experienţa mea de la 24 martie ar trebui să-mi fie de învăţătură. Dar mai tare decât voinţa se dovedeşte a fi vechiul instinct al pilotului, care nu poate suferi să-şi sacrifice aparatul, acest bun JF-E, ales cu atâta drag la Warmwell.

Sistemul hidraulic este fără îndoială scos din uz – nu mai am lichid în conducte – şi nu vreau să încerc scoaterea trenului de aterizare, ca să nu rămân cu o roată scoasă pe jumătate…

Desmond sfârşeşte prin a mă determina, anunţându-mă că focul se înteţeşte şi că flăcările cresc văzând cu ochii. Mai mult decât atât, regimul motorului meu scade neîndoios, cu salturi de mai mult de o mie de turaţii…

— *Hullo, Desmond, Filmstar Leader calling. Landing wheels-up*![1]

Probabil că glasul îmi tremură. Înainte de a deconecta radioul, îl aud pe Desmond care îmi urează noroc.

Execut o priză de teren foarte dreaptă, destul de repede pentru a avea marjă, îmi deszăvorăsc cupola şi o las să zboare; apoi, bine aliniat printre balize, aterizez.

Zgomotul este înfiorător… scântei… izbituri…

Spre marea mea uimire, de data aceasta totul s-a petrecut cum nu se poate mai bine şi, după treizeci de metri de hârşâială şi zvâcniri, *Tempest*-ul meu se opreşte puţin de-a curmezişul între cele două rânduri de lumini…

Ambulanţa şi pompierii sosesc imediat, astfel că sar cât mai repede din carlinga ce se şi înfăşoară într-un fum alb. Extinctoarele cu spumă au intrat pe loc în acţiune.

Piloţii mei vin să mă ia cu jeep-ul; am plăcerea să întâlnesc pe cei doi reporteri de la *Aeronautics,* Montgomery şi Charles Brown, care îmi strâng mâinile cu sinceră simpatie. Sunt încă palizi de emoţie.

La bar îşi revin însă repede, în timp ce eu mă duc să-mi scriu rapoartele de operaţii. Încep prin a-i exprima lui Higgins – terestrul nostru de legătură – toate simţămintele de dragoste şi prietenie pe care evenimentele abia petrecute mi le-au inspirat cu privire la armată.

[1] Alo, Desmond, te cheamă Filmstar Leader. Aterizez cu roţile escamotate.

Cea mai amuzantă treabă din toată afacerea este că Mac Intyre, primul sosit, anunţă că l-a văzut pe Gordon săgetând norii şi scuipând ulei şi fum: dar Gordon se află aici, întors la bază cu chiu, cu vai. Şi el mă crezuse pe mine mort...

Până în cele din urmă, toţi trei suntem în culmea fericirii. Rezultatul istoriei de mai sus: două *Focke Wulf*-uri distruse de mine, un altul avariat de Gordon, un *Tempest,* ce poate fi reparat (al meu) şi alte două, din categoria B. avariate, dar şi ele reparabile pe loc de către serviciile noastre de întreţinere. Un bilanţ mulţumitor.

Va urma...

VP MAGAZIN

Arhitecții speranței

Alexandru Lamba

Special pentru VP MAGAZIN

Alexandru Lamba

ARHITECȚII SPERANȚEI

Episodul 5

VIII. Prosperitatea viitorului

1

Cu capul sprijinit între palme, femeia încerca să reflecteze. Fusese o misiune destul de uşoară. Cei doi prosperi oameni de afaceri, amândoi obezi şi trecuți bine de prima tinerețe, nici nu se mişcaseră de pe locurile în care-i aşezase ea. Capturaseră doar o droaie de instantanee şi filmulețe folosind echipamentele închiriate de la Agenție, sperând că ele îi vor ajuta pe inginerii lor proiectanți să rupă standardele prin inovație. Spionaj industrial în viitor, ultima modă în lumea industriaşilor. Cei doi aleseseră să meargă personal şi să inspecteze o linie de producție a unei fabrici constructoare de autovehicule din anul 3002. Li se explicase că linia putea fi cercetată doar preț de cincisprezece minute, noaptea, în timp ce era oprită pentru mentenanță, iar ei acceptaseră bucuroşi, plătind fără să clipească onorariul consistent. Aveau să găsească total inutile imaginile cu linia încapsulată, cu agregatele perfect mascate în carcase netede... toți păteau la fel, dar nu se dădeau bătuți.

În depresia nevrotică în care se afla, le vorbise răstit şi îi ținuse sub strictă observație, abia aşteptând cel mai mic semn de nesupunere pentru a-i căpăci pe nefericiți şi a declanşa centura, dar cei doi nu-i oferiseră prilejul. Stătuseră departe de linia roşie, nu suflaseră o vorbă şi nu

atinseseră absolut nimic. La semnalul ei, amândoi îşi opriseră imediat echipamentele de înregistrare şi se chirciseră în poziţiile recomandate. De ce oare fusese atât de scorpie? A fi autoritar era obligatoriu pentru un ghid, dar ea fusese mai mult de atât. Se schimbase.

Jess călăuzise sute de grupuri de turişti în sute de buzunare spaţio-temporale şi o făcuse cu plăcere. Îi ţinuse pe toţi din scurt, îi convinsese să respecte regulile şi în rarele cazuri în care câte unul, mai inteligent decât era bine pentru el, încerca ceva neregulamentar, îi expediase pachet înapoi. Niciodată nu se gândise că ea însăşi ar fi putut fi tentată să încalce regulile. Niciodată până în ziua în care vizitase fabricile de diamante din anul 4113...

2

Este oare de mirare că un ghid care organiza în medie două incursiuni pe zi în acea perioadă, începuse să cam tânjească după prosperitatea viitorului? Dorinţa se instalase treptat, la început ca un fel de ciudată curiozitate, o uşoară atracţie către această perioadă, o oarecare desfătare pe care Jess o simţea de fiecare dată când călătorea într-acolo. O perioadă nu o luase în seamă, gândindu-se că probabil era ceva normal să fie atrasă de luxul şi opulenţa unor vremuri atât de prospere, însă ştiind că-i erau interzise, nu se gândise că ar putea trage foloase de pe urma lor. Apoi gândul îi încolţise! Dacă diamantele erau atât de ieftine şi comune, de ce să nu păstreze şi ea unul pentru sine? Ar fi fost ca şi cum cineva ar fi furat un ciob de sticlă de pe o stradă a timpului său, sau în cel mai rău caz, o piesă de veselă. Ce mare paradox putea genera dispariţia unui diamant dintr-un timp în care le găseai pe jos? Dispariţia unei frunze dintr-o pădure, a unui fir de nisip din deşert, sau a unei picături de apă din mare...

Şi astfel, misiune după misiune, ceea ce la început îi păruse doar un gând nebunesc, se transformase într-un plan elaborat de acţiune. Iniţial nu se gândise că relaţia cu un Arhitect ar fi putut să o ajute în demersul ei. Doar când zărise din întâmplare pe noptieră cartela cu chenar auriu a lui Carl, realizase cât de mult o asemenea jucărie i-ar fi putut uşura lovitura. Fusese relativ uşor să-o cloneze, apoi întreprinsese două incursiuni clandestine în buzunare sigure din viitor, prima doar pentru a inspecta vizual zona, iar a doua pentru a lansa căutători în interiorul unui atelier de şlefuire. Îşi identificase apoi un buzunar sigur într-un loc care abunda în diamante. Ultima misiune ar fi trebuit să fie cea în care ea ar fi şterpelit sub limbă câteva dintre cele clasificate ca „rebut” după standardele vremii, dar care ar fi valorat o avere în timpul său. Nimeni nu s-ar fi prins vreodată! Ce paradox ar fi putut genera aşa ceva? Ştiuse că Arhitecţii puteau călători

oriunde, oricând doreau, fără a fi urmăriți. Probabil era doar ceva ce fusese lăsată să creadă, la fel ca toți ceilalți de pe nivelul său. Probabil Agenția folosea în mod special asemenea zvonuri pentru a-i prinde pe cei care, la fel ca ea, erau dispuşi să încalce regulile, oferindu-le un fals sentiment de siguranță... Oricum ar fi fost, ea picase în plasă. Dacă se gândea la motivație, trebuia să admită că provocarea pe care aceste misiuni clandestine o ridicau, o determinase să acționeze mult mai mult decât câştigul în sine. De fapt nu se gândise nici o clipă la modul în care ar fi putut valorifica diamantele, sau la suspiciunile pe care acestea le-ar fi putut atrage.

Însă totul se dusese de râpă. Agenția era mult mai bine protejată decât o crezuse ea. O lăsaseră să se joace de două ori, permițând acele misiuni care fuseseră doar de recunoaştere, apoi, când să dea marea spargere, buf! De ce i se permisese să ajungă până la a treia tentativă? Oare Agenția le descoperise când erau în desfăşurare, sau ulterior? Conta prea puțin. Oricum ar fi fost, fusese descoperită. Şi ca să facă lucrurile şi mai rele, chiar iubitul ei o oprise şi apoi, pe bună dreptate, se descotorosise de ea. Cum oare ar fi putut ea acum să-l convingă de veridicitatea sentimentelor ei, când ea se folosise de el? Cum oare ar fi putut să-i explice că totul între ei fusese real şi că nenorocita aia de legitimație copiată nu avea nimic de-a face cu sentimentele? Şi chiar dacă l-ar fi convins, ar fi fost oare suficient? Ar fi putut el să o ierte pentru răul pe care i l-a făcut?

Aceasta era încă o problemă asupra căreia nu era deloc sigură. Îi făcuse rău? Oare Carl singur o descoperise şi o oprise înainte de a apuca să genereze probleme vizibile şi în alte medii? Avea Carl să sufere consecințele acțiunilor ei? Acest gând o făcu să lăcrimeze. Carl nu o denunțase! Scumpul ei Carl o scosese el singur din belea. Oare ştia Agenția că legitimația unui Arhitect îi facilitase acțiunea, sau le era cunoscută doar infracțiunea în sine? Dacă ar fi vrut să-şi asigure statutul, el ar fi denunțat-o şi atunci ea ar fi fost prinsă folosind legitimația sa clonată. Dar nu, el acționase singur, lăsând ca potențialul risc să planeze doar asupra lui. Aşadar, încă ținea la ea! Ținuse mereu la ea!

Jess se gândea adesea la aceste lucruri... de fapt tot timpul. Cu fiecare zi ce trecea, îşi conştientiza tot mai clar că trebuia să şi-l ia înapoi pe Carl. Nu mai era ea însăşi fără el. La început nu-şi dăduse seama cât de mult riscase el pentru ea şi nici cât de uşor şi comod i-ar fi fost să nu o facă. Însă cugetase la toate astea şi-i era acum limpede ca lumina zilei că ceea ce făcuse Carl pentru ea fusese cea mai evidentă dovadă de afecțiune din câte puteau exista. Ar fi fost de-a dreptul trivial din partea ei să nu-i dea aceeaşi dovadă!

3

Sentimentele care îl animau pe Greg erau dintre cele mai confuze. De când vorbise cu Carl pentru ultima dată, gândurile îi vâjâiau năvalnic prin cap, culcând la pământ ceea ce crezuse înainte a fi deducții certe şi ridicând nori de posibilități mărunte. Călătoria în timp nu era chiar ceea ce crezuse el. Multe, foarte multe întrebări încolțiseră acolo unde înainte fusese un câmp sterp, un teren presupus cunoscut.

Aşadar, cineva nu putea „evada" din timpul propriu. Putea sta în timpul țintă doar atâta vreme cât celula era în funcțiune. Asta, evident, ridica o problemă fără rezolvare dacă ar fi vrut să emigreze definitiv din timpul său. Deci ieşea din discuție. Trebuia să facă altceva... Orice, oricum, indiferent de sacrificii, trebuia să o salveze. Pur şi simplu trebuia!

Cel mai la îndemână i-ar fi fost să dezamorseze pur şi simplu bomba, aşa cum se pregătise. Însă îşi închisese această portiță singur, la misiunea precedentă. Atunci lipsa de informații îl făcuse să compromită acel formidabil buzunar prin prezența sa. Întâlnirile cu sine însuşi erau cele mai blamate dintre toate riscurile călătoriei în timp. Nu mai putea nici merge să o ia de pe pod, căci compromisese şi acest buzunar în acelaşi mod. Dacă ar fi ştiut de unde anume venise femeia, poate ar fi putut găsi un mod de a interacționa cu ea mai devreme, dar îi era pur şi simplu imposibil din punct de vedere practic să afle. Să trimită enorm de mulți căutători prin oraş, la întâmplare, în zilele precedente, ar fi însemnat un număr foarte, foarte mare de misiuni clandestine, căci pentru a avea o bază cât de cât cuprinzătoare de imagini, ar fi fost nevoie de milioane de căutători, imposibil de lansat deodată. În plus, chiar şi dacă ar fi avut toate imaginile din oraş preț de două ore, ar fi avut nevoie de un timp de necalculat pentru a le parcurge. Era ceva ce, pur şi simplu, uman vorbind, nu putea fi realizat. Ştia doar că ea e acolo, atunci. Acolo şi atunci erau coordonatele în care el putea să acționeze.

Deja nu-i mai păsa dacă avea sau nu să fie văzut şi de altcineva în afară de *cea perfectă.* Avea de gând să schimbe istoria, deci constrângerile la care se supuneau în mod normal agenții nu mai puteau constitui piedici pentru el. Totuşi, un anume cod de reguli trebuia să ia în seamă. Îşi crease propriile sale priorități, regândise regula minimei distorsiuni lărgind-o suficient de mult încât să accepte intruziunea sa, astfel: Prima constrângere: „nu avea voie să se întâlnească cu sine." Aşa ceva nu avea de gând să rişte. A doua constrângere, de fapt mai degrabă o indicație: „istoria în esență trebuia schimbată cât mai puțin." În fine, ultima constrângere, care era de fapt doar orientativă: „trebuia să fie reperat de cât mai puțini localnici, iar interacțiunile cu ei, minimalizate". Deşi oripilată, judecata rece

îi spunea că această a treia lege avea foarte puțină însemnătate. Căci, oricine l-ar fi văzut, va fi murit în câteva secunde oricum… deci ce diferență putea fi? Totuşi, o va lua în seamă. Îşi făcuse acest cod după ce eşuase atât de lamentabil în primul său plan, cel în care îşi propusese să schimbe radical soarta lumii. Acum că gândea detaşat, dincolo de valul de euforie în care fusese prins, după ce şocul şi depresia eşecului se risipiseră uşor şi realiza că obiectivul fusese pur şi simplu prea îndrăzneț pentru un singur om, fie el şi în posesia atâtor cunoştințe şi tehnologii, cum era el. Eşuase din altă cauză, cea a unei componente necunoscute, nu datorită vreunei fisuri în planul său... sau poate tocmai existența unei componente necunoscute fusese o mare, foarte mare fisură. Câte oare mai existaseră? Nu ştiuse ceva ce unui Arhitect i se părea elementar şi anume că era imposibil să rămâi într-un timp străin dacă celula de unde călătoria fusese inițiată se închide. Câte alte lucruri la care nu se gândise ar fi urmat să apară, chiar dacă, să zicem prin absurd, această piedică nu ar fi existat? Conştientiza abia acum cât de puține lucruri ştia de fapt despre treaba pe care o făcea zi de zi, treabă pentru care era mai mereu felicitat şi pe care i se spunea că o face foarte bine. Se vedea acum în postura comică a unui robot care-şi execută punctual codul şi nimic mai mult. Da, asta era slujba lui din păcate şi acesta era nivelul la care el însuşi se vedea redus. Ca spion nu avea nici o şansă, căci spionul execută doar cod. Trebuia să ajungă la următorul nivel.

Însă aici avea o altă problemă: Habar nu avea în ce consta munca Arhitecților şi nici nu-şi putea garanta sieşi că, odată ajuns Arhitect, va avea toate răspunsurile. Poate că şi ei erau tot un fel de mici roboței, doar un pic evoluați. Poate nici ei nu scriau codul, ci doar îl compilau, îl traduceau în noțiuni mai simple şi-l împărțeau în blocuri funcționale, apoi îl trimiteau ca atare roboțeilor primitivi: spionilor, ghizilor şi reporterilor. Poate doar Maeştri Arhitecți scriau cod...

Dar el nu avea cum să aştepte atât. Putea spera să ajungă Maestru Arhitect la cel puțin douăzeci de ani după ce ar fi devenit Arhitect. Deci, deşi din punctul de vedere al celei perfecte acest timp nu conta, fiind fix zero, el conta din punctul său propriu de vedere. Odată trecut de cincizeci de ani nu credea că ar mai fi fost fizic în stare să execute misiuni clandestine. Trebuia deci să se mulțumească cu bagajul de cunoştințe pe care le va fi acumulat ca Arhitect. Poate Arhitecții nu erau infailibili, dar sigur aveau viziuni mult mai largi şi informații mai precise decât aveau spionii, Carl i-o dovedise suficient, iar asta va trebui să-i ajungă.

Din păcate, compromiterea celor două buzunare îi îngreuna şi mai mult misiunea, oricare ar fi fost aceasta, căci încă nu o avea nici măcar vag. Avea doar obiectivul final: *cea perfectă* salvată! Nimic mai mult. Şi mai ştia că pentru a o salva trebuia să aştepte să-i fie încredințate secretele Arhitecților.

Însă aici era partea care-l îngrozea cel mai mult: Carl, cel care nu greşise în nimic din ce-i spusese, îl asigurase că, odată ce va afla aceste secrete, motivația sa pentru a schimba trecutul, indiferent de sentimentele anterioare şi indiferent de scop, va dispărea subit. Mai mult, îl asigurase că însăşi această dorință îi va părea ridicolă...

Of blestemate contradicții!

4

Programul de lucru se terminase pentru încă o zi. Greg nu mai ştia ce zi era. Nici nu avea importanță. Interviul său pentru căpătarea funcției de Arhitect fusese programat pentru mijlocul lunii februarie, iar până atunci zilele aveau doar să treacă şi nimic mai mult.

Efectuase trei misiuni în acea zi şi nu-şi dăduse interesul pentru nici una dintre ele. Totuşi, le executase fără greşeală. Spionase ceva, nici nu prea ştia ce. Nu-l interesase câtuşi de puțin unde anume mersese. Nici nu-şi ridicase ochii din ecranele sale. Îşi aşteptase căutătorii, iar când cubul se închisese, el îşi strânsese rapid boarfele şi se întorsese la bază. Da, treabă de robot fără îndoială.

Îşi cercetase în tăcere colegii care desfăşurau muncă de teren. Vedea la ei atitudini diferite: Unii păreau că-şi fac treaba cu deosebit avânt, neinteresați de cât anume cunosc şi cât li se ascunde. Aveau o treabă şi o făceau. Păreau chiar mândrii de asta, sentimentul auto-mulțumirii oferindu-le confortul emoțional de care ignoranța are nevoie pentru a persista. Alții însă, la fel ca el, păreau preocupați. Neliniştea sau chiar nervozitate li se putea citi pe fețe. Pe câțiva dintre aceştia, aşa îi cunoscuse. Îi crezuse pur şi simplu ursuzi din fire. Acum însă, când se vedea pe el însuşi trecut dintr-o tabără în alta, le acorda mult mai multă considerație. El încerca totuşi să mențină măcar aparențele unei bune dispoziții, ceea ce mulți nici nu se mai străduiau. Sau poate încercau, dar nu le ieşea. Cum probabil nici lui nu-i ieşea. Fusese până nu de mult un ignorant, iar zâmbetul idiot şi fluieratul de pe buze i se potriviseră la fix, căci erau cât se poate de naturale. Acum, datorită unei atât de banale apariții feminine, ajunsese să conteste tot ce era de contestat în moralitatea activității Agenției şi figura i se înăsprise. Probabil că şi aceşti oameni aveau trăiri şi probleme asemănătoare. Începuse să-i cântărească din priviri. Oare câți dintre ei, la fel ca el însuşi, încercau misiuni clandestine? Îşi păstrase pragmatismul, sau poate chiar în aceste ultime săptămâni şi-l dezvoltase, devenind conştient că mulți dintre spioni erau mai buni decât el. Ce-i era lui la îndemână, le era şi lor. Nu încercase oare nimeni, niciodată, ce avea el

de gând să încerce? Posibilitatea i se părea ridicolă. Nu, cu siguranță că şi alții se gândiseră şi, aproape la fel de sigur, încercaseră. Şi iată, universul era la locul lui! Oare asta se datora faptului că fiecare dintre ei eşuase, sau pentru că, pur şi simplu, o schimbare în timpi neproprii nu distruge nimic? Încercase să evalueze curajul şi inteligența colegilor săi, dar era greu. Pe cei pe care îi vedea mai mereu îngânduraţi, chiar abătuți, îi suspecta de gânduri în afara „minimei distorsiuni", pe ceilalți nu. Câți oare încercaseră să facă ceva, să îndrepte ceva? Reuşise cineva? Dacă reuşise, atunci acela nu ar mai fi fost printre cei preocupați, probabil. Deci cei veseli reuşiseră să încalce principiul şi să îndrepte lucruri? Nu, totul se complica prea tare şi degeaba! Nu avea rost să se gândească la percepțiile şi trăirile celorlalți agenți. Nu dacă avea de gând să-şi păstreze bruma de sănătate mintală care-i rămăsese.

Cu o zi în urmă, chiar intrase în vorbă cu unul dintre spionii mai vechi pe care-l cunoştea şi pe care niciodată nu-l văzuse altfel decât plouat. Îl luase pe departe, fiindu-i teamă să atace problematica încălcării principiului minimei distorsiuni în scopuri nobile, iar omul nu-i dăduse nici un semnal că ar fi fost receptiv. Se temeau amândoi unul de altul probabil. Sau poate individul avea alt fel de probleme. Oricum ar fi fost, abandonase ideea. Chiar dacă cineva întreprinsese vreodată ceva de genul, sau era pe cale să o facă, nu va avea să discute cu el. Erau lucruri care se făceau doar de unul singur. Şi deci se putea baza doar pe abilitățile şi cunoştințele lui, care, din păcate, acum aveau lacune mari. Dar le va acoperi în curând!

Însă nici această perspectivă nu era deloc încurajatoare. Cunoştea destul de mulți Arhitecți şi toți aveau acea atitudine nepăsătoare legată de actul călătoriei în timp în sine şi cu toții manifestau un dezinteres evident față de evenimentele concrete. Le judecau doar din perspectiva importanței istorice şi a interesului opiniei publice. Din acest punct de vedere, afirmația lui Carl: „aşteaptă până vei fi Arhitect şi fă-o după aia dacă vei mai avea chef!" era perfect validă. De fapt, se gândea foarte des la discuția aceea de atunci. Era ca şi când Carl ar fi discutat despre două subiecte separate în parte: toți oamenii care suferiseră enorm şi gratuit de-a lungul timpului, spunând: „nu poți face nimic pentru cei care au suferit atunci... sau oricând altcândva" şi respectiv acea unică ființă pe care el avea de gând să o salveze, despre care spusese doar că: „este ridicol". Lăsase totuşi să se înțeleagă că, pentru un Arhitect care ar fi găsit totuşi o motivație dincolo de ridicol, a schimba istoria era posibil... dar nu într-un mod eficient... sau... Dracu' să-l ia şi pe Carl!

Şi peste toate astea, rămânea si pericolul pierderii memoriei, lucru care se întâmplase atâtor oameni, dar al cărui mecanism nu-l cunoşteau pesemne nici Arhitecții.

Enervat la culme de propriile gânduri, Greg coborî şi ieşi, ca totdeauna, pe uşa principală din clădirea Agenției, de unde urma apoi să se îndrepte spre stația trenului subteran. Însă abia coborî scările, transportat în lumea lui, când zgomotul multor glasuri scandând ritmic îi atrase atenția. Îşi ridică ochii din pământ şi văzu, adunați ceva mai încolo, în jur de o sută de oameni, unii purtând pancarte. Pentru o clipă, Greg se opri şi începu să le citească. Erau sloganuri împotriva Agenției. Aşadar, s-au mutat definitiv aici, gândi el şi dădu să plece mai departe.

Erau deja câteva luni bune de când diverse grupuri manifestau ici-colo, în fața ba vreunei prefecturi, ba vreunei instituții culturale sau media, împotriva activității Agenției. Numeroase manifeste şi petiții cu sute de mii de semnături fuseseră înaintate atât Guvernului Mondial, cât şi Agenției înseşi, cerând formal, în diferiți termeni care variau de la diplomatic la ultimativ, închiderea definitivă şi imediată a acestei instituții şi scoaterea călătoriei în timp în afara legalității. Argumentația acestor cereri, destul de dezlânată şi minimalist documentată, venea în mod esențial din două direcții: una mistică, folosindu-se de diferite versete din cărți religioase care vorbesc despre geneza lumii, interpretate astfel încât curgerea timpului să fie ordonată de către Însăşi Divinitate, într-o singură direcție, ireversibil şi inexorabil, orice deviație de la această regulă constituind o gravă ofensă adusă de om lui Dumnezeu, o revoltătoare blasfemie care nu poate decât să învinovățească şi mai mult întreaga umanitatea decăzută în ochii Creatorului Divin şi o a doua, pseudo-ştiințifică, sprijinită de tezele unor obscuri cercetători care, bazându-se pe observații „concrete” şi calcule de netăgăduit, concluzionaseră că echilibrul universal era atât de precar, încât o singură manevră greşită l-ar fi putut răsturna, cu consecințe care eludează rațiunea sau imaginația umană. Nu că Agenția ar fi susținut contrariul, însă însuşi principiul minimei distorsiuni, pe care aceasta îl folosea ca pavăză, fusese demontat şi găsit mult prea permisiv. Nu e nevoie să fie menționat faptul că toate acestea nu stârniseră nici un fel de reacție nici din partea Guvernului Mondial şi cu atât mai puțin din partea conducerii Agenției. Şi asta se datora pe deoparte faptului că, deşi aveau milioane de susținători virtuali, semnatari de petiții, manifestațiile de protest ale acestor militanți abia de strângeau câteva zeci, rareori câteva sute de oameni, iar pe de altă parte, susținerii extraordinar de puternice de care Agenția se bucura din partea vastei majorități ai oamenilor, mari consumatori ai serviciilor ei. Pentru că, da, în ciuda numeroaselor critici, Agenția câştigase o popularitate enormă în rândul tuturor claselor sociale prin serviciile variate pe care le oferea. Chiar şi trusturile media, atât de însetate de scandaluri şi atât de avide de senzațional în acele vremuri liniştite, se dovedeau destul de rezervate în a promova protestele contra Agenției. În definitiv, documentarele pe care aceasta li le furniza erau mult mai importante decât zvonurile alarmiste ale unei anumite categorii sociale.

Şi iată de ce moralul bieților protestatari era foarte scăzut, iar caracterul aparent paşnic al demonstrației lor, foarte fragil. Nu se legau de angajații Agenției care intrau sau ieşeau, atâta vreme cât o făceau ținând departe de ei şi-şi vedeau de treaba lor. Greg însă era pe punctul de a încălca acest nescris armistițiu. Oprindu-se să le citească pancartele, nu lansase încă o provocare fățişă, dar îşi afişase sfidarea față de ei. Nervii, deja întinşi, căutau orice pretext pentru a se elibera de tensiunea acumulată, acest tip, cu curiozitatea lui malefică, putând fi la fel de bun ca oricare altul.

Dar nu, după câteva clipe, Greg îşi luase ochii de la pancarte şi-i ațintise din nou în pământ, văzându-şi de drum, disipând uşor, uşor, tensiunea de care el însuşi nici nu fusese conştient. Un cor de huiduieli îl acompanie, fără ca el să-şi dea seama că i se adresează lui personal. Şi poate că toate s-ar fi oprit aici, dacă trei manifestanți nu ar fi ținut să întindă coarda. Se luară după el şi, postându-i-se în față, îi blocară drumul.

— Vrei să vezi ce scrie pe pancartele noastre? Te roade curiozitatea, javră?

Greg nu-şi ridică privirea. Nici el nu se afla chiar în cea mai paşnică stare de spirit şi făcu mari eforturi pentru a nu-l pocni numaidecât pe nesimțit. Făcu un pas în lateral, încercând să-l ocolească, aducându-şi în acelaşi timp pumnii în fața abdomenului şi încordându-se, gata pentru violență.

— Ei, acuma nu vrei să vorbeşti cu noi?

— Nu, se trezi el mormăind.

Cei trei îi barară din nou calea. Ceea ce ei nu ştiau, era faptul că, în holul Agenției, gardienii se pregăteau pentru intervenție. Forțele de ordine ale oraşului fuseseră şi ele alertate.

— Păi de ce, jigodie? Îți permiți să ne pui la toți viețile în pericol, dar nu ne acorzi onoarea să stăm de vorbă?

Acum Greg era deja iritat. Cel mai tare îl enerva faptul că el însuşi, deşi era destul de vechi în breaslă, nu avea argumente infailibile pentru a pune la punct câțiva tăntălăi guralivi. Îşi dădea seama cât era de ignorant, însă cei din fața sa erau cu mult mai în beznă decât el şi totuşi îşi permiteau să-i ceară lui socoteală pentru ceva despre care ei înşişi nu aveau habar. Îşi ridică ochii încruntați şi-l săgetă pe cel care-i vorbise şi, cu bărbia tremurând, rosti rar şi răspicat:

— Ceea ce vă pune la toți viețile în primejdie se numeşte prostie! Şi-acuma hai, cărați-vă din calea mea!

Şi păşind hotărât înainte, trecu printre ei lovindu-i cu umerii. Rămaşi blocați pentru o clipă, cei trei săriră imediat la bătaie. Însă Greg era de-acum pregătit pentru ei. Sărind de două ori în lateral şi întorcându-se brusc, îi prinse pe picior greşit. Nu lăsă nevalorificat acest avantaj. Anii de Sanshou îl învățaseră cum să speculeze şi oportunitățile cele mai mici într-o confruntare. Cu o mişcare fulgerătoare îi proiectă unuia o lovitură de picior în abdomen, doborându-l. Cu următoare mişcare, pumnul său izbi urechea degerată a celui de-al doilea oponent, făcându-l să se dezechilibreze, dar nu şi să cadă. Al treilea însă intrase în gardă şi nu aşteptă să fie şi el lovit. Începu un schimb brutal de pumni şi picioare. Greg avea avantajul tehnicii, iar adversarul său, deşi puțin mai masiv, încasa mult mai mult decât lovea. Ceilalți doi îşi reveniră şi ei şi erau gata să intre în luptă, însă în acel moment doisprezece gardieni ai Agenției interveniră şi-i imobilizară pe toți patru. Acela fu şi momentul în care protestatarii începură să arunce cu bile de vopsea. În câteva secunde, toți erau mâzgăliți din cap până în picioare, ca şi zăpada din jurul lor. Protestatarii în general nu aveau chef de încăierări, foarte puțini, ca aceştia trei, fiind dispuşi să se implice atât de fizic în apărarea ideilor lor, însă aveau o plăcere imensă în a arunca cu bile colorate. Gardienii Agenției nu ştiau ce să facă: să-i mai țină pe cei patru imobilizați în aşteptarea forțelor de ordine, sau să o şteargă pur şi simplu, lăsându-i în voia sorții şi adăpostindu-se înapoi. Din fericire pentru ei, oamenii de ordine ai oraşului nu se lăsară prea mult aşteptați, apărând cu trei maşini de intervenție, iar la vederea lor, protestatarii încetară ploaia de vopsea şi se mulțumiră să huiduie şi să fluiere. Un negociator în uniformă şi armură uşoară, de confruntare de stradă, se apropie şi, după un scurt schimb de replici, oamenii Agenției le dădură drumul celor patru ostateci, dându-se mai în spate. Ceilalți oameni de ordine ai oraşului, vreo douăzeci, purtând echipamente similare cu al negociatorului, se postară între ei şi restul protestatarilor, care încetaseră orice scandări şi priveau acum curioşi printre ei la ce se întâmpla cu bătăuşii.

— Să începem, spuse negociatorul, reclamațiile dumneavoastră!

Nici unul nu scoase nici un cuvânt. Negociatorul îşi purtă privirile de la unul la altul, tacticos. Era un bărbat înalt, foarte musculos, dar care avea o privire foarte prietenoasă, iar glasul îi era liniştit şi nu trăda nici nervozitate, nici ostilitate. Priveliştea acestor oameni murdari de vopsea în ultimul hal, îi stârnea mai degrabă compasiune.

— Să înțeleg atunci că nimeni nu are nimic de reclamat?

De data asta, cei patru se priviră între ei şi cel cu urechea înroşită vorbi:

— Noi îi reclamăm pe aceşti nesăbuiți! Aroganța lor ne va duce pe toți la pierzanie!

Negociatorul zâmbi.

— Da, da, desigur, dar, vedeți dumneavoastră, eu am jurisdicție doar asupra acestui caz izolat. Deci, dintre persoanele aici de față, spuse făcând un gest larg cu mâna în care-i cuprinse şi pe cei doisprezece gardieni ai Agenției, doriți să formulați o plângere împotriva cuiva?

— Da, împotriva tuturor apucaților care ne amenință viețile!

— Vă dați seama că aveți de-a face doar cu doisprezece gardieni şi un angajat oarecare, da? Dacă aveți reclamații strict împotriva lor, atunci vă rog!

Şi spunând acestea, îi înmână omului un aparat mic electronic, iar cei trei începură să-şi formuleze plângerea.

— Dumneavoastră? Spuse negociatorul adresându-i-se lui Gregory.

Fără nici un resentiment, dimpotrivă, simțindu-se oarecum prost pentru că-i şifonase pe prostănaci, scos din şirul gândurilor sale care-l chinuiau, acesta scutură din cap a negație.

— Foarte bine! Atunci...

Făcându-i semn gardianului Agenției care părea a fi coordonatorul, îl întrebă:

— Dumneavoastră doriți să depuneți vreo plângere în acest moment?

— Nu domnule, spuse acesta, în numele nostru va vorbi oficial conducerea Agenției. Noi doar ne-am făcut treaba, pentru care suntem plătiți.

O frază recitată fără îndoială dintr-un manual de conduită. Negociatorul îşi plimbă ochii pe fațada clădirii, apoi arătând spre câteva protuberanțe întrebă:

— Camerele acelea funcționează?

— Sigur că da!

— Ah, ce bine! Şi ne puteți da şi nouă înregistrările?

— Sigur că da, răspunse din nou gardianul, prin protocolul pe care orice administrator al unui sistem de supraveghere aflat pe domeniu public îl are cu prefectura locală, suntem obligați să vă punem la dispoziție orice imagini credeți că vă sunt de folos.

Negociatorul zâmbi. Individul ăsta era un manual ambulant. Ce bine i-ar fi prins şi lui unul ca el printre trupeții săi!

— Ei, nu e nevoie să ni le aduceți pe loc, strigă în urma omului care şi plecase în pas alergător, lăsând în urma sa picături de vopsea multicoloră, dar acesta dispăruse în interiorul clădirii.

Între timp, cei trei terminaseră de înregistrat plângerea şi îi restituiră negociatorului aparatul. Acesta le mai ceru cărțile de identitate, le scană, apoi făcu la fel cu cea a lui Gregory Olafsson. Verifică câteva momente informațiile pe computerul său portabil şi ridică din sprâncene. Gardianul reveni tot în pas alergător şi-i întinse o cartelă, gâfâind şi scoțând aburi.

— Aici e o oră întreagă...

— Vă sunt îndatorat, răspunse negociatorul. Acum ia să vedem şi plângerea domnilor... şi ochii săi începură să se mişte scurt în timp ce parcurgeau rândurile de pe micuțul ecran. O strâmbătură îi schimonosi chipul când termină de citit, apoi suspină.

— În definitiv, de ce nu? Să-şi bată capul cu voi şi judecătorii! Nu rețin pe nimeni, singura plângere depusă fiind... ăăă... evazivă. Dacă municipalitatea va dori să depună plângere contra voastră o va putea face pe baza imaginilor. O zi bună vă doresc!

Îşi strânse apoi oamenii şi-i sui în maşini. Primele două vehicule plecară.

— Ah, încă ceva, spuse scoțând capul pe geam înainte de a demara, voi patru aveți timp de şase luni clauza persoanei recalcitrante. În locul vostru, aş lăsa-o mai moale cu bătăile. OK, băieți?

Şi astfel, cu toții plecară, fiecare în direcția sa, lăsând în urmă zăpada acoperită de pete de toate culorile, cu patru petice albe, curate, acolo unde bătăuşii fuseseră imobilizați.

IX. Infinitul posibilităţilor

1

Când interfonul sună, Carl nu îndrăzni să răspundă. Nu mai avea curajul. Nu mai suporta dezamăgirea... care venea de fiecare dată când nu

era ea. Stătea doar pe canapea şi aştepta... aştepta să... nu ştia exact ce aştepta. Încă un bâzâit. Carl tot nu se mişcă. Nici nu mai îndrăznea să se gândească... că poate... poate era totuşi... Nu, gândul cauza mult prea multă durere. Nu era ea, sigur nu era... şi atunci, nu-l interesa...

Şi interfonul continua să sune. Oricine ar fi fost, era insistent! „lasă-l să se plictisească şi să plece!" Şi într-un târziu, zbârnâitul încetă... „Bine!"

Însă atunci, o bătaie în uşă îl scoase din amorțeală. „Cum e posibil?" Gardul său era puțin înalt, sistemul de securitate dezactivat, deci... era foarte posibil. „Greg! Numai el poate fi atât de prost crescut!" şi Carl simți cum îl cuprinde furia. Sări în picioare şi se îndreptă spre uşă, încercând să se calmeze din mers, fără succes. Fusese mitocan o dată cu el, nu era cazul să mai fie încă o dată. Dar să-i sară gardul când nu i se răspunsese la interfon şi să se înființeze la uşă, era prea mult ca să-i accepte! Cine se credea Greg să-i forțeze mâna? Chiar mai nervos acum, smuci de clanță şi spuse:

— Ce mai vrei de la mine?

În momentul acela, sângele îi îngheță în vene şi genunchii i se înmuiară. Îşi simți inima bătând să-i rupă pieptul şi aerul nu-i mai ajungea... căci, în fața sa...

— Nu vreau decât să... nu ştiu ce vreau... să plec? Dacă asta vrei cu adevărat, dispar şi nu mă...

Nu o lăsă să termine. Se aruncă hulpav asupra ei şi o îmbrățişă sălbatic. O ridică în brațe ca pe nimic şi, sărutând-o întruna, o trase înăuntru.

Multe minute nu spuseră nici unul nici un cuvânt. Lacrimile li se amestecară pe obraji în timp ce buzele se căutau flămânde, iar cele două inimi se topiră una în cealaltă.

2

Foaia semnată şi oficializată se afla pe biroul său când ajunse la serviciu a doua zi, exact aşa cum se temuse.

„Stimate domnule Gregory-Mathews Olafsson,

Un fapt deosebit de tulburător ne-a fost adus la cunoştinţă, fapt al cărui veridicitate nu poate fi pusă la îndoială, fiind probată pe cale oficială.

Conform celor relatate, în cursul zilei de ieri, 20 Ianuarie 2319, în jurul orei 18:30, în timp ce părăseaţi clădirea Agenţiei, Baza 3, Berlin - Germania, aţi iniţiat o altercaţie cu câteva persoane din grupul celor care erau la acea vreme implicate într-o manifestaţie de protest organizată. Din aceeaşi relatare reiese că, ceea ce a început ca un schimb de replici, a degenerat, în principal datorită comportamentului dumneavoastră, în violenţă stradală.

În urma acestui fapt a rezultat o plângere oficială a acestor trei persoane împotriva dumneavoastră şi a agenţilor noştri de pază, care au intervenit în acel moment pentru a aplana conflictul. Aşteptăm cu toţii decizia curţii judecătoreşti în această privinţă. Din fericire, municipalitatea nu a considerat ca fiind oportună înaintarea unei plângeri similare împotriva noastră pentru tulburarea liniştii publice, motiv pentru care repercusiunile actelor dumneavoastră, deşi deosebit de grave, nu vor fi însemnate.

În aşteptarea deciziei judecătoreşti, ne simţim noi înşine datori să luăm unele măsuri disciplinare interne. Deşi dumneavoastră aţi fost interpelat ca angajat al Agenţiei, iar violenţa la care aţi recurs a fost în (ceea ce dumneavoastră credeaţi a fi) apărarea instituţiei noastre, bunele dumneavoastră intenţii nefiind contestate, nu putem lăsa nepedepsit un act de violenţă care ne pune instituţia într-o lumină proastă.

Găsim, aşadar, ca sancţiune suficientă pentru actul dumneavoastră de vandalism, amânarea susţinerii interviului pentru poziţia de Arhitect cu cel puţin un an, perioadă care, în urma evaluării periodice pe care tutorele dumneavoastră o va face, se poate extinde. Nici o altă penalizare pecuniară sau de altă natură nu vă va fi imputată.

În speranţa că un asemenea incident nu se va mai repeta,

Cu stimă,

Maestru Arhitect: Vincent Alvers,

Data: 22.Ianuarie.2319;

Baza 3, Berlin Germania”

Da, bineînţeles, Vincent! Cine altcineva ar fi apelat la aşa o metodă arhaică de a transmite un mesaj? Şi încă cu semnătură, timbru sec şi toate celelalte ornamente care împopoţonau actele acum trei secole.

Cu obidă, Greg mototoli hârtia şi o aruncă într-un sertar. Asta nu o făcea mai puțin valabilă totuşi. Era cum nu se putea mai rău. Îi anulaseră interviul! Mai bine i-ar fi suspendat salariul pe trei luni!

De vreo săptămână, în Agenție începuse să se vorbească despre un program prin care fiecare agent operativ, care desfăşoară muncă de teren, avea să aibă un „tutore” în persoana unui Arhitect sau Maestru Arhitect. Tutorele trebuia să fie ceva ca un fel de psiholog şi confident, mai degrabă un fel de mentor al „protejatului”.

Încă se mai gândeau exact cum să facă repartițiile şi cum să organizeze şedințele. Spera doar, ca ticălosul de Carl să nu tragă nişte sfori ca să-i fie el tutore. Îl întorsese pe dos ultima discuție cu el, iar acum îl evita. O speranță deşartă totuşi după cum bine îşi dădea seama. Ei, mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să se împace cu el. La o adică erau totuşi cei mai buni prieteni.

Însă apărea acum întrebarea: Mai putea aştepta un an?

3

Nisipul continua să curgă, aşa cum o făcuse din totdeauna, mereu câte un fir, câte un singur fir, prin punctul acela atât de mic, încât părea că nici nu există.

Un orizont nemărginit, deşert cât vezi cu ochii, în toate părțile. Posibilități! Un infinit de posibilități... Vastitatea de necuprins a tot ceea ce se poate, a tot ceea ce este posibil. Nu există limite pentru aşa ceva, căci, infinit depărtate, posibilitățile sunt infinit vaste... şi nici un ochi nu le poate percepe, nici o minte nu le poate înțelege... acolo, la capătul lumii, este eternitate.

Apoi, într-un act de neconceput, într-o zvâcnire a perpetuului, infinitul renunță la omniexistența sa şi începe să se strângă. Nemărginirile se contractă, orizontul se apropie. Nu mai există nesfârşit, nu mai există eternitate. Lumea posibilităților capătă o graniță. Un cerc, larg, atât de larg încât privirile încă nu-l pot cuprinde, însă un spațiu finit, delimitat. Posibilitățile, în mirobolantul, halucinantul lor număr, au căpătat totuşi un capăt. Acestea sunt mai aproape acum, drumul până la ele nu mai este nici el fără de sfârşit...

Şi, încet, cu fiecare grăunte de nisip care cade, agonizant de încet, drumul până la ele se micşorează, trăgând o dată cu sine şi orizontul posibilităților. Ochii îl pot cuprinde acum. Linia de hotar care demarcă ceea

ce se poate şi ceea ce nu se poate este vizibilă, este acolo, strângându-se mereu, strangulând zona posibilităților, cu fiecare grăunte ce trece dincolo...

Şi spectacolul continua, constant în eternitate. Mult, mult mai jos, întregul deşert se rezumă la un disc de doar câțiva paşi... ce se restrânge, se retrage mereu în el însuşi, sub presiunea imensă a granițelor. Nisipul vibrează, fiecare grăunte cerându-şi dreptul la afirmare. Tumultul e tot mai aprig pe măsură ce granițele se apropie, se apropie amenințător, mereu, tot mereu...

Acum mai e doar o găleată... nu, un pahar! Un pahar de nisip care fierbe. Fierbe tumultuos. A mai rămas doar un degetar... o unghie, un...

Un singur bob! Universul posibilităților s-a redus la un punct, la punctul concret, prin care unica, ultima, reala posibilitate trece, într-o singură clipă, infinitezimală. Ea s-a afirmat, toate celelalte au dispărut, s-au pierdut... Nici nu au existat.

Noi şi noi deşerturi, unul deasupra celuilalt, un şir nesfârşit de orizonturi, unul sub altul, vaste, enorme, toate emergând din acel primordial infinit al posibilităților şi toate strângându-se, implodând, supunându-se uşor colapsului ce le transformă în singularități, în fire de nisip unicat, care trec unul după altul, unul după altul, mereu, mereu, prin acelaşi punct, mereu prin acelaşi punct... Realitate!

Posibilitățile sunt infinite, realitatea este o singularitate. Acolo, departe în viitorul nevăzut, în infinitul îndepărtat, posibilitățile nu au constrângeri, nu se limitează la nimic... Aici, nu pot exista două posibilități simultane. Aici există doar realitate... concret... Prezentul concret! Şi între ele, pâlnia... uriaşa pâlnie a viitorului!

Monstruoasa pâlnie... un şir lung, nesfârşit de fire de nisip, unul după altul, curge mereu din ea, ca un şuvoi şerpuitor, lung, pierzându-se în negura de nepătruns, acolo unde non existența şi existența încă nu se separaseră...

Şirul trecutului! Înlănțuirea nemiloasă a granulelor realităților concrete. Aici nu mai există posibilități! Uneori mai vag, alteori mai clar, clipele şirului trecutului defilau necontenit, mereu pe aceleaşi poziții... Momente. Tot ce la un moment dat a fost „realitate”, tot ce a avut odată posibilitatea de a se exprima în concret. Aici erau toate. Le putea vedea, le putea parcurge uşor... trei bărbați se băteau cu el... Doi copii, jucându-se prin iarba grasă, undeva anume... Un avion rupând contactul cu solul... Soldați, mulți pe câmp, în noroiul tranşeelor... Imagini, doar imagini! Pădure arzând... un pârâu rapid de munte... clădiri prăbuşindu-se... *Cea perfectă*!

Da, *cea perfectă* era acolo! Şirul trecutului o cuprindea şi pe ea, o îngloba, ca pe toți ceilalți, ca pe toți cei care-au fost, ca pe toți ce sunt încă. Ea stătea. *Cea perfectă* rezemată de balustrada sa... Doar un crâmpei, doar un fir de nisip. Îi urma altul şi altul, apoi... Ea arzând! Lumina orbitoare a exploziei, uraniul eliberându-şi energiile ținute în închisorile atomilor şi ea arzând...

Încercă să strige, dar nu avea voce. Privi în jur, dar nu era nimic. Şirul trecutului este concret, nu lasă loc altor posibilități... În afara sa, nu există nimic... şi nimic din el nu putea scăpa afară! Îl prinse, îl apucă cu mâna şi trase de el. Firul îi rănea palma. Îi tăia prin carne şi nu se mişca din loc, trase iarăşi de el, îl scutură, îl blestemă... de ce nu se mişcă? Cu amândouă mâinile trăgea de sinistrul fir, dar nu-l putea urni. Sus îl ținea ceva, probabil nenorocitul de prezent concret, jos... nu putea vedea. O privea arzând...

Încercă să o scoată de acolo. Ciupi firul şi acesta vibră. Nu-l putea urni, nu-l putea trage pe alături. Infernul nuclear era firul şi firul fără infernul nuclear nu putea exista. Poate o putea scoate doar pe ea. Ciupi din nou şi încercă să o tragă afară... dar nu era cu putință. „Afară nu există”

Smulse înnebunit firul, îl împinse în sus sau în jos... Nu o putea scoate nicăieri! O privea arzând...

Trei bărbați se băteau cu el. De ce nu-l lăsau să o salveze? Trebuia să o salveze! Trebuia să o scoată din blestematul de infern şi să o ducă... să o ducă... Privi în jur, privi în sus... Trei bărbați se băteau cu el, iar deasupra... infinitul posibilităților! Da, acolo! Acolo se găsea speranța! Trei bărbați nu îl vor putea opri! Nimic nu-l va putea opri să o smulgă din infern în infinitul posibilităților!

4

— Pot să te întreb ceva?

Carl zâmbi.

— Sigur, atâta vreme cât nu e despre cum te-am descoperit!

Jess îşi ridică uşor capul şi-l privi în ochi.

— Sunt aşa de previzibilă?

— Nu, dar ştiam că, la un moment dat, tot vei vrea să afli.

Femeia îşi lăsă capul înapoi pe pieptul său şi îşi ridică uşor genunchiul peste coapsele sale.

— Şi nu vrei să-mi spui?

— Sincer, nu! Nu vreau! Dar nu cred că-mi vei da de ales.

— Atunci nu-mi spune! Chiar nici nu mai vreau să ştiu!

— Ei, hai...

— Nu, Carl, nu! Nu am să te mai forțez niciodată să faci nimic din ce nu vrei! Tu niciodată nu mi-ai cerut nimic...

Femeia îl cuprinse şi-l strânse. El începu să-şi plimbe degetele prin părul ei mătăsos. Mirosea a flori de câmp...

— Te vreau pe tine, nu mă interesează nimic altceva.

Carl zâmbi. Ştia foarte bine că era „lucrat”, dar nu-i păsa. Putea juca şi el jocul ăsta. Acum credea în sinceritatea sentimentelor ei, ştia, pur şi simplu, că ea nu va mai încerca niciodată să-l folosească pe ascuns. Avea încredere în ea. Şi da, fusese sinceră când îi spusese că nu o interesa nimic altceva... cel puțin în acel moment. Era doar curioasă, iar el îi va satisface această curiozitate, poate, într-o zi... Sau poate, cu ajutorul său, va ajunge şi ea Arhitect şi atunci va învăța singură.

Şi îmbrățişarea celor doi se prelungi spre etern, în timpul lor propriu, în care nici un eveniment extern nu se putea manifesta.

5

Sărind din pat, bărbatul merse la fereastră. Privi afară, lipindu-şi fruntea de geam. Ningea încet. Geamul era rece, dar se încălzi repede de la fruntea sa. Simțea uşor şi căldura draperiei holografice acolo unde linia ei se plimba pe spatele său. Da, era real, totul era real. Îşi privi palmele. Nici un semn, doar sudoare. Totul era real. Trăia în prezentul concret. Vedenia pâlniei dispăru uşor din fața ochilor săi. Acum nu mai era decât *cea perfectă*, arzând. Ea nu avea cum să dispară. Acel unic moment, acea nenorocită de posibilitate care, atunci, în ciuda tuturor celorlalte, se concretizase şi ea arsese... Ea arsese! Ce hidoşenie, ce fantasmă monstruoasă! Acum nu mai rămăsese nimic, decât *cea perfectă* arzând!

Intră la duş şi îl programă rece. Apa rece pe trupul transpirat era foarte neplăcută, dar necesară. Îl ajuta să-şi pună gândurile în ordine. Avea oare ceva de învățat? Avusese oare o revelație, sau doar un spasm al

creierului, super obosit de cumplitul turment la care era supus, plăsmuise nălucirile nopții? Cu apa rece şiroindu-i peste trupul chircit, încercă să rememoreze secvență cu secvență visul. Întâi pâlnia, apoi şirul, apoi imposibilitatea de a muta ceea ce concret fusese, apoi...

Greg se ridică brusc în picioare şi opri apa. Da, apoi revelația: „din infern în infinitul posibilităților". Aşa o putea salva! Asta trebuia să fie cheia... Un val de euforie îl cuprinse. Simțea că i se făcuse cadou soluția problemei, de către Universul însuți. Nu mai avea nevoie să o analizeze, căci, efectiv, credea în ea! Simțea că nu mai putea aştepta nici măcar până dimineață. Ar fi plecat atunci, în acel moment, să o pună în aplicare...

Se şterse în grabă şi, cu prosopul înfăşurat în jurul taliei, merse la birou. Îi era teamă ca până dimineața să nu-şi piardă ideile, aşa că începu să le aştearnă în memoria computerului. Deci, ideea de a preveni dezastrul în totalitate era eliminată. Încercase o dată şi eşuase... din motive ce nu se cer din nou analizate. Pur şi simplu eşuase. În plus, chiar şi propria sa regulă stipula că istoria în sine trebuie schimbată cât mai puțin posibil. Trebuia doar să o scoată pe ea de acolo. Şi să o ducă în viitor, undeva, în viitorul atât de îndepărtat, încât... Cât de departe se poate călători în timp? Şi odată ajunsă, va rămâne ea oare acolo şi după ce capsula se va fi închis? Şi ce va putea ea să facă acolo, singură, într-un timp pe care nu-l va putea înțelege? „Nu! E absolut stupid! Eu sunt absolut stupid! Infinitul posibilităților nu înseamnă viitorul virtual infinit îndepărtat, ci prezentul! Prezentul e cel care selectează din infinitul posibilităților... Da, aici trebuie să o aduc!"

Va urma...

Keith DOUGLASS

ATAC DIRECT

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Uncris

EPISODUL 5

Marți, 5 septembrie
Ora 0800
Baza Navală Amfibie
Coronado, California

— Îmi pare rău, *sir*, dar asta pute, a izbucnit Razor Roselli. Adică chiar e un rahat. E nevoie ca tot plutonul să-și împacheteze „jucăriile" și să participe direct la operațiune. Afurisitul de obiectiv se află în centrul orașului chiar în mijlocul *Teritoriului Indian*[1] unde orice nenorocit are un AK[2] sau un RPG[3], și toți dorm iepurește din cauza raidurilor israeliene care-i *umflă* pe șefii *Hezbollah*[4] când au ocazia. Acum, poate, doar poate, putem infiltra un Pluton în nenorocitu' acela de oraș, prin punctele de verificare și printre câinii de pază, până la obiectiv. Dar despre cărăbănirea de'acolo întregi și în bună stare, n-am nici cea mai mică idee.

— Razor, ciocu mic, a ordonat *Master Chief* MacKenzie. Parcă mă zgârii la urechi. Toți au înțeles ce vrei să spui. Dar, pentru că suntem aici ca să vedem dacă putem face această treabă, hai să continuăm.

Spre deosebire de majoritatea ofițerilor, care s-ar fi simțit mai degrabă ultragiați, lui Murdock îi plăcea ce auzea. Mulți SEAL au murit în Vietnam, Grenada, Panama

[1] Teritoriul Indian – în sensul de teritoriu periculos/sub controlul inamicului.
[2] AK-47 (Автомат Калашникова образца 1947 года) - Pistol-mitralieră Kalașnikov model 1947
[3] RPG-7 (РПГ-7) – lansator portativ de grenade reactive antitanc.
[4] Hezbollah (حزب الله Ḥizbu 'llāh) – Miliție islamistă șiită, clasificată ca organizație teroristă.

pentru că au fost atât de doritori să-și îndeplinească misiunile încât au ignorat faptul că acestea erau imposibile, iar planurile greșit concepute. Și lui aproape că i se întâmplase de vreo două ori, dar situația nu se va mai repeta. Era bucuros că *chiefs* de sub comanda sa gândeau la fel.

Murdock s-a felicitat în gând pentru că l-a inclus pe George MacKenzie în grupul de planificare. El, Mac, Roselli, Kos Kosciuszko și Ed DeWitt se aflau într-o încăpere securizată, printre grămezi de hărți, hârtii, dosare cu informații și fotografii luate de satelit. Unele erau scoase de computer, cum ar fi listele de verificare pentru planificarea misiunii, și SOCRATES (Special Operations Command Research, Analysis, and Threat Evaluation System). Din păcate, SOPARS II, un sistem computerizat care putea realiza automat procesul întreg de pre-planificare prin combinarea hărților digitale, modelarea virtuală a terenului, planurile clădirilor, toate listele de verificare și orice altceva ar mai fi fost nevoie, pe un singur desktop de PC, nu era disponibil datorită constrângerilor bugetare. Asta nu însemna că nu sunt bani, ci doar că toate serviciile preferau să facă pasul înapoi – economisind propriul buget – și să lase USSOCOM să finanțeze asemenea proiecte; apoi se băgau în seamă și culegeau beneficiile.

DeWitt a intervenit.

— Hai s-o facem ca la carte. Începând cu acțiunea către obiectiv, apoi invers de acolo, deci cum intrăm și cum ieșim. De la general, la concret.

— *Mister* DeWitt are dreptate, a spus Kos Kosciuszko. Singura metodă prin care putem aborda problema este să rezolvăm fiecare aspect bucată cu bucată. Dacă planificarea este corectă, nu există nici un obiectiv care nu poate fi doborât.

Murdock se gândi că sunt pe calea cea bună. Fapt destul de surprinzător, cei din SEAL acordau mai puțină atenție planificării și repetițiilor decât ar fi trebuit. Vinovați erau de obicei ofițerii, care considerau că odată ce au absolvit cursurile BUD/S, erau atât de mari, duri și răi, încât era suficient să-și pună doar centura cu pistoalele de cowboy și ar fi doborât pe oricine numai uitându-se urât la el. Dar – precum îi spusese mai demult un bătrân *chief* tânărului și agresivului Ensign[5] Murdock – Budweiser[6]-ul o fi arătând bine dar nu te face imun la gloanțe.

[5] Ensign – grad militar în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent *aspirant/sub-locotenent*.
[6] Budweiser – insigna SEAL.

Iar când timpul presa și era tentat să treacă cu vederea niște mici detalii din planificare, Murdock își rememora perioada petrecută ca evaluator-junior în Marine Corps[7] Expeditionary Unit Special Operations Exercise. MEU executa o detașare de șase luni în largul mării, iar plutonul SEAL făcea întotdeauna parte din *squadron*[8]-ul amfibiu.

Așa cum se întâmpla uneori, acest pluton era condus de doi locotenenți. Exercițiul consta într-o HBVSS[9], asupra unei nave comerciale ostile, ceva ce se făcea în fiecare zi de pe durata Războiului din Golf. Cei doi locotenenți s-au prezentat la planificare fără *chief*, și în fața tuturor pușcașilor marini au început să se certe precum niște copii, că cine trebuie să care radioul SATCOM.

— Eu l-am dus ultima dată.

— Nu, nu l-ai dus tu, eu l-am cărat ultima dată.

Murdock a fost oripilat. Apoi Marines au intervenit întrebându-i pe SEAL cum vor ca să acționeze elicopterul de atac Cobra[10].

Adică ce vreți să spuneți? au întrebat cei doi SEAL. *Eh*, au explicat Marines, după ce SEAL vor coborî rapid pe punte, pe corzi, Cobrele trebuie să se rotească în jurul navei, sau să stea în zbor la punct fix deasupra provei și să acopere cu tunul de 20 mm Puntea de Comandă? *Aaa*! veni răspunsul. După ce au văzut cum stă treaba, Marines au continuat să-i întrebe pe SEAL ce au planificat să facă. N*e îndreptăm spre Puntea de Comandă*, au răspunsul celor doi John Wayne. OK, a spus Marines, dar cum o să ajungeți acolo? Ce scări veți folosi? Și dacă sunt blocate? Le luați cu asalt sau le ocoliți? Toate erau chestiuni absolut elementare. *Ăăă*…, au răspuns cei doi locotenenți.

Murdock s-a simțit de tot rahatu'. Era OK pentru SEAL să aibă reputație de *prima donna*. Chiar și erau. Dar nu ca idioți și neprofesioniști. N-a uitat niciodată întâmplarea, iar după aceasta nu a mai plecat nicăieri, nu a mai făcut nimic, fără a consulta mai întâi pe *chief* sau pe *petty officer* aflat la comandă.

— OK, a spus DeWitt. Ce ziceți e un atac de la distanță cu vreo două mortiere?

N-are niciodată sens să faci atâta drum până la obiectiv dacă poți rămâne departe și trage de la distanță.

---

[7] US Marine Corps – ramură a Forțelor Armate ale SUA; organizatoric aparțin de US Navy, dar sunt un fel de „republică separată".

[8] Squadron – subunitate militară.

[9] HBVSS - Helicopter Visit, Board, Search & Seizure – misiune helio-purtată cu scopul de identificare, abordaj, cercetare, capturare asupra unor nave maritime.

[10] Bell AH-1 Cobra – tip de elicopter de atac.

— Nu e destul de sigur, a replicat Roselli. Am putea avaria locul, dar n-am putea verifica cât de tare am făcut-o. Și sub nici un motiv n-am putea repeta figura, dacă n-am făcut-o bine din prima.

Murdock măsura ceva cu o riglă pe harta Libanului.

— Am avea nevoie de un mortier de cel puțin 120 mm și o grămadă de obuze, iar asta ar fi cam prea mult de cărat prin Valea Bekaa, noaptea.

— Câteva vehicule rapide de atac și mortiere la remorcă? a revenit DeWitt.

— Pe o rază de zece kilometri în jurul Baalbek-ului nu există nici un teren suficient de înalt de unde să observăm și ajustăm tirul asupra țintei, a spus Murdock. Am putea folosi toate obuzele fără să lovim depozitul. Și, cum a spus Razor, chiar dacă l-am lovi, nu putem ști ce avarii i-am produs.

— Trebuie să facem tot drumul până la obiectiv, a insistat Roselli. OK, ne strecurăm aproape. Acum, dacă nu ne-am compromis în timp ce ne apropiem, iar forțele de gardă stau cu capul între urechi și reușim cumva să pătrundem în depozit, n-o să avem prea mult timp pentru montarea încărcăturilor explozive. Iar dacă nu putem să le plantăm acolo unde trebuie, va trebui să ducem cu noi o cantitate mult mai mare de explozibil. Ceea ce înseamnă și mai multe probleme.

— Vă dați seama ce vrea să însemne asta, a spus DeWitt. O misiune raid de distrugere pentru un întreg batalion de Rangers.

— Am ridicat deja această problemă, a precizat Murdock. A ieșit din discuție.

La acest moment Murdock a ordonat o pauză de masă, ceea ce însemna pentru toți să-și pună tricou și șort și să încerce să se debaraseze de frustrări cu o oră și jumătate de exerciții fizice de forță.

Când s-au întors în camera de planificare, Murdock îi spuse lui MacKenzie:

— OK, *Master Chief*, ai avut fața asta fericită tot timpul ședinței, și nu pentru că l-ai fi pus pe Ed să execute niște flotări suplimentare pentru că a lipsit la apel. Ce idee ai?

— Trebuie să executăm o pseudo-operațiune, a răspuns MacKenzie.

— Adică? a întrebat Ed DeWitt.

— Adică ne vom echipa ca *băieții răi* și vom merge până la ușa din față. Așa cum israelienii au mers cu o dublură a Mercedesului lui Idi Amin direct în terminalul de la Entebe. Așa cum SEAL în Vietnam își echipau oamenii în misiuni cu „pijamale" negre, pălării împletite din paie și AK 47, ca să se poată strecura printre vietnamezii inamici.

— Doamne! exclamă Kos Kosciuszko. Cred că are dreptate.

— Adică să ne îmbrăcăm precum commando-urile siriene? a întrebat DeWitt. Sau Hezbollah-ul?

— Nici una, nici alta, a spus Murdock, realmente încălzit de idee. Nu te îmbraci ca cineva pe care ei ar vrea să-i oprească și să converseze. Te îmbraci ca cineva care-i face să se scape-n pantaloni de frică și cărora le fac semne să treacă fără control.

— Garda Prezidențială Siriană, a spus Kos Kosciuszko.

— O limuzină lungă, a izbucnit DeWitt. Și încă două vehicule pline cu soldați din Garda Prezidențială. Jeep, land-rover, Zil sovietic, sau ce mai folosesc ei. Ceva ce putem duce acolo în zbor cu elicopterul.

— Ferestre fumurii la limo, a spus Kosciuszko. Steguleţe siriene pe aripi. Nu poți vedea cine este înăuntru, dar trebuie să fie cineva cu care nu vrei să ai de-a face. Asta e treaba cea bună cu dictatorii.

Odată ce a trecut entuziasmul inițial, Razor Roselli, veșnicul critic, a început să cântărească lucrurile.

— În acest mod, putem intra în oraș fără probleme, concluzionă el. Dar tot mai trebuie să setăm încărcăturile explozive și să ne retragem. Iar problema cu echiparea în uniforme ca ale sirienilor și apoi să ne batem cu sirienii este ca treaba cu germanii în timpul bătăliei de la Bulge din WW II. Ei s-au îmbrăcat ca americanii și au creat destulă confuzie, dar au fost prinși aproape toți pentru că de aproape au fost recunoscuți.

Razor Roselli nu înceta să-l uimească pe Murdock.

— Sau ca forțele speciale nord-coreene echipate cu uniforme sud-coreene, care s-au strecurat prin zona demilitarizată, a continuat Roselli. Au fost prinși imediat ce au deschis gura, pentru că orice coreean știe care e diferența de vorbire dintre cei din nord și cei din sud.

— Ceea ce înseamnă, a tradus Kos, că uniformele ne pot duce până la depozit, dacă ne deplasăm noaptea. Dar, chiar dacă CIA ne dă pe cineva care poate vorbi fluent araba siriană, nu vom fi „invitați” înăuntru fără o grămadă de împușcături.

Asta i-a adus înapoi pe pământ. Apoi DeWitt a sugerat:

— Poate că dacă aducem cu noi ceva care să tragă tare și să ne bage în depozit… cum ar fi un BRDM[11] rusesc. Blindajul va opri focul armelor ușoare și are în dotare și o „cățea” de 14,5 mm. Putem trece ca un berbec prin dispozitivul lor de securitate.

[11] BRDM (Bronirovannaya Razvedyvatelnaya Dozornaya Mashina) – vehicul amfibiu blindat, de cercetare/patrulare.

— Sunt sigur că CIA poate să scoată la interval una sau două pentru noi, a spus MacKenzie, dând aprobator din cap spre DeWitt.

Razor Roselli a părăsit încăperea și s-a întors cu un exemplar din *Jane's Armor and Armament*. L-a răsfoit până a găsit *Russian BRDM* și a spus sec.

— Nu poate fi încărcat în interiorul unui MH-53 Pave Low sau MH-47 Chinook.

Ar trebui ancorate sub helo, dar nu știu cine s-ar gândi la o penetrare de noapte, în zbor la joasă altitudine cu o încărcătură suspendată. Mai ales cu o asemenea apărare antiaeriană.

Toți au mormăit, pentru că toți știau că are dreptate. Murdock le-a dat o pauză și toți au ieșit să ia o cafea sau un suc…

Cu excepția lui DeWitt. A înhățat cartea și o răsfoia, oprindu-se la secțiunea *Echipament în Serviciu* aflată la sfârșit. La *Siria* și *Vehicule de Recunoaștere*, erau BRDM1, BRDM2 și Shorlands (IS). Ce dracu era ultimul? Căută în index, apoi a dat paginile și a pus un semn, când ceilalți s-au întors în încăpere.

— Este o mașină blindată, le-a spus DeWitt. Britanică, fabricată de Short Brothers din Belfast. Practic, este un Land Rover blindat prevăzut cu o turelă cu mitralieră. Britanicii o folosesc în Irlanda de Nord, iar sirienii pentru securitatea internă.

Îi aruncă o privire triumfătoare lui Razor Roselli.

— Și încape perfect într-un MH-47. Am verificat dimensiunile.

— *Klumea*, Ed, spuse Murdock.

S-au auzit vociferări aprobatoare și din partea celorlalți. Cu excepția unuia singur.

— OK, *sir*, e grozav, spuse Razor Roselli. Deci, putem ajunge la depozit și putem pătrunde în el cu mașina blindată. Dar tot mai trebuie să plantăm încărcăturile explozive și apoi să ne cărăm dracu' de-acolo!

Acum, aproape că striga.

— Fir'ar mă-s'a-l…, față de azi dimineață, acum avem stabilite o grămadă de probleme, a strigat Kos Kosciuszko. La care unii dintre voi n-ați dat nici o mână de ajutor.

Roselli s-a ridicat. Kosciuszko a acceptat provocarea și s-a ridicat și el din scaun.

— OK! a intervenit sec Murdock. Ajunge pentru astăzi. Toată gașca, cărați-vă acasă. Fac eu curățenie aici.

Uneori, să fii ofițer SEAL era ca și cum ai fi

fost un îmblânzitor de lei. Doar că, să fii ofițer SEAL era mai periculos decât să fii îmblânzitor de lei. Oamenii săi s-au ridicat șovăitori și agitați.

— Cărați-vă, a ordonat Murdock. Duceți-vă acasă, liniștiți-vă, și veniți mâine dimineața cu chef de muncă. Acum, ciocu' mic!

Razor Roselli păru că ar fi vrut să-i spună ceva lui Murdock, dar s-a întors și i-a urmat pe ceilalți.

Au plecat toți, cu excepția lui George MacKenzie. L-a ajutat pe Murdock să adune toate ciornele, le-a trecut prin aparatul de tocat hârtie, apoi le-a pus în sacul de gunoi destinat arderii. Toate celelalte materiale au fost puse într-o cutie ce va fi depozitată peste noapte în seiful destinat materialelor secrete.

— Boss, suntem în criză de timp, a spus Mackenzie.

— Razor nu mă scoate din sărite, a precizat Murdock. N-o fi plin de tact, dar trebuie să avem un avocat al diavolului. Dacă n-ar fi el, am fi eu sau tu.

— Nu din cauza lui Razor suntem la limită.

— Știu și asta. E din cauză că se prefigurează un fel de misiune sinucigașă, spuse Murdock.

Lovi cutia de pe masă.

— Dar asta este un mare rahat! Mda, ca o misiune de infiltrare directă și raid asupra obiectivului, așa cum o facem mereu, nu merge. Dar ce mama dracu' – doar suntem specialiști în tactici de luptă neconvenționale. E timpul să începem să gândim neconvențional.

— Am să încerc, Boss, a spus MacKenzie rugător. Jur că am să încerc.

Amândoi au început să râdă.

— Fac cinste cu o bere? a întrebat Murdock.

— Nu, replică Mackenzie. Cred că ar fi mai bine să fac eu cinstea.

9

Marți, 5 septembrie
Ora 1815
Barul lui McP
Castle Park, California

Murdock și MacKenzie au intrat la McP de pe bulevardul Orange, nu departe de intrarea principală în baza Coronado. Era un bar unde obișnuiau să vină cei din SEAL, deținut de un fost sanitar, fost commando în timpul războiului din Vietnam. În spatele barmanului, la vedere, era afișat un anunț: „*Dacă nu suportați aglomerația, nu veniți aici marți seara*". În traducere, asta însemna că atunci se adunau cei din SEAL, iar dacă aveai vreo problemă pentru că vedeai pe careva la un concurs de dat pe gât tării în loc să și-o

tragă cu vreo blondă, sau să mănânce un pahar de sticlă în fața ta pentru a câștiga un pariu, atunci poate că era mai bine să fi stat acasă.

Murdock și MacKenzie n-aveau asemenea slăbiciuni, pentru că văzuseră altele mult, mult mai rele în permisiile cu trupeții. Și, desigur, era doar o zi de marți…

Prima bere s-a dus rapid pe gât.

— Am vorbit aseară la telefon cu Inge.

— Eh? a spus Mackenzie precaut.

Inge Schmidt a fost un agent special al BKA – FBI-ul german. S-au întâlnit cu ocazia unei operațiuni în Europa, când au fost aproape să se ucidă unul pe altul, și, desigur, ceva romantic s-a înfiripat între ei.

— Obișnuim să facem sex la telefon o dată pe săptămână, a spus Murdock. Acum vorbim o dată pe lună, dacă nu mă aflu pe undeva, cum ar fi în Sudan. Ce dracu', nu pot să-mi pun numele pe o listă ca să ajung ofițer de legătură cu *Kampfschwimmers*[12] decât după acest tur. Așa că… ce dracu aș putea face?

— După cum ar spune Razor Roselli, oricând ai o permisie poți lua un zbor MAC[13] ca să vă întâlniți.

Murdock și-a ciocnit halba cu a lui MacKenzie.

— O idee de milioane. Sigur, cred că Razor a avut mai multe neveste decât câți veri am eu.

— Iar tu ai o grămadă de veri.

Murdock a schimbat subiectul.

— Ai avut ceva treabă prin Liban, nu-i așa?

— Beirut, când eram *Second Class*[14] cu *Team*-4. Dar asta a fost înainte de atentatul cu camionul-bombă. Ce nenorocire a fost atunci! Iar acum ne întoarcem la sirieni, iranieni și Hezbollah, exact aceeași gloată care a comis atentatul.

Chiar în timp ce asculta, Murdock păru să se afle în altă parte. Dar acum, concentrarea sa era înspăimântătoare.

— Stai nițel, Mac, ce spuneai?

— Dom'le, eu chiar credem că oamenii au să mă asculte după ce am fost avansat *master chief*.

---

[12] Kampfschwimmers – unități germane de commando specializate mai ales în operațiuni subacvatice; sunt singurele forțe speciale din Marina Militară germană.

[13] MAC - Air Mobility Command – personalul militar are dreptul (nu și obligația) să fie transportat la bordul avioanelor militare.

[14] Second Class – Petty Officer 2nd Class – grad militar în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent *sergent*.

— Lasă asta, spuse Murdock rapid, părând că vrea să sară peste masă. Camion-bombă, Mac. Vorbeai despre un camion-bombă!

— Deci, mă ascultai, totuși.

Murdock a sărit în picioare și a aruncat câteva monede pe masă.

— Ospătar, adu-i eroului ăsta american încă o bere. Te-aș săruta Mac, dar cred că soția ta consideră și așa că petrecem prea mult timp împreună.

— Despre ce dracu vorbești? a întrebat Mackenzie. Și unde naiba pleci? Vin cu tine.

— Nu, ne revedem dimineață.

Murdock a ieșit afară, iar chelnerița a pus încă o bere în fața foarte derutatului George MacKenzie.

— Ce s-a întâmplat cu frumosul tău prieten?

MacKenzie o privi.

— I-a spus careva că ești măritată. A fost atât de dezamăgit, încât s-a ridicat și a plecat.

Ea făcu un balon din guma de mestecat.

— Și care nenorocit slobod de gură i-a spus?

10

Miercuri, 6 septembrie
Ora 0730
Baza Navală Amfibie
Coronado, California

Blake Murdock îi aștepta atunci când toți ceilalți au sosit în sala de planificare a misiunii. Era proaspăt bărbierit, dușat, dar, după cantitatea de pahare pentru cafea din coșul de gunoi, stătuse acolo toată noaptea.

— *Hey, sir*, spuse Razor Roselli, nu știți că cei din SEAL trebuie să doarmă zece ore pe noapte?

Era gluma uzuală din perioada BUD/S, și metoda lui Razor de a-și cere scuze pentru atitudinea din ziua precedentă. Cât dura Săptămâna de Iad, cursanții SEAL abia dacă adunau patru ore de somn în cinci zile.

Dar Murdock era într-o dispoziție teribil de serioasă.

— Toată lumea să stea jos. Vreau să vă supun atenției ceva.

SEAL au început să-și arunce priviri scurte unul altuia. O hartă a Libanului era desfășurată pe masă, împreună cu un set de fotografii luate de satelit.

— Zburăm în Liban cu patru MH-47E Chinook, a spus Murdock. Două mașini blindate Shorland, două limuzini blindate Mercedes; câte un vehicul în fiecare helo. Zburăm la firul ierbii, peste lanțul muntos central. Helo-urile ne *basculează* lângă șoseaua de la sud de Baalbek, așa că, atunci când vom continua infiltrarea la obiectiv, va părea că venim de la Damasc. Vom fi echipați cu uniforme siriene și vom trece prin punctele de control ca și cum am fi niște baștani, cu toate luminile aprinse.

Murdock arătă spre o fotografie prelucrată pe computer, a depozitului din Baalbek.

— Intrarea în depozit este împrejmuită cu parapeți din saci de nisip și păzită de gărzi. La fel și zona de încărcare. Dar drumul trece chiar pe lângă latura lungă a depozitului. Venim pe acest drum, iar cele două vehicule blindate fac brusc la dreapta, trec prin gardul de sârmă împletită, apoi direct prin peretele de lemn al depozitului. Mașinile blindate sunt încărcate cu cât explozibil poate încăpea în ele. După calculele mele, cam 340 kg în fiecare, poate chiar mai mult.

George MacKenzie a început să zâmbească.

— Imediat ce trec prin perete, a spus Murdock, băieții din mașinile blindate lansează fumigenele și amorsează încărcăturile explozive. Apoi o șterg afară prin găurile din pereți și gard. Limuzinele asigură acoperirea cu foc și lansează propriile fumigene.

— Toată lumea sare în limo și pedala… blană. O ștergem din oraș în viteză maximă. Dacă vă uitați la traseul pe care l-am marcat, trebuie să trecem prin două puncte de control, după informațiile pe care le avem în acest moment. Limo vor avea în continuare steagul sirian și sirenele în funcțiune. Toți se vor gândi bine înainte să tragă în noi. Pe drumul de ieșire din oraș o să aruncăm pe jos țepușe pentru cauciucuri și mine anti-urmărire.

Când vom fi părăsit orașul, helos vor fi deja în zbor, spre noi. Două MH-60K Blackhawk, unul principal, celălalt de rezervă, pentru că nu vom mai lua și limuzinele cu noi. O să le aranjăm să explodeze când plecăm.

Dacă stăm la obiectiv mai mult de treizeci de secunde, din clipa când mașinile blindate trec prin gard și momentul când limuzinele o iau din loc, suntem terminați.

Murdock a rămas în așteptare, dar liniștea se menținea în încăpere. Apoi Ed DeWitt a șuierat printre dinți. Zâmbetul lui George MacKenzie a devenit și mai larg. Kos Kosciuszko dădea din cap mulțumit.

Toți ochii s-au întors spre Razor Roselli.

Acesta se gândi o vreme, apoi a spus:

— Treaba asta ar putea merge. Știi, *Boss*, ar putea merge la sigur.

Murdock stătea nemișcat.

— Abia am început să planificăm treaba asta, spuse îndârjit. Vom sta aici și vom finisa fiecare mișcare pe care o vom face în fiecare clipă cât ne vom afla în Liban. Apoi vom simula absolut tot ce ar putea merge prost, de la o pană de cauciuc până la hemoroizii care-i fac zile fripte lui Razor. Și ne vom imagina ce avem de făcut în fiecare situație. Și doar când vom avea planul bine închegat și lustruit ca un diamant îl vom prezenta barosanilor.

11

Luni, 18 septembrie
Ora 0925
Baza navală Amfibie
Coronado, California

— Îmi place! a exclamat *Admiral* Raymond. Era și timpul ca vreun grup de tineri dintre foștii mei elevi să arunce vechiul Manual de Commando și să conceapă niște tactici noi de luptă.

Ridică o sprânceană spre Murdock.

— Îți place să fii pregătit pentru ceea ce ar putea merge rău, nu-i așa *Lieutenant*?

— Întotdeauna ceva nu merge cum trebuie.

— Ai perfectă dreptate.

La această întâlnire participa doar amiralul și CIA. Serviciul Secret, *Commodore*, și *Commander* Masciarelli nu au fost invitați. MacKenzie, DeWitt, Roselli și Kosciuszko veniseră ca să-l ajute pe Murdock să susțină informarea. A durat ceva mai puțin de o oră. Murdock văzuse informări care durau ore întregi, dar asta era ceva ridicol. Cei ce susțineau informările adăugau tone de fleacuri irelevante doar ca să se dea mari în fața baștanilor. Oricum, creierul uman nu putea absorbi o asemenea cantitate de informații.

Acum, amiralul se întoarse către omul de la CIA.

— Acest plan are aprobarea mea totală – fără nici o modificare. Poți să-i dai *lieutenant*-ului ceea ce are nevoie?

— Nu văd nici o problemă, a spus Don Stroh.

— Ei bine, eu văd una, a intervenit Berlinger. Își dă seama careva dintre voi cât de costisitor este acest plan comparativ cu cel original, al nostru?

— Nu prea costisitor comparativ cu cele două miliarde de bancnote contrafăcute pe an, a observat amiralul. De altfel, acest plan va funcționa.

— Cu prețul a două mașini blindate și a două limuzine, spuse Berlinger. Fără a mai aminti de elicoptere.

— Scuzați-mă, *sir*, a intervenit Murdock. Dar, dacă vă aduceți aminte, eu am spus că avem nevoie de patru mașini blindate. Două rezervate pentru misiune. Și două pentru antrenamente, dintre care una va fi *backup* pentru misiune, iar cealaltă o vom folosi la testele de explozii. Și, desigur, trei limuzine. Una fiind ca *backup* pentru misiune.

— Și ce vrea să fie tot acest nonsens cu *backup*-ul? a întrebat Berlinger.

— În cazul în care vreun vehicul cedează, *sir*. N-am vrea să amânăm misiunea până comandăm o mașină nouă la fabrică, nu-i așa?

Berlinger tot nu a tăcut.

— Îți dai seama că vei folosi destul explozibil ca să razi un cartier întreg?

— Da, *sir*. Va face o treabă realmente bună în depozit.

— Și nu-ți faci griji în legătură cu victimele dintre civili?

Murdock îl auzea în spate pe Roselli cum mârâie.

— Găozarul ăsta chiar e de la CIA sau de la Peace Corps[15]?

Îl făcu să tacă cu o lovitură scurtă la gleznă.

— Hai să depășim momentul, a intervenit Whitbread. Noi, ăștialalți n-o să pretindem că ne dă pe spate grija pentru victimele dintre sirieni, Hezbollah, sau bunii cetățeni din Baalbek. Eu, de exemplu, îmi aduc aminte că la Baalbek a fost torturat și ucis William Buckley, șeful biroului nostru din Beirut, și un bun prieten. *Lieutenant* Murdock, sunt gata să-mi dau aprobarea pentru planul dumitale. Diseară îl voi prezenta Directorului și… autorității naționale competente.

Murdock spera că-i va place și Președintelui.

— Don Stroh vă va contacta când va fi luată o decizie, a spus Whitbread. Gentleman, ați făcut o treabă a-ntâia, vă urez să aveți o zi bună.

A fost o formulă foarte potrivită de a suspenda întâlnirea. Stroh se apropie să vorbească cu Murdock, iar amiralul se alătură celor din SEAL înainte ca aceștia să părăsească încăperea.

— Bună informare, Blake, a spus Stroh. Îmi place planul. Berlinger s-a băgat în seamă pentru că al tău este cu ani lumină înaintea celui conceput de băieții lui. Și să știi că, a adăugat încet, computerul i-a acordat planului său doar 50% șanse de reușită. Al tău are cam 80%.

— Grozav, a spus Murdock fără entuziasm.

— Ăă, mai vreau să-ți spun ceva. Femeia din vila din Port Sudan? Am aflat că francezii voiau să vorbească cu ea despre atentatele cu bombe din Paris de la începutul acestui an. Ei consideră că două dintre acestea au fost executate chiar de ea, personal.

[15] Peace Corps – program de voluntariat sub egida Guvernului SUA. Asigură asistență tehnică, ajutând oamenii din lumea largă să cunoască cultura americană, iar pe americani să se familiarizeze cu cultura altor popoare.

Femeia cu copilul, îți aduci aminte? Îți vine greu să crezi că a construit bombe care au aruncat în aer oameni nevinovați, nu-i așa?

— Cred că da.

— Deci, daca cineva este blamat în legătură cu faptul că o femeie a fost printre obiectivele misiunii, poți să-i aduci la cunoștință că nu a făcut nici o greșeală.

— Până acum, după știința mea, nimeni nu a fost blamat.

— …În fine. Colegii noștri din *Direction générale de la Sécurité extérieur*e ne-au spus, în numele Guvernului francez, că sunt foarte mulțumiți că nu vor mai avea de a face cu ea niciodată. Ar merita chiar să acorde și o medalie, doar că nu o vor face niciodată, nu-i așa?

— Așa este.

— OK, mă întorc a Langley și încep să mă ocup de lista ta de cumpărături. Nu-ți fă griji în legătură cu aprobarea celor mari, e ca și dată. Ne vedem în Niland, bine?

— OK.

Murdock s-a îndreptat către grupul de SEAL din jurul amiralului, dar George MacKenzie se dădu-se deja deoparte pentru a-i ține calea.

Mac a privit în jur ca să se asigure că nu ascultă nimeni, apoi a spus:

— Încă nu mi-ai spus dacă mă iei și pe mine.

— Vrei să vii? a întrebat Murdock cu un aer inocent.

— Cum dracu, sigur ca da, a spus Mackenzie. La câte operațiuni crezi că mai pot participa până la pensionare?

— Știi că te-aș lua oricând, Mac. E OK dacă ți se fâlfâie de Razor.

— Despre ce dracu vorbești? Ce amestec are Razor cu participarea mea?

— Toți băieții vor fi cu ochii pe tine și te vor asculta. Chiar e OK dacă nu dai doi bani pe credibilitatea lui Razor.

MacKenzie a fost luat prin surprindere. Apoi a oftat.

— Mda, ai dreptate. Vroiam atât de mult să particip la operație, încât nu m-am gândit la pluton.

— Deci, nu mai vii cu noi?

— Mai bine ați avea grijă, *sir*. Dați dovadă de prea multă înțelegere și băieții n-au să vă mai lase să fiți un *ofițer*.

— Îmi asum acest risc. Ai să vii la Niland ca să ne ajuți cu antrenamentele?

— Nu, a spus MacKenzie fără nici o tragere de inimă. Razor și Kos se pot descurca. Eu trebuie să mă întorc la slujba mea. dar este un lucru pe care vreau să-l adăugați planului.

— Care anume, Mac?

— Vreau ca fiecare om care participă la misiune să ia și câte o carabină semiautomată cu lunetă. Aș fi spus să fie M-21, dar trebuie să folosiți arme neidentificabile și nu de producție US. Germana MSG-90 de calibru 50 ar fi perfectă. Împachetați-le împreună cu câte 150 de cartușe, toate în încărcătoare, și pitiți-le în mașinile blindate.

— OK, Mac. Crezi că vom avea nevoie de ele?

— Nu, dar gândul acesta m-a ținut treaz noaptea trecută. Dacă dați de dracu și sunteți blocați pe colinele alea, v-ar fi de folos.

— Ca și făcut, Mac. Știi, chiar nu ne-am fi putut descurca fără tine.

— Știți ceva, *sir*? Lăsați-o baltă!

Murdock a izbucnit în râs și l-a luat pe MacKenzie de după umeri, îndreptându-se spre amiral.

— I-am întrebat pe băieții tăi cum stau cu morcovul și mi-au zis că bine, i-a spus amiralul lui Murdock. O gașcă de mincinoși afurisiți.

Toți SEAL au râs politicoși. Tot ceea ce spun amiralii este, în mod automat, hazos.

— Dar tu, George? a întrebat amiralul.

— Toți sunt gata pentru misiune, *sir*, a replicat MacKenzie.

— Dacă George MacKenzie v-a dat „liber", a hotărât amiralul, înseamnă că sunteți pregătiți.

— E un adevărat profesionist, *sir*, a spus Murdock.

— Vă urez vânătoare bună, spuse amiralul. Acum luați-o din loc și lăsați-mă să vorbesc cu *lieutenant*.

După ce ceilalți s-au îndepărtat, amiralul a spus:

— Nu-ți fă griji în legătură cu Berlinger, Blake. E doar politică. Dacă misiunea se desfășoară ca pe roate, nimeni nu-și va mai aminti ce a spus. Dar dacă nu, s-a pregătit de pe acum pentru Comitetele de anchetă ale Congresului. Va spune că a avut rezerve serioase în legătură cu misiunea și că a fost preocupat de inocenții *băieți răi* care ar fi putut fi răniți. Regret, fiule, dar așa se joacă la nivelele înalte.

Evident că amiralul nu știa, așa că nici Murdock nu i-a spus, că avea o îndelungată educație și de primă mână în ceea ce privește politica, făcută de onorabilul Charles Murdock, *Congressman* de Virginia. Blake a dus pe umerii săi această povară ani de zile. *Congressman*-ul planificase colegiul Harvard, facultatea de Drept de la Harvard și cariera politică pentru fiul său. A acceptat compromisul cu Academia Navală de la Annapolis, deoarece un scurt

intermezzo militar era chiar binevenit atunci când voiai să ajungi într-un birou, mai ales o slujbuliță frumoasă și sigură în cadrul personalului de la Pentagon. Dar Blake Murdock se sucise cu 180^0, în direcție opusă și a devenit un SEAL. Și intenționa să rămână un SEAL. El și cu tatăl său n-au mai vorbit prea mult unul cu altul.

— Înțeleg, *sir*, i-a spus amiralului.

— Să ții minte ce-ți spun acum. Dacă ai vreo problemă, vreau să-ți aud vocea la telefon.

— *Aye aye, sir*.

Din punctul de vedere al lui Blake Murdock, amiralul era tatăl său, iar cei din SEAL îi erau frați. Nu avea nevoie de altă familie.

CARRY ON !

Regele
Piraților

Aventurile de altădată...

REGELE PIRAȚILOR

Partea a treia

Regenții tuturor țărilor interziseră supuşilor lor să dea merinde piraților; dar lucrul era uşor de remediat.

La intervale regulate plecau din coloniile engleze spre Africa, corăbii încărcate cu merinde, care aranjau astfel lucrurile încât să se întâlnească cu pirații.

Se lăsau atacate, ba chiar pirații trăgeau şi câteva focuri asupra lor ca să se cheme că le prădau cu forța. Tâlharii plăteau foarte bine.

Odată, Roberts intră în portul Sf. Barthelemy şi se coborî pe uscat cu toți oamenii lui.

Locuitorii iluminară oraşul, regentul le ieşi înainte cu muzica militară şi dădu ordin să se tragă focuri de artificii, iar femeile organizară în onoarea lor un bal.

Tâlharii ştiau să petreacă.

Se zice chiar că la ei balurile obişnuiau să se isprăvească cu o orgie şi orgia cu o bătaie. Dar frumoasele femei se temeau foarte puțin de sărutări, ca şi de capete sparte, căci tâlharii aruncau aurul cu amândouă mâinile.

Pirații erau cavaleri; purtau haine de mătase, dantele şi pălării cu pene; din buzunare le atârnau lanțuri groase de la două, trei ceasornice prețioase şi pe degete le străluceau diamantele şi granatele.

E drept însă că dantelele erau parfumate cu rom şi cu rachiu şi că gura amorezului duhnea a ceapă şi a tutun; e drept că lângă ceasornicele de aur erau băgate în brâu şi pistoale şi cuțite, de pe care nici măcar nu fusese şters sângele, şi că mâinile presărate cu diamante erau negre de praf de puşcă; dar frumoasele femei nu se îngrozeau de toate acestea, căci cunoşteau foarte bine obiceiurile piraților, căci nu erau să se mai depărteze de unde debarcaseră, câtă vreme mai aveau vreun inel în deget sau vreun ceasornic în buzunar.

Piratul nu lua nimic degeaba; plătea tot cu bani peşin; şi cum îi era gura plină cu înjurături, aşa-i erau mâinile pline cu aur.

Nu este deci nici o mirare că regenții deschideau largi uşile şi pofteau la masa lor pe aceea pe care ar fi trebuit să-i trimită la spânzurătoare.

Regentul din Sf. Christoph voise să-l alunge pe Barthelemy din portul lui. Ei, şi ce câştigase prin aceasta? Barthelemy îi dăduse foc corăbiilor şi bombardase

oraşul; regentul din Sf. Barthelemy fu mai deştept; îşi prezentă, soția şefului piraților şi aceasta îl făcu om bogat.

Câte țări atâta obiceiuri. Nouă, lucrul acesta ni se pare foarte ciudat.

Soția regentului era o frumoasă creolă; ea ştia să ardă inimile oamenilor cu focul ochilor ei şi să le fure sufletul cu buzele ei roşii.

Fața îi era palidă ca o floare ofilită, dar când se aprindea de patimă, strălucirea sângelui i se întorcea pe chip, la început rozalbă, apoi ca zorile ce ivesc şi în cele din urmă ca o purpură încinsă.

O, să vezi schimbarea acestor culori, să le pricinuieşti, şi să le simți; o, era o curată nebunie.

Şi oricine se simțea cuprins de nebunia aceasta, oricine afară de soț, şi mai mult decât toți regele piraților, Barthelemy.

Soțul, un om gros, voinic, cumsecade, şedea în timpul ospățului, alături de Barthelemy iar în fața lui frumoasa creolă. Roberts era beat de vin şi de iubire.

— Ia priveşte-o pe femeia asta! spuse el soțului, lăudându-i nevasta; ce față, ce ochi! Ce corp maiestuos! O zeiță care s-a coborât din templul ei ca să vie în India răsăriteană! Uită-te, priveşte-i ochii! Cât de minunat strălucesc! La ce mai avem nevoie de soare, de stele, când strălucesc ei!

Soțul însă nu-i dădea nicio atenție. Credea că e mult mai cuminte să închidă ochii şi să se prefacă adormit.

Roberts îl scutură de haină.

— De ce nu-mi eşti duşman de ce nu te întâlnesc pe mare ca să te pot omorî? M-aş face rege şi pe nevasta ta aş face-o regina mea!

Bărbatul nici nu vedea nici nu auzea, când Roberts îi dădu drumul de haină, căzu înapoi în scaun şi sforăi mai departe.

De jur împrejur răsunau cântece sălbatice şi zăngănit de pahare; fiecare pirat îşi găsise o drăguță şi printre râsetele şi pălăvrăgelile femeilor se auzeau înjurăturile dârze ale piraților, pentru care acesta era un mod gingaş de a-şi arăta drâgostea. Ba chiar unii tâlhari glumeți îşi amuzau societatea descărcând pistoalele chiar în odaie.

Cu mâna pătimaşă şi tremurătoare întinse Roberts paharul, creolei care-l goli până la cea din urmă picătură în sănătatea şefului piraților, şi când ea îl deslipi de buze, Barthelemy îngenunchie la picioarele ei.

Creola avea un gât frumos, rotund; pe pirat îl durea gândul că nici un giuvaer nu împodobea, gâtul acela frumos; el îşi scoase de pe piept lanțul greu de diamante, care prețuia zece mii de dolari şi i-l atârnă, creolei.

Putea face aceasta fără să strângă la piept capul femeii? Şi odată ce la strâns la piept, cine putea avea pretenție să nu i-l sărute?

Toți tâlharii se uitară la el şi strigară atât de tare „ura”, încât pereții se cutremurară; bătură cu pumnii în masă şi dădură salve cu pistoalele.

Bărbatul însă dormea ca un urs.

Barthelemy îşi puse capul în poala femeei. Degetele ei se jucau cu buclele piratului.

— Vino cu mine, te răpesc! şopti el cu patimă; te voi răscumpăra de la bărbatul tău, am să-i dau un milion pentru tine! Dacă va voi o flotă întreagă, am să gonesc

încoace sute de corăbii, ca pe o turmă de oi. Vino cu mine, am să-i fur diavolului iadul şi am să-l schimb pentru tine în paradis! Am să te acoper cu comori, am să te fac să înoți în plăceri, vino cu mine!

Creola îşi aplecă capul, beată de dragoste, pe umărul piratului şi acesta o strânse la pieptul lui, într-o îmbrățişare nebună. Roberts era un băiat frumoas, viteaz şi plin de viață, şi bărbatul dormea liniştit.

— Aşa, căpitane! strigă Moody, care sta într-un colț, fumând, înconjurat de sticle goale. Aşa îmi placi! Goleşte până în fund paharul plăcerii şi pe urmă aruncă-l să se spargă!

În clipa aceasta intră un curier ca să *predea* guvernatorului nişte depeşe.

Piraţii nici nu-l lăsară măcar pe flăcău să vorbească.

— Nu-l trezi, nu vezi ce bine doarme! Mai bine ia şi bea!

Curierul fu în câteva minute beat turtă, şi văzând pe femeia regentului stând într-o convorbire atât de intimă cu Barthelemy, îi duse acestuia depeşele ca să le citească.

La început şeful piraților voi să arunce depeşele fără să le citească, dar văzând adresa, observă că o telegramă fusese expediată din „Hispaniolâ” şi se opri.

Figura lui Roberts se întunecă deodată; el rupse plicul şi cum începu să citească, păli şi inima i se strânse.

„Domnule! zicea scrisoarea, sclavii negrii din San Domingo s-au răsculat acum câteva zile, au atacat plantațiile de bumbac fără de apărare, le-au dat foc şi le-au distrus de-a lungul coastei, fără nici o milă pentru plantatori, necruțând nici pe bărbați nici pe femei, nici pe bătrâni nici pe copii. Pe coasta de nord a insulei nu mai există nicio colibă”.

Fruntea lui Roberts se umplu de o sudoare rece, ochii îi cătau țintă drept înainte, degetele-i mototoleau în neştire hârtia cetită.

Apoi sări în sus, o dădu la o parte pe creola care se atârnase de gâtul lui şi bătu în aşa chip cu pumnul în masă încât toți piraţii amuțiră şi-l priviră uimiți.

— Puneți capăt petrecerii; urlă Roberts cu o voce îngrozitoare. Trebuie să plecăm.

La moment trebuie să ne urcăm pe corabie! Întrerupeți petrecerea şi haideți la luptă!

Tâlharii încă nu-şi veniseră în fire din uimirea lor. Creola se lipi de pirat cu fața-i seducătoare şi cu ochii-i strălucitori, îi luă mâinile şi-şi apăsă pe ele buzele-i fierbinți.

Barthelemy îl căută din ochi pe Moody.

Bătrânul tâlhar băuse mult dar era tot treaz.

— Ziceai să golesc paharul până în fund şi pe urmă să-l sparg. Îl sparg înainte de a-l atinge cu buzele!

După aceste cuvinte îşi zmulse mâna din mâinele creolei şi trâgându-şi sabia, strigă:

— Înainte, la coastele Hispaniolei!

Entuziasmați de energia, de puterea sufletească, a şefului lor, tâlharii urlară un

ura îngrozitor şi aruncând paharele şi îmbrâncind femeile, se îmbulziră, în jurul lui, zmulgându-se din brațele plăcerii pentru a se arunca în luptă cu pericolele mării.

Corabia se opri la coastele Hispaniolei.

Roberts făgădui piraților săi comorile întregii populații; pentru el nu-şi păstră decât sângele ei!

În port nu găsi nicio corabie; numai câteva bărci de pescari se legănau pe apă. Proprietarii lor povesteau că sclavii răsculați prădaseră toată coasta apoi se retrăseseră, în număr mare în interiorul insulei.

Roberts debarcă şi alergă ca un nebun spre coliba bine cunoscută.

Văzu colina care-i acoperea vederea mici văi şi-şi urmă drumul cu inima zvâcnind de emoție.

El urcă dealul încet, temându-se parcă să vadă cu ochii ceea ce-i presimțea sufletul.

De pe dealul acela se putea vedea coliba din vale.

Pe dealul acesta îşi părăsise pentru ultima oară, iubita, aicea îi spusese ea suspinând: „Ia-mă cu tine!” Aici îi spusese ea: „Odată te vei întoarce şi vei întreba: unde este logodnica mea? De ce nu-mi iese înainte ca să mă strângă la pieptul ei?”

Inima tâlharului se strânse de durere.

Încă un pas - acum se afla pe vârful dealului - o salcie bătrână îi închidea vederea.

El dădu la o parte ramurile şi se uită jos în vale.

Valea era goală; câmpuri goale, galbene se întind în locul plantațiilor verzi şi acolo unde se afla coliba mică liniştită este acum o pată neagră.

Tâlharul sta locului fără să scoată o vorbă.

Ochii lui căutau mereu într-acolo, nemişcați; nici un suspin nu se strecură printre buzele sale palide.

El căzu jos, parcă ar fi fost mort. Îşi îngropă fața în iarbă; inima încetă să-i mai bată. Poate că ar fi adormit acolo pentru vecie dacă nu ar fi avut visuri dureroase, dacă n-ar fi văzut în somn scene înfricoşate, ceata infernală năvălind cu urlete sălbatice asupra colibei liniştite, singuratice, şi cele trei fete dinăuntru îngenunchind împreună cu bătrâna lor bunică. Vedea parcă aievea cum ucigaşii înconjuraseră casa, cum năvăliseră prin uşi şi ferestre, cum apucaseră pe victime de păr - părul alb, subțire al sărmanei bunici şi părul negru ca pana corbului, pe care-l sărutase de atâtea ori, al logodnicei adorate.

Chiar dacă s-ar fi odihnit în groapă, un vis ca acesta ar fi trebuit să-l trezească.

— Ah! strigă piratul trezindu-se din leşin şi sărind în sus, ca un om care ar fi aruncat de pe piept o greutate mare. Apoi se uită în jurul lui răsuflă din adâncul pieptului, se şterse la ochi şi-şi uscă sudoarea de pe frunte. „Bine că a fost numai visul, bâigui el venindu-şi în fire.

Dar aruncându-şi o privire în vale văzu că nu fusese vis ci realitate.

El sări ca un turbat şi începu a alerga în vale deznădăjduit, spre dărâmăturile colibei..

Strigă pe nume femeile iubite, aruncă cenuşă peste foc, temându-se parcă, că

le-ar mai putea găsi acolo. Înconjură locul, cercetând toate urmele rămase în noroi, cu gândul că poate va găsi urmele fetelor. Nu erau decât urme de negrii, dar nicăieri, nicăieri urmele picioarelor micuțe pe care le căuta. Erau pierdute.

Din coliba arsă, care se prefăcuse în cenuşă, nu mai rămăsese decât un prag. Pe acesta tâlharul îl îmbrățişă, îl sărută şi simți că ochii i se umpleau de lacrimi.

— Ah! strigă el, ştergându-şi lacrimile. Nu apă, ci ulei trebuie să torn acum peste foc! Nu trebuie să plâng ci să le răzbun! Plânsul tâlharului este o vărsare de sânge! Te voi răzbuna, dragă familie, te voi răzbuna asupra lumii! Pământule, să nu-mi mai dai odihnă! Fiece bătaie a inimii mele să se schimbe în ura! 0 bucurie aveam şi la ea mă gândeam deseori, când îngenunchiau oamenii înaintea mea. Şi-i iertam. Gândul acesta a fost smuls pentru totdeauna din inima mea. Nu mai ştiu ce e mila! Ascultă jurământul meu, iadule, şi cutremură-te: câte firişoare de cenuşă ridicate din praful familiei mele ucise am în mâna asta plină şi pe care o împrăştii deasupra capului meu, atâția diavoli de negrii am să-ți trimit!

Tâlharul aruncă blestemând în aer, cenuşa, care-i căzu înapoi în cap, iar după ce pronunță blestemul, căzu în genunchi, sărută, pragul şi suspină amarnic.

— Doamne, Doamne, Stăpâne, dacă voiai să mă pedepseşti, de ce nu m-ai zdrobit de vreo stâncă, în timpul furtunei? De ce nu m-ai lăsat să pier de vreo armă sau de foame? De ce nu ai făcut să fiu ars pe rug? De ce ai îngăduit tu ca îngerii tăi să-mi plătească păcatele?

Tâlharul suspină amarnic! Cenuşa blestemată plutea deasupra capului său.

Pe drumul care ieşea din pădure venea un călător, mânându-şi calul dinapoi. Barthelemy i se puse în cale. Omul se sperie de figura aceea sălbatică şi voi să-şi scoată pistolul.

— Dincotro vii? îl întrebă piratul.

— Din Le Vega. Am veşti bune. Răsculații au fost învinşi şi spânzurați de-a lungul coastei.

— Rele veşti pentru mine! Nici unul din ei n-a scăpat?

— Vreo câteva sute au scăpat pe o corabie furata şi au fugit spre Africa.

— Îți mulțumesc. Îți poți vedea de drum!

Omul se depărtă, clătinând din cap; nu putea înțelege cum îi pare cuiva rău că răsculații fuseseră răpuşi şi cum de se bucura că scăpaseră câțiva.

— Ce ți s-a întâmplat, căpitane? îl întrebă Moody pe Barthelemy când acesta se întoarse pe vapor. Eşti palid la față ca un mort!

— Nimic! răspunse el înăbuşit. Mi-a murit numai inima!

Tâlharii nu mai întrebară nimic. Ştiau toți, ori de câte ori pleca unul din ei era urmărit de departe de spioni. Aceştia îl văzură pe Barthelemy şezând desnădăjduit pe dărâmăturile colibei nimicite şi toți se retraseră, într-o tăcere înfricoşată, din fața palidului şef.

Roberts se închise în cabină, şi scoțând o hartă începu să studieze drumurile care duceau pe mare spre Africa. Figura i se întunecă; numai din când în când ochii îi străluceau.

Deodată auzi o bataie în uşă, şi deschise mânios.

— Cine-i acolo? care nu mă lasă în pace?

— Eu, căpitane, răspunse Skudamore. Avem nevoie de judecata ta!

— Lasă-mă acum, vino mâine. Azi n-am să ştiu ce e iertarea!

— Nici n-avem nevoie de iertarea ta. Trebuie să aduci la îndeplinire legile! Trei flăcăi s-au folosit de timpul când tovarăşii noştrii se aflau pe uscat, ca să dezerteze şi să fugă în interiorul insulei. Eu însă dorm cu ochii deschişi; n-am decât doi ochi dar supraveghez cu ei pe toți o sută!

— Şi pe mine, nu-i aşa?

— Fără deosebire, căpitane! Avem nevoie unul de altul şi acela care vrea să ne părăsească, este un trădător. Acela care a jurat că e al nostru, al nostru este pentru vecie, e al iadului şi nu-l mai scapă nicio putere de aici. Dacă nu vrea să trăiască cu noi, să moară!

— I-ați prins pe fugari?

— Pe toți trei. Nu mai era decât o milă de la Le Vega când i-am ajuns.

— Adu-i pe rând câte unul, în fața mea!

Skudamore plecă cu o bucurie infernală, ca să-i aducă pe fugari şi pe primul îl aduse de urechi în fața căpitanului.

Era un flăcău fricos, palid, pe care tâlharii îl siliseră cu forța să trăiască printre ei.

— O căpitane! strigă acesta, căzând în genunchi în fața lui Roberts, dacă crezi în Dumnezeu şi îngeri, lasă-mă să fug din locul acesta de pieire. Toți sunteți blestemați şi o să fiți aruncați în iad; îngăduie să-mi mântui sufletul de focul iadului. O, sfinți părinți, fie-vă milă de mine, păcătosul!

Aceste cuvinte fură urmate de un hohot de râs al piraților.

— Vei muri! spuse Roberts rece şi făcu semn tâlharilor să-l ia de acolo.

— Căpitane, pentru Dumnezeu, fie-ți milă nu vreau să mor fără să mă spovedesc şi fără împărtăşanie, spre nimicirea şi veşnica osândă a sufletului meu.

— Stai, c-am să te spovedesc eu! spuse Skudamore şi-i trecu frânghia în jurul gâtului celui osândit.

— O Doamne! O Stăpâne Creator, nu e nimeni aici care să ştie o rugăciune, pentru ca s-o rostesc dipă el? Ştiam atâtea şi pe toate le-am uitat printre voi!

Piraților puseră mâna, râzând, pe nenorocitul flăcău care începu să urle un cântec religios ale cărui cuvinte le uitase de mult. După o clipă cântecul amuți; osânditul atârna sus pe catarg.

Apoi fu adus cel de-al doilea. Şi acesta era un om obişnuit; mâinile şi picioarele trebuiră să-i fie legate ca să poată fi adus în fața căpitanului. El nu mai contenea înjurăturile şi blestemele la adresa piraților.

— Da, am fugit de la voi, pentru că mi-era scârbă de viața asta murdară, ordinară. Să te chinuieşti în fiece zi, să te munceşti, să te necăjeşti şi când cu primejdia vieții, câştigi ceva bani, trebuie să-i arunci pe fereastră. Ori de câte ori voi putea, voi încerca să fug de la voi!

— N-ai să mai încerci niciodată! rânji Skudamore, care după, cum se părea, avea mult mai multă îndemânare la meseria de călău decât la aceea de doctor!

Roberts făcu semn cu mâna, fără să spună vreo vorbă, şi tâlharul fu spânzurat.

Acum fu adus şi cel de al treilea fugar, Roberts exclamă uimit: Ce văd! Henry Glasby!

Cel de al treilea fugar era chiar căpitanul corăbiei „Norocul”.

Glasby era un bărbat frumos, cu o figură nobilă.

Şi pe el piraţii îl opriseră cu sila printre ei, pentru că avea foarte bune cunoştinţe maritime. Blândeţea şi inima lui bună erau cunoscute de toţi aceia care cădeau în mâinile piraţilor; el îi apăra de furia tovarăşilor săi, ba de multe ori plătea chiar din buzunarul lui, suma de răscumpărare pentru vreun nenorocit; prin rugăminţile lui, cruţă multe corăbii de scufundare. Niciodată nu se amesteca în orgiile tovarăşilor lui.

Din pricina aceasta chiar nu-l prea aveau la inimă şi-l supravegheau mereu cu priviri bănuitoare.

Mai încercase odată să fugă dar fusese iertat.

Acum însă era cu siguranţă pierdut.

După prima surpriză, figura lui Roberts căpătă iarăşi expresia rece, liniştită, nesimţitoare dinainte.

Skudamore îl aştepta, rânjind flămând.

Glasby se apropie de Roberts fără teamă.

— Pe doi i-ai şi condamnat, spuse el fără de frică; n-ai nici un motiv ca să faci cu mine o excepţie. Dă-mi voie să-ţi fac numai o singură rugăminte: trimite medalionul acesta fără valoare mamei mele care trăieşte în Norfolk. În el este o şuviţă din părul logodnicei mele pe care aş vrea s-o văd şi pentru care mor!

La aceste cuvinte, Roberts se cutremură.

El se uită ţintă la faţa lui Glasby.

— Ai o logodnică pe care ai voi s-o vezi? îl întrebă el cu voce înăbuşită, şi după aceste cuvinte se apropie de el şi-i desfăcu lanţurile. Du-te înapoi pe corabia ta, îţi dau libertatea.

— Căpitane, pe doi i-ai spânzurat! strigă Skudamore furios, văzând că scăpase tocmai acela a cărui moarte o dorea mai mult. A treia frânghie îşi aşteaptă podoaba!

— Să-l spânzuraţi pe acela care îndrăzneşte să se împotrivească sentinţelor mele! spuse Roberts uitându-se sălbatic la mutrele dârze ale bandiţilor şi intrând în cabină, trânti uşa în urma lui.

Tâlharii tăcură, toţi, chitic.

Din clipa aceea, Roberts se schimbă cu totul.

Inima i se împietrise, nimic nu-l mai mişca, dar când auzea pe vreo femeie plângând, fugea căci lucrul acesta nu-l putea suferi.

Era sever, nedrept până la cruzime cu oamenii lui, nici cea mai mică greşeală nu scăpa de pedeapsă.

În fiece seară era o oră de judecată, în care osândea pe acuzaţi fără milă: unii erau închişi în cala corăbiei, alţii bătuţi, alţii împuşcaţi.

Şi cu toate acestea exista un om pe care nu îndrăznea nici să-l atingă, pe care nu-l pedepsea niciodată. Acesta era Glasby. Îi luase demnitatea de căpitan al „Norocului” şi-l ţinea acum mereu lângă el.

Nopţi întregi îl punea să-i povestească, despre, viaţa lui de familie, despre mama, despre logodnica lui; îl asculta cu atenţie încordată şi-l ruga să-i repete de-o sută de ori lucruri auzite, fără să i se urască.

Nu ierta pe nimeni.

Corăbiile cucerite le îneca ori le dădea foc. Nu scăpa, nimeni, ori de se preda, ori de se ruga. Dar dacă pe bord se afla o femeie şi-i auzea vocea, le dădea tot înapoi, nu prăda nimic de pe corabie şi-i da drumul.

Într-o zi îi adună pe piraţii celor două corăbii pe coverta „Commodorului”.

— Flăcăi, le spuse el, viaţa începe să devină plictisitoare aici, avem un noroc chior dar degeaba ne favorizează soarta; nu mai există, prin partea locului, nimeni de care să ne fie frică; prăzi găsim destule, dar glorie foarte puţină, căci nicăieri nu găsim un protrivnic demn de noi.

Să plecăm mai departe!

Negustorii portughezi şi olandezi se tem atâta de noi, încât aproape au ajuns să ne iubească.

Să ne ducem acolo unde nu suntem cunoscuţi, printre englezi şi francezi, unde oamenii dorm fără nici o grijă în întăriturile lor, pe coastele mării, unde norocul este o fecioară ruşinoasă, care nu îngăduie decât mâinilor puternice să-i culeagă merele de aur.

Acolo să ne cucerim cinste, nume, acolo, unde legiuitorii albi au întocmit sute de paragrafe împotriva noastră!

Să ne ducem acolo, să zmulgem din cartea lor foaia care vorbeşte de noi şi să dovedim că legile nu sunt scrise pentru viteji.

Barthelemy voise să le vorbească tovarăşilor săi, cu entuziasm, cum făcuse şi alte ori, dar de data asta nu avu efect.

Nu mai avea aceeaşi voce, nu mai avea acelaşi suflet; în inima lui se stinsese focul din care era de ajuns o singură scânteie ca să-i înflăcăreze pe-ceilalţi. Acum numai prin sânge rece, prin calm putea să reuşească.

— Piraţi, urmă el, încrucişându-şi braţele pe piept, v-am făgăduit comori, iar voi mie sângele vostru. Să ne dăm cuvântul înapoi.

Lucrul nostru aici este o curată cerşetorie.

Să jefuieşti corăbiile prăpădiţilor de negustori care ne predau mărfurile lor, fără nici o împotrivire!

Şi ce preţ au astea în mâinile noastre? Nu sunt bune decât pentru a fi scufundate.

Vă voi duce acolo, unde este patria comorilor, lângă coastele Africii, unde corăbiile cutreieră marea încărcate cu praf de aur, unde regii negrilor dorm pe nisip de aur, unde războinicii negrii se luptă cu arme de aur.

Vom prăda corăbiile acestea, vom dezgropa nisipul de aur de sub regi, şi-i vom îngropa pe ei în locul acela, vom smulge din mâinile negrilor preţioasele lor arme şi le vom implânta în schimb în inimă altele mai ieftine de fier!

Vorbele acestea fură pe placul tâlharilor, care răspunseră, cu murmure de aprobare. Oamenii de pe „Commodor” găsiră propunerea interesantă, pe când aceia de pe „Norocul” stăteau încruntaţi, ridicând din umeri.

Roberts observă asta. El se înfăşură foarte liniştit în larga lui mantie şi ascunzându-şi mâinile sub mantie, spuse cu vocea cea mai blândă din lume:

— E vreunul între voi, căruia nu-i place planul?

Oamenii de pe „Norocul” se strânseră deoparte şi începură să şoptească; în cele din urmă, ieşiră doi, dintre ei şi se apropiară de căpitan, cu figurile hotărâte.

— Da, nu ne place propunerea ta, căpitane, spuse unul, iar celălalt dădu din cap, pe când tovarăşii lor murmurară aprobând.

— Nu vă place, copii? întrebă Roberts cu ton dulceag. Ia spuneți-mi, pentru ce?

— Pentru că nouă nu ni s-a urât, pentru că acum ne merge bine, pentru că nicăieri nu dăm de primejdii, dar peste tot găsim prăzi! răspunse unul.

— Şi pentru că nu ne este deloc pe plac ca să dăm peste primejdii noi, căutând necunoscute țări cu aur! răspunse celălalt.

— Unde sunt legi împotriva noastră!

— Şi unde corăbii de război apără negoțul.

— Dacă ne ceri sânge, putem şi aici să-l vărsăm pentru tine, oricât vrei.

— Dar numai ca să te răzbuni împotriva negrilor care ți-au ucis iubita, nu mergem să ne expunem peste nouă mări şi nouă țări!

Roberts se făcu alb ca varul.

— De aceea vreți sa rămâneți aici dragii mei? întrebă el blând. Vă place aici şi vă temeți de locurile acelea? Copii, mai gândiți-vă puțin!

— Ne-am gândit destul! răspunseră ei încăpățânați.

— Foarte bine! zise Roberts.

La aceste cuvinte, îşi dădu la o parte pelerina-i largă, şi într-o clipită îi împuşcă în cap, cu două pistoale, pe amândoi tâlharii.

Ceilalți stătură o secundă înmărmuriți de groază, dar în clipa următoare se îndreptară furioşi spre Barthelemy. Ochii lor străluceau ca şi cuțitele pe cari le scoseseră.

— Cum îndrăzniți să cârtiți când dau eu o poruncă? Pieriți de aici, tâlhari nemernici! urlă cu voce tunătoare Roberts, şi apucând o bucată de frânghie groasă, năvăli sălbatic asupra lor, şi începu să lovească îu stânga şi în dreapta pe nemulțumiții care fură atât de zăpăciți de îndrăzneala lui fără de seamăn, încât curățiră locul, uitând de motivele lor de nemulțumire.

— Să-i băgați pe toți în fiare! Trei zile şi trei nopți să-i țineți numai cu pâine şi cu apă! Cine se va încumeta să spuie vreo vorbă împotriva mea, în mare cu el! strigă Roberts, şi într-o clipită oamenii de pe „Norocul” fură dezarmați de către cei de pe „Commodore” şi fură puşi în lanțuri.

— E o mare îndrăzneală din partea ta! îi şopti Glasby la ureche, lui Roberts.

— Aşi, nu mă tem nici de oameni, nici de diavoli! răspunse tâlharul încăpățânat.

Corăbiile porniră chiar în aceeaşi zi spre Africa.

A treia zi se isprăvea pedeapsa oamenilor de pe „Norocul”.

Ca să-i împiedice să fugă, Roberts le luă toate instrumentele nautice şi-i trecu pe „Commodore” pe toți piratii ce se pricepeau să le mânuiască.

Cu toate acestea, „Norocul” dispăru într-o noapte când nu mai erau decât la patru sute de mile de coasta africană.

După cum prevăzuse Roberts, la prima furtună corabia dăduse de un banc de nisip şi se scufundase cu totul.

Dar asta nu-l făcu pe Roberts să renunțe la plan; puterea îi era, ce e drept micşorată, dar nu şi curajul lui.

Într-o dimineață, când cerul se limpezi, zări la orizont un vârf negru de deal,

ridicându-se din mare; era capul Corso.

Pe timpul acela guvernul francez pusese monopol pe negoțul de cauciuc, ceea ce îi aducea un mare venit; şi cum antidotul cel mai bun al monopolului este contrabanda, corăbiile de război franceze supravegheau mereu coastele Guyannei.

Două din ele îi observară numaidecât pe piraţii suspecți care se tot învârteau pe mare şi crezându-i contrabandişti, se luară după ei.

Roberts îi ademeni atât de departe încât de pe capul Corso să nu se poată vedea lupta şi le cuceri pe amândouă cu cea mai mare uşurință.

Pe una din corăbii o scufundă; pe cea dea doua o păstră, pentru el. Puse o parte din echipajul lui pe ea, sub căpitănia lui Skyrme şi o numi „Copoiul”:

De la francezii luați prizonieri, aflată că cele mai de temut două galere de război englezeşti „Weymouth” şi „Rândunica” plecaseră şi că nu aveau să se întoarcă decât peste câteva luni. Astfel intrară cu îndrăzneală în port.

„Onslow”, corabia cea mai măreață a societății regale anglo-africane se afla tocmai ancorată acolo.

Căpitanul şi ofițerii erau pe uscat, unde guvernatorul dăduse în cinstea lor un bal. Prin ferestrele palatului putură vedea cum piraţii năvăliseră asupra corăbiei şi înainte ca ei să poată alerga în ajutor, echipajiul se predase.

Căpitanul lui „Onslow”, Fenimore Gee, plecă singur cu o barcă, spre piraţi, şi cu pistoalele în mâini, îi ceru lui Roberts să-i dea corabia înapoi, să se bată cu el după regulele oamenilor cinstiți şi nu să-l atace mişeleşte.

Lui Roberts îi plăcu mult această propunere originală încât se declară gata s-o primească.

Şi oamenii lui primiră.

Dar marinarii de pe „Onslow” se împotriviră, declarând că nu se luptă împotriva lui Roberts, şi-l rugară să-i primească în banda lui.

Căpitanul Gee descărcă pistoalele desnădăjduit, asupra mizerabililor şi-i ceru lui Roberts să nu-şi murdărească numele şi cinstea de pirat, primind în banda lui pe aceşti nemernici care îşi părăsesc căpitanul la vreme de primejdie.

— Ştii ce, viteazule căpitan, spuse Roberts, întreținându-se vesel cu potrivnicul său, a cărui barcă marea o legăna încoace şi încolo; eşti un om aşa de brav încât ar trebui să-mi calc pe inimă ca să te las fără de corabie. Iacă o să facem schimb, îți dau pe „Commodore”, corabia mea, în locul lui „Onslow”: îți spun eu că e o corabie bună şi de preț. Nu-i pot hotărî prețul, deoarece am luat-o foarte ieftin. Sunt silit, din simplă omenie, să primesc pe oamenii d-tale, deoarece, dacă ți i-aş lăsa, i-ai omorî pe toți; soldații de infanterie însă ți-i las; fă cu ei ce vrei, nu e păcat de nişte oameni obişnuiți numai cu uscatul.

Astfel el schimbă, în fața întregului port, corabia sa cu aceea a căpitanului; în locul vechiului nume „Onslow”, ordonă să se zugrăvească cu litere mari, aurite: „Royal Fortune”. Şi după ce mai luă oarecari informații asupra a două sau trei corăbii englezeşti, care plecaseră înainte de venirea lui, întinse pânzele şi porni cu amândouă galerele spre Calabar.

Ca să-şi treacă vremea, o parte din piraţi, sub şefia lui Skyrme făcu plimbări în largul mării cu „Copoiul” ca să caute dacă nu le ieşeau în cale oarecari corăbii.

Dintr-o asemenea excursie, „Copoiul” se întoarse repede la „Royal Fortune” şi-i anunță că zărise la orizont două galere suspecte, care se îndreptaseră numaidecât spre ei; erau, desigur, corăbii de război şi scăpaseră numai grație faptului că întinseseră toate pânzele; corăbiile însă tot îi urmăreau.

— N-au decât să vie! zise Roberts, privind *marea* cu ochianul*;* curând zări amândouă corăbiile care din depărtare păreau doi pescăruşi.

— Astea nu sunt corăbii de război, spuse el; mai degrabă seamănă a corăbii de pirați! Vin spre noi cu cea mai mare iuțeală. N-o să le meargă bine!

— Ha, ha! râse Skyrme, asta aş mai vrea să văd! Corăbii neguțătoreşti şi de război am cucerit până acum destule; nu ne-a mai rămas decât să cucerim corăbii de pirați ca treaba să fie completă.

Tâlharii se uitau curioşi la cele două corăbii care sa apropiau în grabă, zicându-şi râzând: „Aia cred că au de-aface cu corăbii cinstite, şi ce ochi or să facă când ne vor vedea!”

Moody îşi făcu mâna streaşină la ochi, se trudea atât de mult să vadă, încât ochii îi erau mai, mai să-i iasă din cap. Deodată îşi aruncă pălaria în aer, apoi se aruncă pe jos şi râse atât de mult până ce se învineți la față.

— Moody! Ai înebunit? întrebă Roberts. Omul ăsta n-a râs niciodată în viața lui! Ce ai Moody?

— Încă nu cunoaşteți corăbiile care vin? întrebă el ridicându-se pe jumătate, apoi se aruncă iar pe jos şi începu din nou să râză şi să se zvârcolească încoace şi în colo pe covertă până când piraților îl apucară şi-l ținură bine ca să nu se mai poată mişca.

— Spune odată, nebunule, ce te-a apucat?

— Dacă am să vă spun, o să înebuniți cu toții! Nu vedeți oare corăbiile alea de acolo? Nu le recunoaşteți? Una e „Diavolul mării” şi cealaltă o galeră olandeză care ne-au trădat şi au fugit, lăsându-ne fără merinde şi fără de apă în largul mării! Acum au dat de dracu şi au ajuns în bătaia tunurilor noastre! Asta nu e deajuns ca un om să înebunească de bucurie?

Strigătele sălbatice de bucurie ale tâlharilor acoperiră hohotele lui Moody; ei alergară, lacomi de sânge, să-şi ia armele, se urcară apoi pe catarge ca să vadă mai bine corăbiile ce se apropiau şi le amenințară cu pumnii.

Găsiseră în sfârşit pe trădătorii care îşi lăsaseră tovarăşii să moară de foame pe întinsul apei, în căldura aceea arzătoare! Acum veneau singuri să le cadă în ghiare, să vadă ce înseamnă răzbunarea unui pirat!

Gândul acesta îl emoționă atât de tare şi pe Barthelemy, încât până şi obrajii lui palizi se acoperiră de o roşeață aprinsă. Buzele lui nu exprimară bucuria înfrigurată pe care o simțea dar obrajii îl dădeau de gol.

— Liniştiți-vă! le spuse el piraților; lăsați-i să vină mai aproape; ascundeți-vă după balustrade ca să creadă că o să le fie uşor să pună mâna pe noi, şi să li se oprească inima în loc când ne vor vedea pe neaşteptate!

Tâlharii se ascunseră numaidecât. Potrivnicii veneau spre ei cu mare iuțeală. Se putea deja zări foarte lămurit „diavolul mării” sculptat pe pintenul corăbiei. De fiecare dată când piraților ascunşi recunoşteau vreun om de pe celelalte corăbii, şopteau scrâşnind din dinți: Ia te uită, şi ăsta e acolo!

— Pregătiți-vă armele! porunci Barthelemy cu voce înăbuşită.

— Nu avem nevoie de cuțite, o să-i sfăşiem cu unghiile! spuse Asphlant.

Când ajunse la o bătaie de puşcă, pe toate catargele „Diavolului mării” se ridică steagul negru, şi un glonte care trecu, şuierând printre pânzele corăbiei „Royale Fortune”, deschise lupta.

Pe corabia lui Barthelemy domnea liniştea cea mai adâncă.

„Diavolul mării” se apropia cu îndrăzneală, pe când galera olandeză rămăsese puțin în urmă.

— Hei, unde este căpitanul? se auzii de pe „Diavolul mării”.

— Asta e vocea lui Kennedy! şopti Barthelemy şi făcu semn să se ridice steagul.

În clipa în care steagul negru se ridică pe catarg, spre marea spaimă a piraților de pe „Diavolul mării”, Roberts sări lângă balustradă şi strigă cu voce tunătoare:

— Aici sunt, trădători nemernici! Îl mai cunoaşteți pe Roberts Barthelemy?

Agresorii amuțiră, parcă le pierise răsuflarea, Kennedy sări speriat într-o barcă şi dezlegând-o de corabie, voi să fugă spre galera olandeză. Ceilalți cuprinşi de spaimă, aruncară armele şi săriră în mare, nebuni de groază.

Dar şi munca aceasta le fu cruțată căci în câteva minute două salve trimise din dreapta şi din stânga de toate tunurile celor două corăbii, „Royal Fortune” şi „Copoiul”, sfăramară pe „Diavolul mării”. Se auzi un urlet înfricoşat şi corabia se scufundă cu tot ce era pe ea.

În timpul acesta Kennedy şi cu alți câțiva reuşiră sa se cațere pe galera olandeză care rămăsese în urmă. Acum însă întoarse şi ea pânzele şi începu să fugă, deznădăjduită spre țărm.

Roberts cu cele două corăbii ale lui se luară după ea.

Ceilalți aruncară tot balastul peste bord, în cele din urmă şi tunurile şi prin aceasta reuşiră să ajungă la țârm, înainte ca corăbiile lui Roberts să le fi tăiat drumul.

Negrii din Calabar stăteau în mare număr pe țărm şi priveau cu uimire lupta de pe mare.

Kennedy dădu ordin să se lase repede bărcile şi să se coboare cu toții în ele. Ajunseră astfel pe uscat, fără să fi încercat să tragă un singur glonte ca să se apere.

— Las că nu scăpați voi nici pe uscat! spuse Roberts, dând poruncă să se lase pontonul cel mare.

Puse apoi pe el opt tunuri mari, se coborî cu patruzeci de oameni şi porunci să se vâslească spre țărm.

Va urma...

Nota: *Foiletonul prezentat mai sus a fost publicat într-o ediție de buzunar interbelică, fără a se indica numele autorului sau al traducatorului. Textul cu un aer uşor vetust, specific „romanelor de aventură şi pasiune” din epocă, descrie aventurile cutezătorului rege al piraților Roberts Barthelemy.*

Barthelemy (Bartholomew) Roberts a fost însă un personaj real descris în următorul...

Portret de pirat
BARTHOLOMEW ROBERTS

de **Manuel Stănescu**

Cel mai „eficient” pirat al tuturor timpurilor (aproximativ 470 de corăbii capturate) s-a născut la 17 mai 1682, într-o localitate din Ţara Galilor, sub numele de John Roberts. Nu se ştie de ce şi-a schimbat numele, dar între piraţi adoptarea altor nume sau a unor porecle era un obicei des întâlnit.

Se pare că s-a îmbarcat la vârsta de 13 ani; prima atestare documentară îl arată marinar pe o navă care se îndeletnicea cu comerţul cu sclavi, în 1718. În 1719, la începutul lunii iunie, când corabia se găsea ancorată în largul Coastei de Aur din vestul Africii (Ghana, astăzi), a fost atacată de piratul Howell Davis, tot de origine galeză. O parte din echipajul capturat, inclusiv Roberts, a fost forţat să se alăture piraţilor. Având în vedere calităţile sale de navigator, ca şi posibilitatea de a vorbi în galeză fără să fie înţeles de ceilalţi membri ai echipajului, Roberts a devenit rapid unul dintre apropiaţii lui Davis.

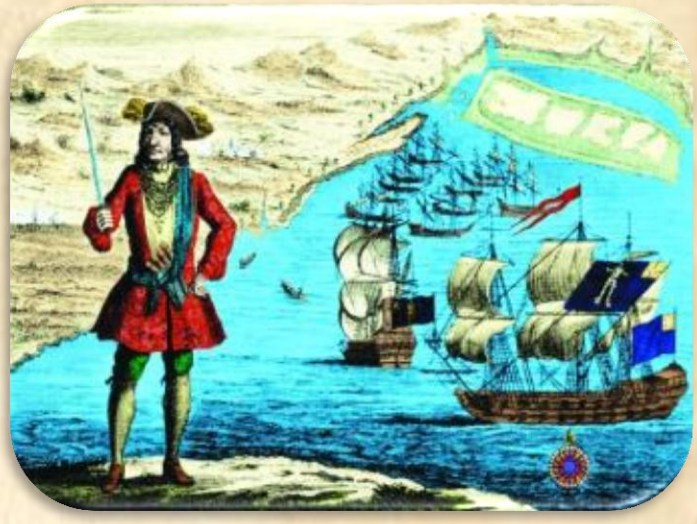

Din lucrarea lui Charles Johnson – *O istorie generală a piraţilor* – aflăm că iniţial Roberts a ezitat să devină pirat, dar curând a descoperit avantajele noii îndeletniciri, în condiţiile în care salariul lui lunar nu atingea nici 3 lire, iar posibilitatea de a primi propria comandă era egală cu zero. După câteva săptămâni, Davis a fost omorât pe insula Principe, după o ambuscadă organizată de autorităţile portugheze. Într-un mod cu totul surprinzător, la doar şase săptămâni de la capturarea sa, Roberts a fost ales căpitan de către echipajul lui Davis, probabil datorită abilităţilor sale de navigator şi darului oratoriei, pe care se pare că îl stăpânea destul de bine, cel puţin pentru un marinar.

Prima faptă în calitate de căpitan a fost să treacă prin foc şi sabie insula Principe, după care s-a îndreptat spre coastele Braziliei. După 9 săptămâni fără nicio captură, a interceptat un convoi de 42 de nave comerciale, în goful Bahia, care aşteptau o escortă de nave militare pentru a ridica ancora către Lisabona. A

atacat cu îndrăzneală o navă cu 40 de tunuri şi un echipaj de 170 de oameni, care s-a dovedit o adevărată mină de aur, încărcată cu bijuterii, inclusiv o cruce din aur bătută în diamante, un dar pentru însuşi regele Portugaliei, de care Roberts nu s-a mai despărțit până în ziua morții sale.

Oprit pe insula Diavolului din largul Guyanei, Roberts şi-a rebotezat vasul Royal Fortune (primul dintr-o serie ce aveau să poarte această denumire), iar echipajul a jurat cu mâna pe Biblie că va respecta un ***cod al piraților***, unul dintre cele mai interesante amănunte din viața lui Roberts. Din Brazilia s-a îndreptat spre Indiile de Vest, făcând ravagii în comerțul dintre Jamaica şi Barbados, apoi spre Nord, către New Foundland, unde a atacat flotele de pescari şi aşezările franceze şi engleze din apropierea coastei.

Sfârşitul epocii de aur a pirateriei

Spre sfârşitul lunii aprilie 1721, Roberts a atins insulele Capului Verde, apoi s-a îndreptat spre coasta Guineii. La 5 februarie 1722, HMS Swallow (Rândunica), aflată sub comanda căpitanului Chaloner Ogle, a descoperit cele trei nave de pirați ale lui Roberts ancorate la Capul Lopez, în apropierea insulei Annobon (Guineea Ecuatorială). În încercarea de a evita apele puțin adânci, corabia britanică s-a retras, lăsând impresia unei nave comerciale, una dintre corăbiile piraților plecând în urmărire. După ce coasta a dispărut din vedere, Ogle a deschis focul, reuşind că captureze nava piraților.

La 10 februarie, Swallow s-a întors, găsind nava lui Roberts încă la ancoră. Deşi era dimineață, majoritatea echipajului de pirați era deja beat. Întrerupt de la micul dejun, Roberts s-a năpustit pe punte, dând ordin ca toate legăturile să fie tăiate pentru ca nava să poată manevra spre larg. Îmbrăcat într-un costum purpuriu din damasc, având o pană roşie la pălărie, un lanț din aur masiv la gât, de care atârna crucea de care nu se despărțea niciodată, înarmat cu o sabie şi având la cingătoare două pistoale, Roberts a fost lovit mortal de o schijă. În conformitate cu instrucțiunile lăsate chiar de el, a fost înfăşurat în steagul negru şi încredințat oceanului. Moartea lui a reprezentat sfârşitul epocii de aur a pirateriei, iar numeroşi istorici nu ezită să considere acest moment unul esențial pentru evoluția ulterioară a comerțului mondial.

EXPEDIȚII ȘI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA

EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1989

TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

10

LÂNA DE AUR

Planul călătoriei pe râu, ireproşabil întocmit de gruzini, s-a desfăşurat anapoda. Când cei de la clubul nautic au controlat râul pentru a găsi cel mai bun fir de apă pentru *Argo,* nimeni n-a putut prevedea că mijlocul lunii iulie va aduce averse capricioase. Curentul râului Rion curgea mult mai repede decât se prevăzuse, iar nivelul râului creştea şi descreştea în limitele a 18 metri în 12 ore. Malurile nisipoase apăreau şi dispăreau; curentul principal al râului trecea când într-o parte, când în cealaltă a insulei centrale; o mulțime de lucruri aruncate peste bord pluteau pe apă prin meandre, amenințând elicele remorcherului sau se prindeau de cablul acestuia.

La început am fost remorcați de o barcă cu motor, dar nu peste mult timp a devenit clar că motoarele sale nu erau destul de puternice pentru a înfrunta curentul. Cineva a plecat în grabă după ajutor. Curând după aceea a apărut

un alt remorcher, mai mare şi mai puternic. El a dus-o pe *Argo* încă vreo câțiva kilometri împotriva curentului înainte să eşueze, cu elicele-pline de mâl şi emanând un miros de motoare supraîncălzite de zvârcolirile sale în încercarea de a ieşi din apa mică. Am scos cablul de remorcă şi un roi de mici schifuri cu motoare exterioare au venit în grabă să preia remorcarea. Operațiunile au fost conduse cu o extraordinară vigoare de Ilia Peradze. A dat furios din mâini şi a strigat, dând instrucțiuni urgente micii escadre de bărci cu motor care au întins cablul de remorcă spre noi. Şi cum luptau împotriva curentului, cu motoarele mergând în plin, semănau cu o flotă de vedete torpiloare. Marele remorcher a mai reapărut pentru câtva timp, ne-a mai ajutat puțin, pentru ca apoi, în sfârşit, să dispară pe apă cu un huruit puternic. A fost văzut pentru ultima oară dispărând după o curbă, împotmolit, cu echipajul său resemnat introducând în râu prin jurul cocii o sondă de adâncime cu dungi roşii şi albe, încercând să găsească apă ceva mai adâncă pentru a scoate nava din mâl.

Dar gruzinii nu s-au dat bătuți. Erau absolut hotărâți ca, într-un fel sau altul, s-o ducă pe *Argo* la Vani. Nimic nu putea să-i oprească, nici chiar momentele cele mai capricioase ale râului Rion. Astfel, ceea ce începuse ca un simplu epilog al călătoriei principale a devenit un adevărat obiectiv secundar şi una din cele mai plăcute episoade ale întregului proiect. Entuziasmul gazdelor noastre cu alură atletică nu putea fi înfrânat. Când barca ce conducea flota noastră de schituri a eşuat şi ea, timonierul a aruncat cablul de remorcă, iar următoarea barcă s-a îndepărtat brusc, încercând să găsească un canal mai bun. Uneori, în fața noastră se aflau trei sau patru bărci, împrăştiate pe toată lățimea râului căutând un loc prin care am putea trece.

Argo nu avea nevoie decât de o adâncime de 70-90 cm pentru a putea pluti, şi totuşi ea eşua foarte des. În acele momente, toți săreau din barcă şi, în râu cu apa până la brâu, împingeau, se opinteau şi trăgeau, ridicând-o cu toată puterea pentru a o duce din nou la apă mai adâncă. Chiar şi atunci când schifurile ieşeau din apa adâncă şi micile lor motoare nu mai puteau funcționa, toți argonauții se aruncau în râu trăgând galera cu forța brațelor, apa spumegând pe piepturilor lor. Ne-am dat seama că am ajuns din nou în canalul principal în momentul în care cablurile de remorcare din față au dispărut sub apă. Totul s-a executat cu atâta entuziasm şi atâta agitație, încât era imposibil să nu te impresioneze spiritul în care s-a desfăşurat întreaga operațiune. Era foarte clar că gruzinii noştri voinici doreau să simtă că au ajutat cu adevărat ca expediția să-şi aimgă scopul, iar modul în care o trăgeau pe *Argo* prin râu în amonte cu toată forța nu era decât o splendidă demonstrație a acestui lucru. Nici chiar ploaia torențială din noaptea aceea, cea mai umedă noapte din toată călătoria, nu a reuşit să le stingă entuziasmul. Niciunul nu a dormit e elipă. *Argo* stătea ancorată în întuneric la un mal noroios, undeva în mijlocul Gruziei de vest, pe o ploaie torențială cu fulgere care spintecau bezna nopții. Pierdusem contactul cu bărcile de

remorcă; pe țărm, nimeni nu ştia unde ne mai aflăm - condițiile erau îngrozitoare ca să ne caute - şi nu exista drum de edec pentru cei ce ne-ar fi căutat. În schimb, rămaşi fără mâncare, doar cu câteva sticle de vin gruzin cu care să ne consolăm, întregul echipaj s-a adăpostit sub nişte foi subțiri de plastic, cântând cât putea de tare toate cântecele pe care le ştia.

A doua zi, vremea n-a fost mai clementă, şi pentru că Argo înainta din ce în ce mai încet împotriva curentului, Otar Lordkipanidze a trimis după mine. Mi s-a spus în mod ferm că gruzinii se vor ocupa de *Argo* şi o vor duce la Vani. Între timp, Otar vroia să-mi arate zona arheologică de acolo. Aceasta mă va ajuta să înțeleg în ce au constat legăturile Gruziei cu Grecia antică şi îmi va da unele indicii asupra cauzelor care au făcut ca legenda lânii de aur să supraviețuiască.

Un asemenea indiciu îl găseşti adesea undeva pe pământ. După ploi abundente, pe dealurile de deasupra oraşului Vani apar uneori la suprafață, spălate de apă, obiecte din aur. Chiar în ziua în care *Argo* intra pe râul Rion, unul din asistenții principali ai lui Otar a găsit în noroi un ornament de aur dintr-un colier. De-a lungul anilor, locuitorii din regiunea aceea descoperiseră elegante diademe de aur, coliere splendid executate din mii de mărgeluțe, cercei şi pandantive de aur, bijuterii din aur de toate felurile. Toate aceste obiecte datează din perioada Greciei antice, când aici se dezvoltase un oraş grecesc, dar, deşi aceasta se întâmpla multe secole după Iason, ceea ce era important era că aurul era din Colhida. El se scotea din Gruzia şi, aşa cum sublinia Otar, Colhida era atât de cunoscută în antichitate pentru producția sa de aur, încât atunci când vorbeau de ea scriitorii greci foloseau epitetul „cea bogată în aur", epitet pe care îl împărțea cu Micene. În felul acesta vechile obiecte de aur din Vani şi din alte oraşe din Colhida au menținut trează legenda unei comori de aur la capătul Mării Negre, iar locul unde se extrăgea aurul continuă să fie identificat cu Gruzia.

Un alt indiciu pentru cercetările mele a fost o talpă de secure din bronz pentru ceremonii, pe care echipa lui Otar o dezgropase cu trei săptămâni în urmă. Era o piesă superbă, aceeaşi formă specială de bardă care a rămas neschimbată în partea de vest a Gruziei din epoca de piatră până în secolul nostru: din cât îşi aduceau aminte oamenii, aceeaşi formă de bardă era încă folosită de țăranii din Gruzia pentru a curăța hățişurile. Talpa securii ceremoniale pe care oamenii lui Otar au găsit-o data din secolul al VIII-lea î.e.n.; pe dosul său apărea un războinic călare cu o lance şi un coif sau o pălărie în formă de con. Era un comandant de oşti din Colhida, cea mai veche reprezentare cunoscută a unui şef de trib colhidian care a stăpânit în valea râului Phasis în perioada în care Iason şi oamenii săi au debarcat acolo. Acest conducător călare era imaginea cea mai semnificativă din care arheologii au reuşit să-şi dea seama cum ar fi putut să arate regele Aeetes şi urmaşii săi.

Săpăturile făcute de-a lungul văii râului Rion au relevat natura societății colhidiene de la sfârşitul epocii de bronz. Colhidienii erau agricultori care au durat aşezări îngrădite şi îşi îngropau regii înconjurați de unelte agricole,

lucru neobişnuit, aproape unic în vechile culturi. Otar sugera că povestea aratului cu tauri, fapta cerută lui Iason de Aeetes, regele Colhidei, poate avea legătură cu acest respect față de agricultură. Este posibil ca povestea cu semănatul dinților şarpelui să fi fost copiată de Apollonius după faimoasa poveste a lui Cadmus, care trebuia să săvârşească aceleaşi munci grele şi care i-a înfrânt pe războinicii ce au răsărit din brazde cu acelaşi vicleşug al aruncării uriaşului bolovan de piatră. Dar faptul că Aeetes vroia ca Iason să ia parte la o întrecere cu caracter agricol, la care regele susținea că este expert, poate avea de asemenea legătură cu importanța regilor Colhidei şi în calitatea lor de conducători agricoli.

L-am întrebat pe Otar cum rămâne cu lâna de aur. Admițând că Colhida era „cea bogată în aur", iar regii ei erau legați de cereale şi agricultură, de ce legenda argonauților pune accent pe natura sacră a lânii berbecului? Otar mi-a arătat figura unui berbec făcut din lut, care fusese descoperit la Vani şi era în mod clar un obiect de cult şi m-a asigurat că în următoarele câteva zile îmi va arăta zeci şi zeci, de berbeci sfinți şi mă va lăsa pe mine să decid asupra a ceea ce semnificau aceştia.

În ziua următoare *Argo* îşi încheia călătoria. Lentă pe râu1 şi am fost invitați să luăm parte la o gală argonautică pe care locuitorii din Vani o pregătiseră în cinstea noastră. Pe un mal al râului Rion, într-un parc public montaseră o scenă. În a doua parte a după-amiezii soarele a spart norii, învăluind parcul într-o lumină de seară plăcută, aurie, cu pomii, şi tufişurile de un, verde proaspăt, după ce au fost spălate de ploaia care durase aproape o zi întreagă. Parcul era înțesat cu gruzini îmbrăcați în haine de sărbătoare şi, întreaga piață degaja atmosfera unei festivități specifice oraşelor mici. Zâmbind, Otar m-a prezentat însoțitorului meu din seara aceea. Era „prințesa Medeea" - o actriță uimitor de frumoasă, aleasă cu grijă pentru combinația dintre pielea ei albă şi părul negru ca abanosul, acum aranjat în bucle şi prins la spate, după moda veche, cu un fileu. Era îmbrăcată într-un costum grecesc de un alb pur, cu sandale uşoare în picioare şi ducea un buchet de trandafiri roşii. Râdea ştrengăreşte, în timp ce două ajutoare ale sale, şi ele fete frumoase, îmbrăcate în costume tradiționale - rochii lungi cu croială medievală - încercau să pară sobre, aşa cum cerea momentul.

Toți argonauții au fost rugați să se aşeze primul rând în fața scenei, iar cetățenii oraşului Vani s-au îngrămădit în spatele nosteu. Apoi s-a desfăşurat spectacolul muzical. Evident, a început cu încă un discurs oficial de bun venit, ținut de un bărbat în vârstă îmbrăcat în costum național. Au urmat apoi corurile, formate din populația locală, care au cântat perfect. Un flautist a interpretat ca un virtuoz, gruzine în veşminte medievale au executat frumoase melodii la instrumente asemănătoare harpei, iar într-un anumit punct întreaga suprafață a scenei de lemn s-a umplut până la refuz cu 40-50 de băieți dansatori, de vreo 7-8 ani, care, producându-se în cadrul numărului lor, săreau şi băteau din picioare cu vioiciune şi foarte corect. Apoi au venit alți cântăreți şi instrumentişti. A fost şi un număr emoționant, când unui

dansator, un bătrân viguros de 75 de ani, i s-a alăturat un băiat de 6 ani care repeta, ca un ecou, paşii bătrânului, un admirabil simbol al modului în care tradițiile gruzine sunt transmise noilor generații. În sfârşit, o echipă de dansatori din capitală, de la Tbilisi, singurii interpreți profesionişti din întregul spectacol - care de altfel s-a desfăşurat impecabil - a interpretat un dans al săbiilor, cu lamele lor izbindu-se una de alta şi cu scânteile sărind din ele în lumina amurgului. Am rămas cu impresia unei nestrămutate şi înflăcărate mândrii a gruzinilor pentru propriile tradiții, şi a efortului care s-a depus pentru a ni se face o bună primire. Spectacolul trebuie să fi durat două-trei ore şi a cuprins 12-14 numere diferite, cu o pauză între ele de numai 20 de secunde. A fost o manifestare uluitoare, de mare precizie, care ne-a ținut fară răsuflare.

A doua zi, noii argonauți, gazdele noastre gruzine şi echipa de vâslaşi am pornit-o cu toții să vizităm izvorul aurului colhidian. Ne-am deplasat la început de-a lungul văii râului Rion, apoi spre nord pe colinele care se rostogoleau la poalele munților. Valea aceea putea să fi fost o parte din Burgundia. Avea aceeaşi atmosferă de rodnicie a pomilor fructiferi şi agricultură seculară. Erau aceleaşi recolte de cereale, hectare întregi de viță de vie, lanuri de porumb, livezi de pruni, meri şi peri. Erau şi plopi înalți care străjuiau multe, din drumurile de țară. Casele aveau o formă cu totul deosebită, construcții joase, adesea din lemn, probabil cu acoperiş din tablă ondulată, clădite pe piloni scurți care ieşeau din pământul umed şi gras. La fiecare pas se vedeau prosperitatea solidă a agriculturii, bunăstarea şi belşugul. Legumele creşteau din abundență în grădinile frumos amenajate din fața casei. Gâştele şi puii de găină se întreceau la ciugulit cu curcanii. Porci hoinăreau pe marginea drumului în fruntea unor mici turme lacome de purcei tărcați. Chiar şi câinii păreau a fi lustruiți. O ploaie abundentă cădea pe solul acela bun, negru, iar când am trecut pe podul ce traversa şoseaua, râul plin de mâl părea destul de fertil pentru a cultiva pe el grâul.

Belşugul de aici se putea vedea din plin pe masă. Gazdele noastre erau hotărâte să nu-şi lase oaspeții să moară de foame şi la cea mai mică oprire ne desfăceau nişte cutii special pregătite pentru călătorie cu friptură de pui, pâine şi fructe proaspete. Mesele de la ore fixe nu puteau fi descrise decât ca nişte banchete. Când intrai în locul în care se servea masa, fie că era într-o casă particulară ori într-o clădire publică, modul în care se prezenta masa te speria. Erau instalate mese lungi, la care, numai pe o parte se puteau aşeza nu mai puțin de 30 de oameni, acoperite cu fețe de masă, pline cu veselă,

pahare şi tacâmuri, şi o mare varietate şi cantitate de mâncăruri pe care gazdele au putut să le născocească. Abundența gastronomică te amețea. În selecția de mâncăruri se puteau identifica purcei de lapte la tavă, sturioni, icre negre, pui preparat în mai multe feluri, friptură de porc, peşte alb, Chebab, friptură de miel, pateuri de carne, roşii, brânză de vacii, prăjituri, pâine din grâu, mămăligă, brânză de oi, caşcaval şi brânză afumată. Toate acestea au fost udate cu vin gruzin roşu sau alb, cu rachiu, cu colas, o băutură slabă ciudată, având la bază ceaiul, apă minerală din regiune sau vodcă, simplă sau cu aromă de lămâie. Era ca un banchet medieval. În timp ce mâncam, au mai fost aduse cu mândrie şi puse în fața oaspeților atâtea farfurii, până când n-a mai fost loc pentru ele şi au fost aşezate grămadă, deasupra altui teanc de veselă folosită.

În acea primă zi ne-am îndreptat spre țara svanilor, muntenii din Gruzia. Ei trăiesc îndeosebi în lanțul munților Caucazul Mare, deşi înainte pământul lor se întindea în jos până în văile de la poalele munților. În timp ce urcam, am văzut primii svani, pe care îi recunoşti imediat după bonetele lor gri de pâslă. Lucrau la întreținerea drumului, pentru că şoseaua care ducea în munte era în curs de reparație şi se pietruia în mod corespunzător. Pentru un inginer de drumuri terenul acela era un coşmar. Versantele munților Caucaz se ridicau ca nişte pereți uriaşi, despicați de defilee şi sprijiniți de prăpăstii înspăimântător de abrupte. Drumul se răsucea înainte şi înapoi, încercând să străpungă masivul, mergând pe o vale până când se poticnea, apoi părăsind linia aceea de atac pentru a trece o creastă şi a mai urca vreo câțiva kilometri într-un defileu învecinat. Din când în când drumul ducea prin tunele noi neterminate, sau pe terase artificiale crestate în stâncă.

Priveliştea era superbă. Păduri de pini de munte acopereau povârnişurile, iar jos, în vale, era râul, zăgăzuit într-un lac lung şi sinuos, a cărui suprafață era acoperită cu mii şi mii de buşteni plutitori, ce aşteptau să fie cărați şi transformați în cherestea. De la înălțimea de la care îi vedeam, buştenii păreau nişte bețe de chibrit. La jumătatea acestui urcuş întortocheat ne-am oprit să ne odihnim, iar oamenii lui Nugzar de la televiziune puteau fi şi membri ai corului unui post de radio, căci au început brusc să cânte, folosind uriaşele creste de deal ca pe o cameră de rezonanță pentru cântecele svane. Uneori trilurile lor semănau cu un iodler. Comparația cu Elveția a devenit şi mai izbitoare când am ajuns pe platoul înalt. Casele mici din bârne, izolate, turmele de vite de culoare brună care păşteau iarbă presărată cu flori de câmp, priveliştea îndepărtată a crestelor acoperite cu zăpadă, bărbații şi femeile cosind fân pe pajiştile muntelui - toate acestea dădeau Caucazului un aspect ce amintea de Alpii elvețieni.

Întunericul s-a lăsat înainte ca noi să fi ajuns la destinație, Mestia, capitala ținutului svanilor. Când am ieşit din ultima trecătoare, a apărut deodată în lumina farurilor un bărbat care s-a aşezat în calea noastră. Era un tânăr călare pe un ponei gri. Ținea în mână un fel de totem, un par având în vârf o mască ce semăna cu un spirit - era greu, în umbrele care dansau, să

determini ce era - şi o cârpă fluturândă legată de coada aceea de lemn. Căluțul s-a speriat, devenind neliniştit din cauza luminii orbitoare a farurilor. Maşina a oprit şi Nugzar mi-a spus să cobor. În spatele călărețului era adunată de-a curmezişul drumului o falangă de oameni, cu alți călăreți toți îmbrăcați în costumele specifice svanilor şi purtând steaguri. Unul din ei a ținut o cuvântare, pentru ca apoi să mi se pună în mână un corn de bou umplut cu un fel de băutură amară. Am aflat că era bere de mei. Oamenii aceia erau o delegație a svanilor vârstnici care aşteptau să salute pe argonauți. S-a auzit apoi un tropăit de copite şi au sărit scântei pe drumul pietruit când micuța cavalcadă s-a învârtit în jurul nostru şi a pornit-o înainte la trap, constituindu-se în escorta noastră spre Mestia.

Svaneția, țara svanilor, este foarte importantă pentru înțelegerea legendei lânii de aur. Istoricii consideră cultura munteană a svanilor ca având o vechime de 4 000 de ani, poate chiar mai mult, şi în mod sigur ea datează din vremea în care, după cum se spune, argonauții au ajuns în Colhida. Limba, obiceiurile, tradițiile şi credințele acestui popor de munteni ajung până în epoca eroică. Berbecul apare mereu ca un simbol popular, de obicei cu semnificații magice sau sacre. Într-un basm popular, de exemplu, se spune că undeva în Munții Caucaz există o peşteră secretă în care un berbec de aur, legat cu un lanț de aur, stă lângă o comoară ascunsă. Nimeni nu ştie cât de veche este această poveste, însă svanii au făcut embleme reprezentând un berbec încă din epoca de bronz; aceste embleme sunt în general considerate a fi o mărturie a unui fel de cult al berbecului, bazat probabil pe venerarea berbecului ca animal sfânt.

În satul Kala, în apropiere de Mestia, de exemplu, se află o mică figură din bronz reprezentând un berbec. A fost făcută cam în acelaşi timp când se spune că Iason ar fi venit în țara lânii de aur. La capătul de jos are un soclu, astfel încât, cândva, în trecut, ar fi putut fi montată pe un stâlp. Acest berbec se păstrează şi azi cu grijă în biserica din Kala. De la Raia, într-o vale la est de Mestia, provine o şi mai veche emblemă din bronz reprezentând un berbec - coarne de berbec în spirală dublă -, descoperită într-un mormânt datând de la mijlocul celui de-al doilea mileniu î.e.n. În momentul în care am ajuns în Svaneția, în oraşul Larilari, la 80 kilometri vest de Mestia, o echipă de arheologi condusă de Şota Tzartolami, tot gruzin, el însuşi un svan, făcea săpături cercetând morminte din secolele al V-lea şi al VI-lea î.e.n. El mi-a arătat o sumedenie de embleme cu berbecul sacru, făcute din bronz şi îngropate alături de cei morți.

Tot atât de important era şi faptul că Svaneția reprezenta cea mai bogată sursă de aur din Colhida. A doua zi dimineață urma să vedem cu ochii noştri cum se obținea aurul, căci aceasta avea o legătură determinantă cu legenda lânii de aur. Ne aşteptau patru svani culegători de aur. Stăteau la apă mică în râul Enguri, care curge prin Mestia, urmând să-mi arate cum culeg şvanii aurul. Trei din ei îşi câştigaseră înainte existența culegând aur ca profesionişti; cel de-al patrulea îşi ajutase în tinerețe tatăl în aceeaşi meserie

până la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, când ultimul agent guvernamental căruia aceşti oameni îi vindeau aurul a fost retras.

Demonstrația fusese organizată de Nugzar. Unealta principală a svanilor era pielea de oaie. În fiecare primăvară, când zăpada şi gheţarii din văile înalte începeau să se topească, svanii urcau în văile acelea la pârâiaşele afluente ale râului Enguri. Fiecare om se ducea la locul său favorit, acolo unde ştia din proprie experiență că apa provenită din topire aducea mici cantități de aur scoase din filoanele stâncilor. În aceste pârâiaşe svanii îşi puneau pielea de oaie cu lâna în sus. Pielea era întinsă şi fixatăpe nişte palete de lemn care erau cufundate în albia pârâului şi fixate în aşa fel încât şuvoiul de apă să curgă în trepte peste ele. Când apa trecea prin lâna, firicelele de aur, fiind mai grele decât nisipul şi mâlul, se prindeau în părul de oaie. Toți svanii culegători de aur ştiau când să-şi controleze capcana în care era prins aurul, în funcție de abundența de aur a pârâului şi de cantitatea de apă care se scurgea potrivit anotimpului. Când apreciau că a sosit momentul, culegătorii de aur scoteau pielea de oaie din pârâu, spălau nămolul care se depusese pe lâna şi căutau, prin ea particule de aur. Uneori, în zonele cele mai bogate, prima lâna, care se afla în partea cea mai de sus a albiei pârâului, era atât de impregnată cu praf de aur încât era de fapt ca o lâna de aur.

Strabo, geograful grec, bănuise adevărul încă din secolul al III-lea î.e.n.

„S-a spus că în țara lor [Colhida] aurul era adus la vale de torenții de munte şi că barbarii îl obțin cu ajutorul unor copăi perforate şi piei cu lână pe ele şi că aceasta constituia originea mitului lânii de aur...”.

După 2000 de ani, era surprinzător să mai găseşti oameni care să cunoască vechea tehnică şi care s-o mai practice şi în ziua de azi. Cu picioarele până la gleznă în apa rece ca gheața a râului Enguri, ei mi-au arătat uneltele meseriei lor: piei de oaie prinse în cuie de o bucată de scândură, o săpăligă pentru îndepărtat nămolul de pe lână, o răzuitoare pentru curățatul acesteia şi o simplă copaie de lemn în care se spăla mâlul într-o ultimă încercare de a mai găsi firicele de aur. În după-amiaza aceea, în cadrul unei ceremonii mici dar emoționante, venerabilul tată al unui erou svan, un alpinist care murise în timpul unei ascensiuni, mi-a dăruit o piele de oaie pentru culesul aurului şi un costum național al svanilor.

Mai rămânea o ultimă întrebare de pus, sau cel puțin aşa credeam eu. Există vreo mărturie că grecii, sau micenienii - ceea ce erau ei atunci - au ajuns într-adevăr în țara lânii de aur încă din vremea lui Iason? În Gruzia nu s-a găsit niciun obiect de ceramică, nici a bijuterie sau vreo altă dovadă fizică

a prezenței miceniene, iar scepticii pot susține că toate poveştile despre lâna de aur şi berbecul sacru au fost născocite multe secole mai târziu, când pe malurile râului Phasis s-au stabilit colonii greceşti; cu excepția unei dovezi de cea mai mare importanță - mărturia lingvistică. Grecii foloseau cuvântul „Phasis" pentru a numi marele râu al Gruziei, iar pentru a cunoaşte numele acela trebuie să fi fost în contact cu Colhida cu mult înaintea sfârşitului primului mileniu î.e.n. Rismag Gordesiani, directorul Institutului de studii mediteraneene din Tbilisi, ne-a explicat semnificata acestui indiciu.

Până în ultima parte a celui de-al doilea mileniu î.e.n, locuitorii Colhidei vorbeau o limbă cunoscută sub numele de kartveliană. Numele râului în această limbă ar fi fost "Pati", şi este posibil ca grecii să fi preluat acest cuvânt când au denumit râul „Phasis", respectând regulile normale de schimbare a pronunției. Apoi, cu puțin timp înainte de anul 1000 î.e.n. limba kartveliană din partea de vest a Gruziei a dispărut. Locuitorii din valea râului au început să vorbească o limbă derivată numită mengreliană, iar în această limbă râul se numea acum „Poti" (nume care dăinuie şi azi ca orasul Poti din deltă). Dar grecii mențin vechiul nume, Phasis, care a existat cu mult timp înainte de înființarea coloniilor lor în Marea Neagră din timpurile antice. Ceea ce i-a trezit curiozitatea lui Rismag Gordesiani, deşi până acum nu a reuşit să-i găsească explicația, a fost faptul că vechiul cuvânt grec pentru o piele de oaie apărea ca având legătură cu cuvântul kartvelian pentru lână.

A existat oare, mă întrebam, un contact între Grecia şi Gruzia chiar mai vechi decât perioada expediției lui Iason? Cum se face că berbecul zburător a venit mai întâi în Grecia pentru a-l salva pe Phrixus când era amenințat cu moartea? Cum au ştiut Iason şi argonauții că trebuie să meargă în Colhida pentru a găsi lâna de aur? Acestea erau întrebări care nu interesau actuala noastră misiune. Deocamdată, Expediția Iason a realizat tot ce şi-a propus. Am demonstrat că o asemenea călătorie într-o barcă de tipul celei de la sfârşitul epocii de bronz era fizic posibilă. Chiar cu numai 20 de vâsle, în loc de 50 de oameni, cât pretindea că avea la bord Iason, s-a putut vâsli împotriva curentului din Bosfor şi supraviețui rigorilor Mării Negre. Pe tot parcursul călătoriei, realitatea fizică a corespuns datelor cu caracter geografic din poveste şi am constatat că acestea s-au potrivit dincolo de limitele unei simple coincidențe. Acum, în Gruzia, grație sprijinului primit din partea arheologilor gruzini, am luat cunoştință de prezența unui foarte vechi cult al berbecului, a unei Colhide „bogate în aur" şi am văzut cu ochii noştri actuala sursă a unei lâni de aur. Credeam că n-a mai rămas nimic de aflat despre legenda căutării lânii de aur.

Mă înşelam. Încă o săptămână am fost antrenați de o tumultuoasă efuziune a ospitalității gruzine. Am coborât din munți şi am fost duşi la Tbilisi. Ni s-au oferit băutură şi mâncare, am vizitat mănăstiri şi muzee - la Muzeul Național am văzut două frumoase brățări cu cap de berbec din aur masiv pe care le descoperise Otar în zona sa de săpături la Vani - şi ne-am simțit extrem de bine. Tim Readman, care urma să se căsătorească la puțin

timp după reîntoarcerea sa acasă în Anglia, a promis să poarte la nuntă un costum alb tradițional gruzin (ceea ce a şi făcut). Începuse să fie dificil să mai găsim loc pentru cadourile care curgeau unul după altul: pumnale ornamentale, cupe şi coarne pentru băutură, sticlă şlefuită, trofee şi steaguri şi tot felul de alte daruri. Tovarăşii noştri, vâslaşii gruzini, i-au însoțit pe argonauți pretutindeni şi încercam un singur regret, că în cele din urmă trebuia să ne pregătim să coborâm la țărm şi să pornim înapoi prin Marea Neagră. Dar atunci, cu totul pe neaşteptate, am dat de ceea ce consideram că este ultima dovadă că legenda lui Iason trebuia să se bazeze pe fapte reale.

Chiar în ultima noastră zi în Gruzia, la 2 august, gazdele ne-au dus înapoi pe țărmul Mării Negre spre Batumi, portul petrolier. Pe drum, Otar m-a întrebat dacă n-aş vrea să văd o ultimă regiune arheologică. Se afla în apropierea oraşului Kobuleti, unde *Argo* a petrecut prima noapte ancorată lângă coasta gruzină. Am ținut foarte mult să văd şi acest loc pentru că aici, pe câmpia de lângă coastă, ar fi debarcat Iason şi argonauții. Acesta ar fi - şi nu în altă parte - tipul de aşezare pe care el şi oamenii săi l-ar fi putut găsi când au ajuns pentru prima oară în țara regelui Aeetes căutând lâna de aur.

Era tot o zi umedă şi împreună cu Otar ne-am urcat pe movila care se ridica din mlaştina de pe țărm precum un scut bombat. Aceasta era zona, la Namceduri, în care arheologii hotărâseră să facă săpături. Numeroase asemenea movile fuseseră identificate în zonă, dar nu erau încă excavate. Când am ajuns în vârful acelui dâmb, am constatat că partea cealaltă fusese retezată, ca o tortă despicată în două. Am privit în jos la priveliştea caracteristică săpăturilor arheologice, locuri pline de noroi, de bălțoace şi ceea ce păreau în mod clar rămăşițele unei clădiri vechi din lemn pe care excavatoarele le-au scos la lumină în mijlocul movilei.

David Kakutaişvili, arheologul ce răspundea de săpături, ne-a explicat că locul respectiv fusese o zonă sfântă. Aici fuseseră o îngrăditură exterioară de stâlpi de lemn, înaltă cam de 10 metri şi cu un diametru de 70 metri şi un şanț cu apă, iar în centru se aflase un fel de structură de lemn, foarte probabil un templu cu nouă încăperi mici. L-am întrebat dacă echipa sa a găsit în templu vreo mărturie a existenței cultului berbecului. Până atunci văzusem atât de multe embleme şi reprezentări ale berbecilor sacri, încât am fost surprins când mi-a răspuns ”nu”. Am fost uimit. Atunci ce fel de cult se practica în templu, am întrebat, dacă nu cultul berbecului? La început răspunsul m-a decepționat. Aici şi în regiunea imediat înconjurătoare, cultul din perioada de sfârşit a epocii de bronz era închinat taurului. Arheologii găsiseră în mai multe locuri ascunzători de totemuri cu tauri, tăblițe din piatră sau argilă lungi cam de 30 cm, care se terminau în formă de furculiță, bine cunoscuta reprezentare a coarnelor unui taur.

Apoi, mi-am amintit cu o oarecare întârziere ceva de care uitasem în ultimele câteva zile, tot văzând figuri de cult ale berbecului: chinurile impuse lui Iason în legătură cu taurii sacri. Pentru a ajunge la lâna de aur, el fusese obligat să îmblânzească taurii care trăiau la câmpie în apropierea pomului în

care era agățată lâna de aur. Iar eu eram în acel loc, stând, fără să mă fi aşteptat, la marginea unui templu consacrat cultului taurului sacru, un templu identificat exact în partea dreaptă a Colhidei şi datând de la sfârşitul epocii de bronz. Detaliile erau surprinzător de precise. Fusese oare ținută lâna de aur într-un templu sau într-o dumbravă sacră a cultului taurului?

Dar mai era un element legat de legendă. Din primul moment în care a fost trimis în căutarea lânii de aur, Iason a fost prevenit că aceasta era păzită de un şarpe monstruos care nu dormea niciodată şi care patrula în jurul pomului sfânt în care era agățată lâna de aur. Chiar după ce Iason a reuşit să îmblânzească taurii cu ajutorul Medeei, el mai trebuia să treacă şi de şarpele paznic. Şi aceasta, după cum spune legenda, a realizat-o tot cu sprijinul Medeei. În timpul nopții, amândoi s-au dus în taină la locul sfânt, şi acolo Medeea a fermecat şarpele, ai cărui ochi s-au închis. Iason a smuls repede lâna de aur din pom şi cei doi iubiți au fugit înapoi pe *Argo,* care a pornit imediat în cea mai mare viteză pentru a scăpa de răzbunătorii colhidieni, cărora li se furase totemul sfânt.

— Dar ce spuneți despre şerpi? l-am întrebat pe arheolog la Kobuleti. Ați găsit vreo referire la şerpi?

Spre mirarea, dar şi spre plăcerea mea, el mi-a răspuns:

— Oh, da, să vă arăt.

M-a dus într-o clădire din apropiere unde au fost depozitate obiectele găsite în vechiul templu şi în alte locuri din regiune. Arheologul a scos dintr-un raft un obiect tipic de cult în formă de corn de taur, o tăbliță de argilă de vreo 38 cm lungime, având capătul în forma caracteristică de furculiță. A mers cu degetul pe partea din față arătându-ne:

— Aici, vedeți această crestătură în zigzag? Simbolizează un şarpe, un şarpe protector. Este din secolul VIII-lea sau al VII-lea î.e.n. Am mai găsit țigle, bucăți de foale şi totemuri reprezentând tauri, datate din timpuri şi mai vechi şi marcate cu semnul şarpelui. Noi credem că vechii colhidieni țineau şerpi în interiorul templelor ca paznici. Obiceiul ca gruzinii să țină în casele lor şerpi pentru a-i păzi a existat chiar până în vremuri mai recente.

În fine, totul începea să se clarifice. Aici, în mod cert, era ultima confirmare a poveştii lui Iason, era tipul de detaliu care nu putea fi inventat mai târziu de Apollonius sau de alți autori care au scris despre lâna de aur. Mărturiile arheologice demonstrează că la sfârşitul epocii de bronz existau pe câmpia de coastă temple închinate cultului taurului. În aceste temple erau ținuți şerpi care păzeau obiectele de cult. Întreaga poveste a grelelor încercări la care a fost supus Iason şi a furtului lânii de aur poate fi explicată pe baza celor descoperite de arheologi.

Lâna de aur era o blăniță din Munții Caucaz, folosită în tehnica spălării aurului şi impregnată cu pulbere de aur. Este posibil să fi fost adusă la şes, pe drumurile comerciale de care ştim că existau, pentru că la munte s-au găsit produse ale olarilor de la câmpie, sau putea să ajungă aici ca tribut sau dar de cult, oferită de munteni celui mai puternic rege de pe coastă. Fireşte,

lâna a fost aşezată în templul locuitorilor de pe țărm, templul închinat venerării taurului, întărit cu un gard de lemn. Pentru a obține lâna, Iason trebuia mai întâi să le întindă o cursă taurilor sacri şi, odată ajuns înăuntru, ar fi trebuit să treacă de şarpele paznic ce apăra templul.

Fiecare element al legendei corespundea descoperirilor arheologice. Ceea ce păruse un basm exagerat când am pornit în Expediția Iason, şi-a găsit explicațiile în Gruzia, la 1500 de mile de la punctul de plecare, la Iolcos. Întorşi în Grecia, pietrele tăcute de la Dimini - care, aşa după cum credeau arheologii, era probabil Aesonia, aşezarea, regală temporară a familiei lui Iason din afara oraşului Iolcos în vremurile de restrişte - păreau să confirme atât începutul, cât şi sfârşitul căutării din antichitate a lânii de aur. Aici, în Gruzia, locul sacru al cultului taurului apărat de şerpii săi, în țara în care berbecul este considerat sfânt şi lâna sa era folosită pentru culegerea aurului, am găsit noi mărturii elocvente pentru veridicitatea poveştii. Pentru, mine, momentul în care am ajuns pe movila aceea noroioasă a templului din apropierea oraşului Kobuleti a constituit sfârşitul căutării lânii de aur, aşa cum a fost probabil şi pentru Iason, cu aproape 33 de secole în urmă.

EPILOG

Ce li s-a întâmplat până la urmă lui Iason şi Medeei şi argonauților călători? Cum s-au reîntors acasă în Grecia, aducând cu ei lâna de aur şi povestea peripețiilor lor? Aici vechea legendă devine foarte confuză. Există tot atâtea versiuni ale călătoriei de întoarcere câți poeți au scris despre ea.

Apollonius spune că argonauții s-au reîntors pe mare, ancorând mai întâi pe coasta Anatoliei, unde, la gurile râului Halys, a părăsit vasul Dascylus, fiul regelui mariandinilor, pentru a se întoarce acasă. Apoi, având un vânt prielnic la pupa, *Argo* a tăiat drumul peste Marea Neagră spre gurile Dunării, intrând prin acestea, mergând pe fluviu până când, printr-un afluent al său, a ajuns în Marea Adriatică. Cunoştințele de geografie ale lui Apollonius sânt confuze, pentru că nu există un asemenea afluent. Cu toate acestea, el afirmă că argonauții au intrat în Marea Adriatică. Acolo le-au ieşit în cale fratele Medeei, prințul Apsyrtus, şi flota Colhidei, care blocase gurile râului. Fiind în inferioritate numerică, argonauții au propus un armistițiu. Apsyrtus era de acord să le permită să-şi continue drumul cu condiția ca soarta Medeei să fie adusă la cunoştința regelui din țara aceea, care urma să decidă dacă ea va trebui să se reîntoarcă în Colhida sau să continue să meargă la Iolcos cu Iason. Acesta din urmă s-a învoit cu propunerea, dar Medeea s-a înfuriat reproşându-i că s-a comportat ca un laş: dacă ar fi iubit-o cu adevărat i-ar fi arătat aceasta, scăpând-o de Apsyrtus, şi astfel a reuşit să-l convingă să-i întindă o cursă acestuia. Medeea i-a trimis vorbă fratelui ei că a fost într-adevăr răpită de argonauți şi forțată să-l urmeze pe Iason împotriva

voinței sale. Dacă Apsyrtus ar veni să se întâlnească cu ea în secret pe o insulă pustie, s-ar strecura pe nesimțite din *Argo,* luând cu ea lâna de aur. Apsyrtus a fost înşelat. El a venit pe insulă singur şi neînarmat, iar când Medeea i-a abătut într-un moment atenția Iason, care aştepta într-un loc anume, s-a târât pe furiş, ucigându-l pe colhidian, al cărui sânge a pătat îmbrăcămintea surorii sale. Această faptă mârşavă, nerespectarea unui armistițiu şi uciderea unui om neînarmat avea să atragă răzbunarea zeilor. De atunci căsătoria Medeei cu Iason a fost sortită nenorocirii.

Într-o altă versiune a legendei, se spune că Medeea l-a ademenit pe fratele ei să vină pe *Argo* în timp ce se mai găseau încă în Marea Neagră şi l-a omorât, ciopârțindu-i trupul. Apoi, în timp ce *Argo* îşi urma drumul, ea a aruncat în siajul bărcii bucată cu bucată din corpul lui, pentru a îngreuna urmărirea argonauților de către navele colhidienilor, care se opreau să culeagă din mare frânturile din trupul prințului pentru a-l îngropa cum se cuvine pe țărmul Mării Negre.

O a treia versiune a drumului pe care s-au reîntors afirmă că *Argo* a continuat să meargă pe râul Phasis până când galera a ajuns la Râul Lumii, despre care grecii dintr-o anumită epocă credeau că înconjoară pământul. Navigând spre sud şi vest, argonauții au ajuns din nou în Marea Mediterană, ducând-o pe *Argo* peste deşertul Libiei. Acolo a murit Mopsus, prorocul, muşcat de un şarpe.

De pe țărmul Libiei, argonauții au plecat spre nord, spre Creta, unde s-au văzut amenințați de Talus, uriaşul din bronz care supraveghea coasta insulei şi arunca cu bucăți de stâncă în străinii nedoriți. El i-a împiedicat pe argonauți să debarce, însă Medeea l-a deochiat şi, sub vrajă, acesta şi-a zgâriat punctul vulnerabil de la gleznă, prin care i s-a scurs tot lichidul din vene, şi uriaşul s-a prăbuşit, dându-şi sufletul. De acolo, argonauții s-au îndreptat spre casă, spre Iolcos.

Mai există o versiune a drumului de întoarcere, care susține că *Argo* a ieşit din Marea Neagră, mergând spre nord pe râul Don, navigând împrejurul Europei şi venind acasă fie prin coloanele lui Hercule, fie pe Rin şi Ron, fie chiar pe râul Po din nordul Italiei. Desigur, toate aceste rute erau de domeniul imaginației. Niciuna nu poate fi realizată de o galeră. Ele oglindesc pur şi simplu noțiunile de geografie pe care autorii din timpul acela le aveau, care vroiau să impresioneze prin cunoştințele lor şi să evite descrierea unui fapt neinteresant, cum ar fi fost reîntoarcerea argonauților pe acelaşi drum pe care au venit - prin Marea Neagră şi apoi prin Bosfor, având de această dată curenții favorabili lor. Nici-o altă rută nu era posibilă.

Un autor roman, Apollodor, era sigur că aceasta era ruta corectă. El arăta că şi în timpul său marinarii aduceau jertfe pe promontoriul de pe partea asiatică a Bosforului, la capătul de nord al acestuia, pe care îl denumeau Capul Iason, pentru că aici s-a oprit Iason şi a mulțumit zeilor când a ieşit cu bine din Marea Neagră la încheierea expediției. O altă poveste legată de Bosfor vorbeşte despre faptul că atunci când *Argo* a ajuns în partea de sud a

Bosforului, prințesa Medeea şi-a aruncat pe țărm cutia cu ierburile adunate în Colhida, cu care îşi pregătea farmecele. De atunci locul acela a devenit un cunoscut centru pentru tratamente medicale.

Cînd în sfârşit, argonauții au ajuns înapoi în golful Iolcos sosise momentul să ceară trenul pentru Iason, căci ei îşi împliniseră misiunea de a aduce Lâna de aur. Domnea tot regele Pelias, deşi era de-acum bătrân. Pentru că era absolut sigură că Pelias nu şi-ar fi onorat învoiala, iar Iolcos era un oraş prea puternic pentru ca mica oaste a argonauților să-l poată cuceri prin forță, Medeea, aşa cum spune povestea, s-a strecurat în Iolcos travestită. Mergând la palat, le-a convins pe fetele regelui că ea le poate învăța cum să-l întinerească pe Pelias. Le-a spus să-l omoare pe tatăl lor şi să-i fiarbă trupul într-un cazan cu un lichid preparat de ea. Fireşte, la început fetele lui Pelias n-au crezut spusele Medeei, dar ea le-a amăgit cu vrăjitoriile ei. A luat un berbec bătrân, i-a tăiat gâtul şi l-a aruncat în cazan, din care, prin prestidigitație, a scos un miel viu. Credulele fete au fost înşelate. Ele s-au dus în camera regelui, l-au omorât, aşa cum le-a cerut Medeea, şi i-au aruncat trupul ciopârțit în cazan. Când şi-au dat seama de monstruozitatea faptei lor, argonauții intrau în oraş, iar poporul din Iolcos, fără a mai avea rege, s-a predat, acceptând ca Iason să preia tronul.

Aceasta este cea mai sângeroasă versiune a reîntoarcerii argonauților. O mai puțin violentă poveste spune simplu că Iason s-a reîntors cu oamenii săi – crezuți de mult morți - iar Pelias i-a predat lui Iason, ai cărui tată şi mamă muriseră în lipsa lui, de bună voie tronul. Pentru un motiv neexplicat, Iason s-a hotărât să nu preia domnia, renunțând la tron şi retrocedându-l lui Pelias. Este posibil ca lui Iason să-i fi părut viața la Iolcos puțin plictisitoare după călătoria pe care a făcut-o pe alte meleaguri.

În orice caz, sentimentele față de Medeea se răciseră. Iason s-a decis să-şi ia o altă soție, fiica regelui Corintului, iar Medeea după cum se spune, şi-a propus o îngrozitoare răzbunare. Ea a trimis o rochie otrăvită prințesei din Corint ca dar de nuntă. Când fata a îmbrăcat rochia, aceasta a izbucnit în flăcări, tânăra femeie a ars de vie, chiar dacă s-a aruncat într-un izvor pentru a încerca să stingă flăcările ucigătoare. Aceasta înfiorătoare poveste este mult mai bine cunoscută în Grecia de azi decât peripețiile mai vesele ale căutării lânii de aur, grație faptului că ea a fost imortalizată de Euripide în piesa sa *Medeea.* Din această cauză, spre deosebire de gruzini, nicio fată din Grecia nu primeşte numele de Medeea. În îndepărtata Colhida, din contră, fiica regelui Aeetes este prezentată în poveştile din bătrâni ca o tânără şi frumoasă fată îndrăgostită atât de tare de străinul cel chipeş, încât şi-a părăsit casa şi familia, urmându-l pe țărmuri străine, pentru a trăi totuşi nefericită. Rezultă că fetele gruzine trebuie să se gândească de două ori atunci când s-ar pune problema să-şi părăsească țara definitiv şi să plece cu vreun străin.

Iason şi Medeea nu au fost singurii care au încercat un sentiment de tristețe la reîntoarcerea acasă. Cei mai mulți argonauți s-au întors la căminele lor fără niciun incident, dar câțiva şi-au găsit moartea în mod

violent. Hercule n-a uitat şi n-a iertat niciodată pe Calais şi Zetes pentru faptul că i-au convins pe ceilalți argonauți să continue drumul, în loc să se întoarcă şi să încerce să-l găsească pe Hylas când a fost răpit de nimfa izvorului. Pentru a răzbuna această faptă, Hercule a dat de urma fiilor lui Boreas când aceştia s-au întors în Grecia şi i-a ucis pe insula Tenos, în timp ce reveneau de la jocurile funerare în memoria lui Pelias. Pe trupurile lor a pus nişte bolovani uriaşi, aşezându-i în aşa fel încât se legănau ori de câte ori tatăl lor, Vântul de Miazănoapte, sufla peste ei.

Linceu, cel ce vedea departe, şi Idas, lăudărosul, şi-au stricat prietenia cu cei doi gemeni, Castor şi Pollux, foştii lor tovarăşi de călătorie. Ei s-au certat, fie pentru două fete frumoase pe care ambele perechi vroiau să le ia în căsătorie, fie, mai probabil, la împărțirea prăzii după o incursiune de jaf făcută împreună. Oricare ar fi fost cauza, ei au devenit rivali de moarte. Gemenii i-au urmărit pe Idas şi Linceu, iar acesta din urmă, folosindu-se de extraordinara sa vedere, i-a descoperit pe gemeni de departe ascunşi într-o scorbură. Într-o luptă sângeroasă, Idas l-a străpuns cu lancea pe Castor ucigându-l, apoi Pollux a reuşit să-l răzbune pe fratele său geamăn răpunându-l pe Linceu, dar şi el ar fi fost doborât de puternicul Idas dacă Zeus nu l-ar fi lovit de moarte pe acesta cu un trăznet. A mai rămas în viață numai Pollux. El nu s-a putut împăca cu gândul că va trebui să trăiască fără fratele său geamăn şi l-a implorat pe tatăl lor Zeus să-i lase să rămână împreună. Dorința lui a fost îndeplinită când Castor şi Pollux au fost aşezați printre stele în constelația identificată cu Gemenii.

Pentru Iason, lucrurile s-au desfăşurat ceva mai bine. S-a mutat în Corint, luând cu el pe nemuritoarea *Argo.* Marea navă a fost trasă pe țărm, ca cele mai multe corăbii a căror viață se apropia de sfârşit, şi lăsată să putrezească, într-o zi, simțindu-se singur şi trist, Iason s-a dus să se aşeze în umbra navei sale *Argo.* Marele trup de lemn al corăbiei, putrezită de vreme, în cele din urmă s-a prăbuşit. Traversa a căzut şi l-a strivit, omorându-l.

Aproape toate evenimentele care au avut loc în afara călătoriei propriu-zise, perioada explorărilor şi a speranțelor, au rămas pozitive şi optimiste - povestirea întâmplărilor cu femeile din Lemnos, înfrângerea regelui Amycus, luptătorul cu pumnul, ajutorul dat orbului Phineas, curajoasa trecere printre stâncile Symplegade, salvarea nepoților regelui Aeetes din insula lui Ares şi însăşi recuperarea lânii de aur. Dar, când viața de mai târziu a eroilor a devenit o temă favorită a poeților şi dramaturgilor tragici greci, legenda a alunecat spre deprimare şi tristețe, oglindind evenimentele din Grecia, unde modul de viață micenian avea să îndure invazia, războiul şi distrugerea.

Din fericire, o asemenea catastrofă nu s-a abătut asupra modernei *Argo* la - reîntoarcerea ei din Gruzia. După ce am reuşit în cele din urmă să o ducem pe *Argo* în sus pe râu la Vani, ea a fost amarată lângă parcul de concerte, astfel încât localnicii s-o poată vedea mai îndeaproape. În timpul aventurilor febrile din drumul pe care l-am parcurs în amonte, de-abia au putut fi evitate câteva

accidente grave ale membrilor echipajului. Mi-era sincer teamă că vreunul dintre aceştia ar fi putut fi rănit grav dacă am fi făcut mult mai primejdioasa încercare de a o duce pe *Argo* înapoi în şuvoiul care mătura totul al râului Rion, atunci când ar fi sosit momentul să ne întoarcem în Marea Neagră. I-am transmis temerile mele lui Nugzar care mi-a spus că va vedea ce se poate face ca barca să fie dusă jos pe coastă, pentru a putea porni în drumul nostru de întoarcere spre Bosfor.

Dificultatea consta în faptul că transportul pe şosea era irealizabil. Podurile care traversau şoselele erau prea joase ca *Argo,* instalată într-un camion de transport rutier, să poată trece pe sub ele. Atunci Nugzar, cu calmul său obişnuit, propuse să o urcăm pe *Argo* într-un elicopter. Mi s-a lungit faţa. *Argo* avea o greutate de 8 tone şi aproape 17 metri lungime şi depăşea posibilitățile elicopterelor, cu excepția celor foarte mari. Nu trebuia să mă tem însă - o echipă de piloți de elicoptere a şi venit să verifice vasul, pentru a-şi da seama dacă va putea fi de vreun ajutor. În cele din urmă, au fost de acord că ridicarea ei de către un elicopter ar fi fost prea riscantă.

Apoi, cineva a sugerat ca *Argo* să fie încărcată într-un tren special. Încă o dată gruzinii n-au vrut să se dea bătuți. Au venit ingineri şi au făcut măsurători, au fost consultați specialişti ai căilor ferate. Peter Wheeler s-a dus la o oțelărie unde, cu ajutorul inginerului şef, au imaginat un cadru metalic făcut din traverse de oțel. *Argo* era o încărcătură lungă, prea fragilă ca să poată fi ridicată de o macara, căci o singură manevră greşită ar fi despicat-o în două. În ziua fixată, o macara mobilă s-a târât cu grijă peste barca înecată în apă. De cârligul său se legăna cadrul acela de oțel. Încet, el a fost coborât în râu până când s-a aşezat pe fundul albiei, vârfurile montanților de oțel ieşind deasupra apei ce se răsucea în vârtejuri. Toți argonauții, gruzinii şi vizitatorii au manevrat barca în josul apei cu frânghiile şi vâslele, până când *Argo* şi-a vârât botul între montanți, fiind apoi legată în poziția aceea.

Uşor, macaragiul a început să înfăşoare cablul şi *Argo* s-a ridicat din râul Phasis cu apa picurând de pe ea. Macaraua s-a înclinat periculos când roțile sale s-au scufundat în terenul mlăştinos, iar macaragiul a trebuit să o salte pe *Argo* pas cu pas deasupra pajiştei, până când a putut s-o aşeze pe camionul ce urma să o ducă la stația de îmbarcare. În seara aceea un tren special, a transportat-o pe *Argo* prin Gruzia şi a doua zi pe la prânz ea plutea pe apa din portul Batumi, gata de pornire spre casă.

Planul meu era să navigam spre Turcia, iar acolo să închiriez o barcă pescărească, pentru a o remorca pe *Argo* pe cele 800 mile până la Istanbul, unde urma să rămână în timpul iernii. Nu se punea problema să vâslim şi să plutim cu vele tot drumul până acasă. Argonauților le expirase timpul liber, oamenii trebuiau să se întoarcă la treburile lor şi, ca să vorbim drept, cei mai mulți dintre ei erau extenuați fizic de efortul depus în timpul expediției. Când i-am făcut cunoscut planul meu lui Iuri Senkevici, acesta a fost de acord.

— Dar înainte de a lua hotărârea, spuse el, lasă-mă să iau contact cu

Departamentul marinei comerciale sovietice şi să văd dacă vă poate da vreun ajutor. Ministrul este plin de solicitudine. E posibil să poată dispune să primiți un sprijin.

După două zile a sosit de la Moscova o telegramă. Vechiul nostru prieten *Tovarăşul* pleca într-o călătorie de instruire în Marea Mediterană. Secretariatul ministrului a aranjat ca vasul să fie deviat spre Batumi, unde urma să o remorcheze pe *Argo* până în Bosfor. Membrilor echipajului nu le-a venit să-şi creadă urechilor: un vas cu trei catarge să fie remorcherul nostru! Era un gest admirabil şi departe de orice vis al nostru.

Astfel, de la Batumi am parcurs în spatele navei şcoală *Tovarăşul* tot drumul până în Bosfor, traşi de frumoasa barchetină cu greement drept, fără să trebuiască să facem nimic altceva decât să virăm, urmărind ca *Argo* să se mențină pe direcția remorcherului, plutind ca o jucărie de copil trasă de o sfoară. În sfârşit, ne-au apărut la orizont gurile Bosforului. *Tovarăşul* trebuia să-şi continue drumul fără să se oprească, aşa că ne-am transferat lucrurile personale pe *Argo,* aşteptând ca odgonul de remorcă să fie dezlegat. Am mulțumit lui Oleg Vandenko, căpitanul vasului *Tovarăşul,* şi mica noastră barcă pneumatică m-a dus înapoi pe *Argo.* Malurile strâmtorii Bosfor s-au închis în jurul nostru şi *Tovarăşul* şi-a micşorat viteza pentru a ne permite să desfacem odgonul de remorcă. În timp ce corabia cu pânze sovietică a trecut înspre Bosfor, i-am salutat fluturând mâinile în semn de mulțumire şi ne-am îndreptat spre țărmul european.

Sărmana *Argo* îşi arăta cicatricele căpătate în lunga sa călătorie. Ambele vâsle de cârmă se rupseseră a doua oară, o dată în peripețiile din râul Rion, a doua oară în Marea Neagră. Încă vreo câteva vâsle s-au rupt şi ele; s-au rupt şi cuiele de la furca de vâslă; iar pânza de bumbac era atât de putrezită din cauza apei îmbibate în zilele umede din partea de est a Mării Negre, încât nu mai putea fi folosită decât la o briză slabă. Ca şi echipajul ei, *Argo* era mânjită de noroi şi istovită. Vâslind cu cuiele de la furca de vâslă improvizate, am plutit înclinat de-a curmezişul curentului spre țărm. Am cercetat malul pentru a găsi un loc unde să ancorăm, iar eu am plecat în căutarea vămii şi a autorităților portului pentru a primi viza de intrare.

O singură persoană ştia că ne reîntoarcem: trimisesem o telegramă lui Irgun, vechiul meu prieten credincios de 23 de ani, anunțându-l că ne reîntoarcem. Am auzit claxonul unei maşini şi acolo, în mod miraculos, era Irgun însuşi, făcându-ne cu mâna de la capătul unui debarcader. Câteva clipe mai târziu ne ajuta să legăm odgoanele de țărm.

— Totu-i aranjat, îmi spuse el. Am un prieten la vama de aici, care va îndeplini toate formalitățile în câteva minute.

Eram din nou cu familia de turci prietenă.

Argonauții au stat patru zile la Istanbul pentru a încheia toate problemele legate de expediție. Am descărcat galera, am împachetat suvenirurile din această călătorie extraordinară şi am pregătit barca pentru iernat. Doream să fie îngrijită cât mai bine, pentru că drumurile ei pe mare nu s-au terminat.

După ce am clarificat lucrurile referitoare la povestea lui Iason şi a argonauților, intenționam ca în primăvara următoare să-i pun pânza din nou navei noastre *Argo,* pentru a încerca de această dată să refac călătoria lui Ulise când s-a reîntors la Troia, călătorie povestită de Homer în *Odiseea.*

Primarul Istanbulului, Dalan Bedrettin, a declarat că *Argo* urma să fie musafira oraşului. Cu ospitalitatea nedezmințită a turcilor, el a aranjat ca *Argo* să fie adusă la țărm şi să fie adăpostită pentru iarnă pe malurile Bosforului într-un loc special amenajat pentru nave de cealaltă parte a Bebekului, în acelaşi loc unde am fost puşi la grea încercare vâslind împotriva curentului din strâmtoare. Acolo ne-am luat rămas bun de la *Argo,* care stătea cu botul ieşit afară de sub prelata de iarnă. Unul câte unul, argonauții plecaseră mai demult sau erau în drum spre casele şi treburile lor, Peter, Moran şi John Egan urmau să-şi petreacă vreo câteva săptămâni vizitând Grecia, înainte de a se întoarce separat în Irlanda. Mark Richards şi Tim Readman s-au dus să scoată din barcă o imensă ladă de lemn plină cu suveniruri pentru a o pune la tren şi a fi transportată prin Bulgaria în Anglia, unde în câteva săptămâni Tim urma să se căsătorească. Cei doi doctori, Nick şi Adam, au plecat spre casă pentru a-şi găsi posturi de medici. Jonathan Cloke şi Peter Warren plecau cu avionul. Cormac spera să se înapoieze în Irlanda la traulerul său pentru pescuitul de la sfârşitul verii. Argonauții se dispersau, dar Peter Warren a promis să organizeze o întâlnire de Anul Nou, pentru a fi din nou împreună şi a depăna amintiri.

În sfârşit, şi eu trebuia să plec. Am promis prietenilor mei turci că mă voi reîntoarce la iarnă pentru a verifica starea navei noastre *Argo.* Va putea oare Kaan, fiul lor, să ne ajute la o parte din Expediția Ulise? "Desigur", mi-au răspuns ei, iar Husnu, unul din turcii care au vâslit pe lângă coasta Mării Negre m-a întrebat de pe acum când vom porni din nou cu *Argo.* El şi mai mulți argonauți turci doreau să ne ajute când *Argo* se va relansa în proiectul Ulise.

Mi-am jurat ca anul viitor să încerc să o readuc pe *Argo* la Spetses pentru ca Vasilis, meşterul de nave, s-o mai poată vedea. Mi-am împachetat lucrurile, gata de plecare. Toată familia era pregătită să-şi ia rămas bun. Mi-am reamintit de ziua în care argonauții plecau din oraşul Vani din Gruzia. Am văzut atunci lacrimi în ochii membrilor echipajului gruzin. Poate că anul viitor vor fi şi câțiva gruzini introduşi în echipajul lui *Argo.* În mod cert îi voi invita. M-am aşezat pe scaunul din spate al maşinii care urma să mă ducă la aeroportul din Istanbul. Când maşina a început să se îndepărteze de bordură am auzit un zgomot ce semăna cu un teribil împroşcat de apă. Tresărind, m-am uitat înapoi. În mijlocul străzii stătea femeia de serviciu a familiei. Tocmai aruncase în stradă, în spatele maşinii, o găleată cu apă. Era un vechi obicei turcesc care însemna că musafirul care pleca se va reîntoarce. În cazul meu ştiam că aşa va fi.

SFÂRŞIT

Special pentru VP MAGAZIN!

Din universul DUNE

numai în VP MAGAZIN

puteți afla ce s-a mai întâmplat cu Duncan Idaho şi ceilalți companioni din non-nava evadată de pe planeta Canonicatului...

DUNE REVENANT

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

VP MAGAZIN

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să ştiu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonicatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a şaptea a „Dunei" a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant", este, aşa cum recunoaşte însuşi autorul, un „unfinished draft" plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II şi a Dispersiei a produs nişte şcoli speciale: la Şcoala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho şi Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, şi paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei" mai mult decât o face Brian Herbert şi Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei". Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu maşinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, aşa cum ne obişnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit şi Onoratele Matre? Membrii non-navei şi Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat şi un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar şi Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar şi autodistrugerea.

Dune: Revenant
http://reviziadecarte.wordpress.com/

...„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana." ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem şi noi fără astâmpăr."

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

William Mitchell

Spiritul Dunei

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Spiritul Dunei: Capitolul 7

Techne în sine a fost redefinită de Tiranul Zeu, ajungând la un nou nivel întreţesut de înţelesuri după moartea sa. Complexitatea teleologică a oricărui sistem de creaţie devine doar originea cuantică de niveluri paralele, de ordin mai înalt, şi hiperstructuri complexe. Nu este atunci necesar să realizăm că o asemenea complexitate de gradul *n* se apropie de infinit ca limită a unei singure apariţii? Cu infinită complexitate realizarea devine singularitatea (ca în reţeaua formată de seriile recursive de vierme, mirodenie, umanitate), un portal spre o matrice de noduri în alte noduri, similar infinite. Aceasta este structura căreia îi acordă atenţie întreaga gândire contemporană, dacă vrea să se regăsească relevantă în progresul integral.

- regulamentul Techne al GIOAD, secţiunea XIII.

Nro Pathay îşi reținu furia, mergând cu paşi repezi spre ieşirea complexului Biropalat GIOAD din inima nodului urban de pe Ix. Ştia că Generaliştii vor jubila asupra algoritmilor politici ce proiectau o creştere cu 86% a pericolului pentru Ix reprezentat de distrugerea Spiritului Dunei.

Yeshika Ampre mi-a dat în fine un indiciu pentru îndepărtarea non-spațiului ce înconjoară Spiritul Dunei – asta va termina odată pentru totdeauna întreaga problemă Sheeana.

Ca teorist Cybimech, Nro fusese instruit în arta ce combina abilități de Mentat cu tehnologia computerelor, cândva interzisă, venind din timpurile

Tiranului Zeu. Deşi fuseseră create computere mecanice, adevăratul progres stătea în bio-neuro-sistemele construite folosind drept model creierul uman. Creierul lui Nro fusese îmbunătățit la starea de supercomputer de către ramura Ixiană a tehnologiei Tleilaxu aplicată neuro-ingineriei. Dar Nro progresase chiar dincolo de acest nivel. Cercetarea asociată cu educația lui timpurie vorbeau despre o redefinire a limbajului şi despre Conştiința Individuală ca un virus. Nro avusese chiar succes în a demonstra că o conştiință individuală poate fi codată şi replicată în diferite rețele neurale fără a se degrada.

Am făcut progrese radicale de unul singur. Secretele mele. Cei cu multe Fețe nu sunt singurii care experimentează cu sinele. Sunt pregătit să-i înfrunt.

Nro Pathay urcă în tramvaiul care ondula printre pliurile nodului urban. Suspensiile gravitonice crescuseră în popularitate din nou, după o scurtă resurgență a şinelor cu propulsie magnetică. Nro fu distras pentru o clipă gândindu-se la modul cum designul reapărea.

Un design bun e greu de depăşit, şi totuşi asta este exact ce ar obține Cei cu Multe Fețe.

Tramvaiul se puse în mişcare, gravitonii forțând şina de reținere, ce se opunea, să dea mişcare vagonului. Nro găsea Generaliştii practici, şi dezaprobarea lor față de tărâmul pur al teoriei îi menținea neutri politic. Privirea lui interioară se întoarse spre un astfel de tărâm, un set fiscal-imperialist de algoritmi dinamici pe care îi folosea să prezică un viitor în care Ix obținea un respect universal, deşi rămânea nevăzut.

Ce mod mai bun de a asigura hegemonia Ixiană decât eradicarea Celor cu Multe Fețe ? Trebuie să ne întoarcem la adevărații experți, Maeştrii Dansatori Față.

Tramvaiul se opri în afara unui sector comercial, iar Nro ieşi în mulțimea aglomerată de schimburi şi adorație a celor mai noi mărfuri ixiene. Trecu pe lângă diferite magazine şi vitrine, cu privirea şi aplecare din cap rituale spre negustori şi vânzători. Oricum, Pathay mergea cu o a doua intenție pe care se străduia să o ascundă.

Acum două mii de ani Sheeana se ascunsese pe Spiritul Dunei cu ajutorul generatoarelor de non-spațiu ixiene. Clientul meu vrea să ajute la desfacerea acestui lucru ca să ne salveze de Cei cu Multe fețe. Iar eu mă trezesc punând la îndoială „loialitatea" mea față de Ix.

Nro se opri la taraba unui anume comerciant, cu un design special făcut cu un program de holo-tăiere dintr-un mulaj plastic de design clasic, cu ajutorul generatoarelor de polimeri de putere redusă. Efectul era atât modern cât şi antic, cu un stil de decor ce-i amintea lui Pathay de Ixienii

care fugiseră în timpul Dispersiei. Taraba vindea ultimele noutăți în materie de bruiaj neural, un dispozitiv de alterare a memoriei popular atât printre utilizatorii recreaționali cât şi printre creatori şi cei ce doreau schimbări de memorie. Comerciantul părea Ixian, purtând tradiționalul garb al clasei conducătoare Richese de acum o mie de ani.

„Ar dori clientul să încerce o nouă persperctivă asupra vieții sale? Aparatele noastre sunt de integritate premium şi oferă o gamă largă de detalii."

„Caut linia mai avansată. Mai aveți şi alte unități în spate?"

„Desigur, cetățene, pofteşte în spatele vitrinei de aici," arătă comerciantul drumul spre o cameră din spatele lui. Nro trecu pragul şi intră, cu comerciantul Ixian urmându-l îndeaproape.

De ce nu vrea consulul să-mi vadă numerele ? Generaliştii nu-şi asumă riscuri ideologice. În timp ce o simplă privire la numerele totalitariste cele mai pure este extremă – ele oferă 99% siguranță.

Comerciantul Ixian schimbă tonul şi se adresă lui Nro, „Ce e cu planurile tale de a-l ghida pe consul?"

„Nu vor nici măcar să dea voce intențiilor noastre. Trebuie să continuăm cu planul alternativ."

Ixianul începu să se transforme în mijlocul propoziției, fără a deranja o anumită fluiditate a formei. Trăsăturile se dizolvară şi întotdeauna exista un sunet ce-ți dădea fiori acompaniind schimbarea formei.

Nro continuă, „Yeshika Ampre era aproape de a ne da secretul non-spațiului Ixian care înconjoară Spiritul Dunei. Sistemul stă în afara fazei față de universul nostru."

„Ar fi bine să ne dai mai multe detalii decât atât, Pathay. Dorim să ajutăm universul nostru, dar nu putem s-o facem fără anumite concesii din partea ta. Maeştrii Dansatori Față cer ca anumitor întrebări să li se răspundă, iar răspunsul la acele întrebări se află pe Dune."

„Scopurile mele sunt pe aceeaşi linie cu Dansatorii Față."

„Oare ? Nu ştii despre ce vorbeşti. Aminteşte-ți diferențele dintre Dansatorii Față, dronele Tleilaxu şi rasa mea de Maeştri Dansatori Față din Întoarcere. În timpul Dispersiei Maeştrii Dansatori Față au fost de asemenea separați în două facțiuni – exact aşa cum Păstrăvăresele erau cândva compuse din Bene Gesserit şi Onoratele Matres. Dispersia voastră a fost o Căutare pentru noi, şi am călătorit pe noi tărâmuri să găsim ce puteam găsi. În timp ce o facțiune a Maeştrilor Dansatori Față căuta să se

extragă din regnul biologic, a doua facțiune căuta să mențină cele mai mari calități ale vieții umane.”

„Între cele două facțiuni a apărut o schismă ideologică, primul grup numindu-l pe al doilea ’sentimental’, al doilea grup numindu-l pe primul ’deşărtăciune’. Primul grup căutând existența biologică ca un detriment la tipul de ființă pe care-l puteau prevedea, au trecut la a ’trăi’ în alte forme – distrugând principiile de bază care îi propulsaseră de la viața singulară la o simbioză haotică a culturii de stup adusă la scopul extrem: antropomorfogeneza. Au urmat firul originilor Zensunni ale Tleilaxu până la exprimarea fizică finală a vechiului credo: unul este totul. Astfel, Cei cu Multe Fețe au căutat să-şi distrugă rivalii. Noi, facțiunea rămasă a Maeştrilor Dansatori Față, căutam alte scopuri. Deşi suntem superiori umanilor în majoritatea felurilor, am descoperit că am devenit solipsişti în mutabilitatea noastră, o contradicție în ideologia noastră care ne-a lăsat slăbiți față de un atac din partea Celor cu Multe Fețe. Încă ne bucurăm de singularitatea eului pe care voi, oamenii, o dați universului, iar niu cei cu multe euri încă găsim împrospătător să ne bucurăm de un nou eu atunci când apare. Avem multe întrebări, despre Sheeana, despre Duncan, despre Scytale, care încă nu au căpătat răspuns.”

„De asta căutați Spiritul Dunei.”

„Căutăm ceea ce caută şi Cei cu Multe Fețe. Oricum, în timp ce ei mătură multiversul într-un val care se întinde atât în trecut cât şi în viitor, noi suntem obligați de prezent să căutăm rămăşițele trecutului. Asta este urgența chinului nostru.”

Pathay desigur avea propriile intenții, şi ştia că aceşti Maeştri Dansatori Față aveau nevoie de ajutorul lui.

Ce nu înțeleg este de ce nu-mi fură eul. Trebuie să fie vreo slăbiciune în existența lor multi-euri care nu permite folosirea corectă a unei copii.

„Secvența de codare este generată de un algoritm sub protecția Tehnocratului Suprem Yeshika Ampre. Odată ce avem asta, cum puteți garanta că Cei Cu Multe Fețe nu au infiltrat rândurile voastre şi vor distruge Dune înainte să aflați ceea ce aveți nevoie ?”

„Nu există nici o garanție. Oricum, ştim că lor le este dezgustător să ia formă umană în orice situație. Atacul lor este unul deschis, care nu va necesita subterfugii. Oricum, să fie ştiut că mare parte din Ix a fost deja înlocuit de oamenii mei.”

Ce spune el ! Eram sigur că un procentaj redus al Ix avea membri ai Maeştrilor Dansatori Față ca membri ai lor. Ce vrea să spună prin mulți ?

„Nu te arăta alarmat, Nro Pathay. Noi oferim o continuare controlată a umanității, nu distrugerea voastră. Cei Cu Multe Fețe caută să elibereze spațiu-timpul chiar şi de o ființă finită cum ar fi un individ. Noi căutăm doar să rămânem observatorii voştri protectori, omniprezenți, dar permițându-vă libertatea de a vă bălăci în umanitate cum ați făcut-o timp de o sută de milenii. Maeştrii Dansatori Față au trăit printre voi timp de aproape o mie cincisute de ani, plivind cu grijă şi protejându-vă pe voi, care sunteți resursa şi marfa noastră cea mai de preț. Doar nu credeai că oamenii au dezvoltat Economia Integrală de care sunteți atât de îndrăgostiți. Integrarea a fost darul nostru pentru omenire, într-un mod care să asigure longevitatea supraviețuirii lor pentru noi."

Pathay făcu un pas înapoi. Mintea lui amețea la numărul de permutații ale evenimentelor.

Nici nu visam să fie atât de infiltrați. Dacă planul lor este atât de avansat, doar planurile mele de rezervă vor asigura rolul Ix-ului în această afacere. Sfârşitul meu este aproape.

Maestrul Dansator Față se întinse spre Pathay, mângâindu-i o parte a capului şi ceafa.

„Haide, haide, Nro. Conformarea nu a fost niciodată punctul tău forte. Poate încă mai poți fi de folos la consulul Ixian, înainte ca ego-ul tău să te strice. Acum dormi, uman drag, relaxează-te şi dormi în mortalitatea ta."

Câteva mângâieri mai delicate din partea Maestrului Dansator Față şi ochii lui Nro Pathay se închiseră de parcă ar fi dormit. Trupul lui se prăbuşi în brațele tovarăşului său, care începu să-şi schimbe forma în oglindirea imaginii lui, în timp ce aşeza cadavrul lui Nro pe sol.

Va urma...

FORLORN RIVER

ZANE GREY

Westernul de altadată

ZANE GREY

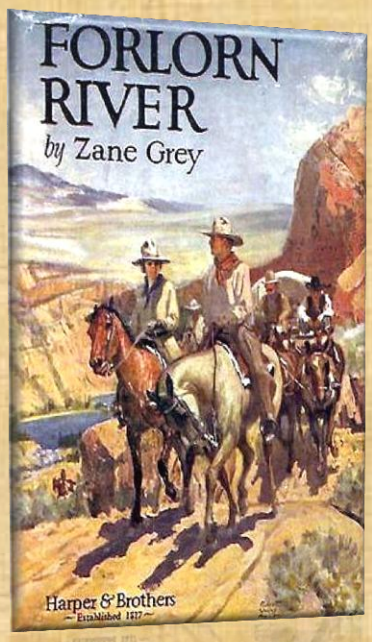

FORLORN RIVER

-1927-

Publicat în 1941 la Editura PODEANU
sub titlul ROIBUL SĂLBATEC
Traducere de Paul B. Marian

CAPITOLUL IX

Hart Blaine, care se dusese la Klamath Falls, lipsi patru zile. În tot acest timp Setter, nu se arăta deloc, cel puțin în afara ranchului.

Mr. Blaine se întoarse acasă, întovărăşit de şeriful Strobel din Hammell. Ina făcu astfel ca să-l întâlnească pe Strobel când era singur.

— Poți să-mi spui pricina vizitei d-tale?

— Ei bine, Miss Ina, ranchmanii din jurul lui Hammell, tatăl d-tale şi mai cu seamă Amos Ide vor să se descotorosească de ceata de hoți de vite. Am trimis agenți în împrejurimi şi chiar eu însumi o să plec la Silver Meadow. E pe aici o şleahtă întreagă de pungaşi...

— Mister Strobel, zise tânăra după o tăcere, Ben Ide şi cu mine am fost tovarăşi la şcoală. M-am întors după patru ani de lipsă ca să aflu că e un fel de surghiunit. Unii spun: un hoț. E îngrozitor. Mister Strobel, tânărul acesta, e cinstit. O ştiu. Te rog să nu crezi că mă las prinsă de vreun sentiment. Am vorbit cu Ben Ide şi numai judecata îmi spune că, datoria mea e să-l ajut să iasă din această neplăcută situație.

— Bine, bine, Miss Ina. Văd în orice caz că Ben nu e prea nenorocit în ce priveşte prieteniile, şi Strobel o învălui pe tânără cu o privire pătrunzătoare.

Ina povesti în grabă vizita lui Setter la Ben şi cele întâmplate.

— Tatăl d-tale nu mi-a povestit chestia aşa ca d-ta, zise Strobel liniştit.

— N-a îndrăznit fără îndoială, dar eu îți spun adevărul. Întreabă pe unul din martori, pe Bill Sneed. Omul acesta nu l-a văzut niciodată pe Ben Ide.

— Miss Ina, trebuie să înțeleg că vrei să fii unul din agenții mei acoperiți? întreba Strobel cu zâmbet şiret.

— Negreşit, dacă vrei…

— Ei bine, mai vorbim noi. Asta mi-ar face mare, mare cinste. Acum spune-mi ce părere ai despre Less Setter? Ştii că tot ce o să-mi spui rămâne între noi.

— Fie. Am să-ți spun tot ce cred. Less Setter e om rău. Am simțit asta din întâia zi. Hettie Ide a fost jignită de el. Cum e vorba de femei, e un obraznic fără pereche. Curtea pe care mi-a făcut-o la început, se mărginea la complimente. Dar când a văzut că nu-şi ajunge scopurile, a schimbat tactica. Pe scurt, a trebuit să întrebuințez mii de şiretlicuri ca să nu rămân vreodată singură cu el. De curând, purtarea lui Setter s-a schimbat puțin. Acum are înfățişarea unui om sigur de sine. Cred că se gândeşte la căsătorie. La început nu-i dăduse asta în gând.

Faptul că Strobel o asculta în tăcere, îi întări tinerei simțământul că avusese dreptate să i se destăinuiască. Ea reluă:

— Faptul că tata s-a văzut scăpat de sărăcie, a avut ca urmare dorința de a nu scăpa niciun prilej ca să câştige bani. Dar nu e decât un simplu fermier. Asta e tot. Setter l-a vrăjit. Tata a dat banii. Setter e cu ideile. Desigur în folosul lui. Nu m-ar mira să-l fi vârât pe tata, fără ştirea lui, în cine ştie ce afaceri încurcate. Nu ştiu cum îl are în mână şi vrea să-l silească să mă mărite cu el.

— Miss Ina, îți mulțumesc. M-ai îndreptat pe un drum, pe care cred că o să am mult de furcă. Eşti o fată cuminte. Ascultă-mă: Eu reprezint legea în acest ținut şi, dacă nu izbutesc vara asta să pun mâna pe hoți, îmi pierd locul. Amos Ide, tatăl d-tale, Setter şi cu alți ranchmani mi-au încredințat această însărcinare. Dacă cheamă un polițist din Redland sau Klamath, Ben ar putea să fie hărțuit. Toți sunt împotriva lui. Chiar tată-său a spus că trebuie să fie alungat din ținut. Cât despre mine… înaintea convorbirii noastre aveam însărcinarea să-l prind pe Ben Ide cu furt şi să-l arestez. Miss Ina, zise dânsul, zâmbind, l-am cunoscut pe Ben Ide de copil. Eu i-am dat cele dintâi lecții de pescuit. E tot atât de hoț ca şi mine.

Ina sări de gâtul şerifului şi-l sărută, apoi se retrase roşie, râzând fără să vrea la vederea acelui bărbat în vârstă care părea încremenit de-a binelea.

— Iartă-mă, Mister Strobel, nu-i din partea agentului d-tale, dar din partea prietenei d-tale… pe veci.

Şi fugi.

A doua zi, şeriful Strobel se duse de-a lungul lacului spre râul Forlorn. Desigur că în cursul călătoriei sale spre sud, voia să se ducă la Ben Ide. Gândul acesta pe care-l împărtăşise d-rei Blaine, o încântase pe aceasta la început, apoi o înfricoşă. Strobel, fără îndoială că o să-i vorbească de interesul atât de viu, pe care ea i-l purta. Ce se va întâmpla după această destăinuire? Îşi petrecu ziua într-o ciudată stare în care teama se amesteca cu pudoarea jignită la gândul că Ben o s-o judece uşuratică şi o bucurie tainică o cuprinse. La masă, Marvie aduse ştiri care, în alte împrejurări ar fi făcut-o fericită.

— Setter a plecat la Klamath, se spune pentru afaceri, dar Bill Sneed ne-a înştiinţat că s-a dus la dentist ca să-şi puie dinţii pe care i-a scos Ben Ide.

Marvie mai avea şi alte ştiri pe care le păstra pentru Ina când o să meargă în hamac să privească apusul soarelui. Cowboy-i fuseseră chiar în ziua aceia la râul Forlorn. Ben Ide era din nou acasă. Locul lui de crescătorie era plin cu cei mai frumoşi cai, care au fost văzuţi vreodată în ţinut. Peste puţine zile, tovarăşul lui Ben Ide şi indianul trebuiau să se înapoieze cu ceilalţi cai prinşi şi atunci toţi trei o să stea mai mult la ranch.

— Şi poţi să fii convinsă că o să mă duc să-l văd pe Ben, cum o să plece tata, zise Marvie. Ştii ceva despre plecarea tatei?

— Nu, nu ştii nimic, zise tânăra care se sculă curioasă. Când pleacă? Unde se duce?

— Mâine am să mă scol dimineaţă, ca să fiu gata numaidecât ce tata va fi plecat. Pleacă cu o grămadă de cowboy şi cu trăsura la unul din ranchurile de lângă Silver Meadow. Dar n-am putut să aflu nimic. Cum mă zăresc, tac din gură.

— De ce nu te ascunzi?

— Nu-mi dă totdeauna în gând. Ascultă surioară, iată un prilej bun ca să mergi cu mine la râul Forlorn, zise tânărul coborând glasul.

— Oh! Marvie! Acum nu pot să mă gândesc la asta.

Se simţea atât de slabă, de mâhnită! Marvie n-avea nevoie s-o ispitească. Avea destul de luptat cu inima ei.

După amiază, tânăra se duse în locul ei preferat, de unde putea să vadă în voie priveliştea şi împrejurimile. Cum se aşează, zări în depărtare un călăreţ, care urca drumul spre apusul lacului. Cowboy-i nu mergeau niciodată pe acolo. Nu era nici un drum. Ina fu uimită şi atenţia îi spori când văzu că omul, nu mai încăpea îndoială, ocolea ranchul.

Călăreţul urca şi, ajuns în vârf, la oarecare depărtare de tânără, veni drept spre dânsa.

Iute, galopă până la ea, oprindu-se deodată şi sărind din şa cu o sprinteneală şi o mişcare atât de plăcută, încât tânăra fu uimită. Înalt, subţire, cu talia mlădioasă, umerii mari, oacheş ca un indian, cu ochii negri, cu privirea pătrunzătoare, nu putea să fie decât prietenul lui Ben. Ina îl

recunoscuse după descrierea făcută de Hettie.

— Bună ziua, Ina Blaine, zise dânsul, cu glasul tărăgănat al unuia din sud, ținând pălăria în mână. Sunt foarte mulțumit că te găsesc aici.

— Nevada! exclamă tânăra. Eşti prietenul lui Ben Ide. Te cunosc. Ai venit să mă vezi?

— Da.

— L-ai întâlnit pe tânărul meu frate Marvie? A plecat azi dimineață la râul Forlorn.

— Nu, n-am luat-o pe drum.

— Ben te-a trimis oare? zise foarte repede tânăra.

— Nu, Ben m-ar omorî dacă ar şti ce am venit să fac aici.

— Totul... totul merge bine... acolo la râul Forlorn?

— Foarte bine. Din ce în ce mai bine.

— Strobel a venit p-acolo?

— A stat o noapte întreagă cu noi. N-ai fi zis niciodată că e şerif.

— A vorbit despre mine?

— De fapt tot ce era în legătură cu d-ta.

Inima Inei a început deodată să bată.

— Ce-a spus? întrebă dânsa şovăind.

— Ei bine, pentru toată această vorbărie, e vinovat Ben, zise Nevada cu un zâmbet care linişti fata. Strobel vroia să vorbească de cai şi de afacerile noastre, dar Ben nu i-a dat răgaz. Nu vroia, fără îndoială, decât veşti de la d-ta şi tot ce a izbutit Strobel să-l lămurească a fost că d-ta eşti încântătoare şi l-ai primit cu multă voie bună. Atunci Ben a spus: „Ştia dânsa că vii încoa şi nu mi-a trimis nici o vorbă?" Iar Strobel a răspuns: „Ben, nu-mi reamintesc nimic, doar că a vorbit de d-ta în legătură cu bătaia care ai avut-o cu Setter şi de cai sălbatici". Atunci Ben a mormăit şi s-a tras de păr spunând: „Ei bine! Asta mă miră nespus de mult din partea Inei Blaine".

— Vino, zise Ina cu prietenie, să ne aşezăm la umbră. Vrei să-ți duc calul la adăpost? Oh! E minunat! E un cal sălbatic, nu-i aşa? O văd după ochiul lui, dar ştie că n-o să-i faci nici un rău.

— Ei bine, aşteaptă să-l vezi pe California Red. Vorbeşti de un animal minunat! Şi care o să fie al d-tale înainte de sfârşitul anului.

— Cum? Ben a luat în serios propunerea ciudată a tatei? întrebă tânăra.

— Da, asta l-a cam scos din sărite, dar acum jură că după ce-l va fi prins, nimeni n-o să-l cumpere şi o să ți-l dăruiască.

— Iată o afacere foarte proastă pentru un vânător de cai. Spune-i lui Ben că tata trebuie să se ocupe de asta. Şi acum mărturiseşte că n-ai venit numai din curiozitate.

— Nu, dar nu eram mai puțin curios să te văd.

— Poate vrei veşti despre Hettie?

Obrazul oacheş al lui Nevada se coloră uşor. Păru deodată stingherit şi aproape sfios.

— Negreşit, zise dânsul dar n-am venit pentru asta.

— Hai, nu vreau să te las să mai fierbi aşa, zise veselă tânăra. Am văzut-o pe Hettie, acum două săptămâni. Am vorbit multe. Îi merge bine, e fericită că maică-sa e mai puțin mâhnită şi mai puțin slăbită. A vorbit de d-ta. Îi placi şi te socoteşte un prieten credincios al fratelui ei. Dar o să ajungi prea încrezut, dacă-ți spun tot.

Într-adevăr, Ina îi vorbise prea mult, judecând după zbuciumul lui Nevada. Obrazul lui, puțin stârcit, părea că se întunecă în loc să se lumineze, atât de tulburat era.

— O să pot fi vreodată vrednic de Hettie? exclamă el.

— Fii astfel cum te vrea ea şi o să fii vrednic de dânsa.

— Ah! zise dânsul, ascunzându-şi fața în mâini. Cât de mult o iubesc! Dar nu vroiam să vorbesc de mine. Însă cu atât mai rău, îmi cunoşti simțămintele, asta îmi face plăcere. Apoi ştiu că n-o să-ți pară rău cunoscând simțămintele lui Ben.

— Cum asta? întrebă Ina gâfâind. Ochii negri ai lui Nevada sclipiră.

— Ben se prăpădeşte de dragoste pentru d-ta!

— Ben!... Oh! Nevada!

— Da, e adevărat. Nu mai mănâncă, nu mai doarme. E aproape nebun.

Ina lăsă capul în jos ca sub o furtună şi se rezemă, clătinându-se puțin, de trunchiul ienupărului.

— Iartă-mă că-ți vorbesc atât de direct, reluă Nevada, atingându-i binişor capul. Dar trebuie să facem ceva. Ascultă, Hettie mi-a spus că-l iubeşti pe Ben, că-l iubeai de când erați copii şi că nu te-ai schimbat. Ea o credea ce-l puțin, dar eu o ştiu acum. Nu-i aşa, că nu spui nu?

— Nu, e adevărat... gemu tânăra.

— Ben şi cu d-ta, sunteți siguri acum unul de altul. Am să-l omor pe Less Setter...

— Ce tot vorbeşti, Nevada? E groaznic!

— Să-l omor pe Setter e singurul chip ca să vă scap pe amândoi. Nu-i un străin pentru mine, Ina. Ne-am întâlnit în Nevada. E un om atotputernic, când vrea. Dar se poate prinde în propriul lui laț şi poate că n-o să fie nevoie să-i sparg capul.

— Fără îndoială că Less Setter o să se piardă singur.

— Fără doar şi poate, dar n-o să piardă pe toți odată cu el... Ina, dacă aş fi fost acolo când a venit la râul Forlorn...

— Ai fi zdrobit inima Hettiei, întrerupse tânăra cu tărie.

Aceste cuvinte îl atinseră pe Nevada, care lăsă capul în jos, dar reluă numaidecât:

— Nu, hotărât nu, pentru două pricini. Dacă mă iubeşte, n-o să mă părăsească pentru atâta lucru. Şi ți-o spun, Ina, o să vezi că legea şi toată lumea o să-l părăsească pe acest Setter şi că o să se găsească desigur într-o zi un om care să-l doboare cu focuri de revolver. El o ştie bine. Şi eu ştiu, că el

nu vrea decât s-o sfârşească odată cu mine, cum a vrut să facă şi cu Ben.

— Vroia să-l omoare pe Ben? întrebă tânăra tremurând toată.

— Hm! Ar fi făcut-o şi e norocul meu că am scăpat prilejul. Dar mă tem de un lucru şi iată de ce sunt aici. Ben e mândru, de felul lui, dar trebuie să te duci la el pe negândite şi să-i scoţi din cap gândurile rele. Nu se teme de nimeni ca să lupte, dar în dragoste nu ştie decât să deznădăjduiască.

Ina întinse mâna acelui prieten atât de convingător.

— Spune-i să vină să mă vadă, murmură dânsa.

— Nu pot să-i spun nimic, răspunse Nevada. Ar şti că am fost aici. Să găsim altceva. Marvie singur n-ar putea să-l hotărască. Când Hettie o să aibă prilejul să iasă, lasă-mă s-o văd. Spune-i c-o iubesc, că sunt prietenul lui Ben, pe viaţă şi pe moarte. Spune-i că suntem pe cale să izbutim şi că Less Setter nu ne poate sta în cale. Avem noroc straşnic. Indianul, tovarăşul lui Ben, noi îl numim Modoc, e hăitaşul cel mai uimitor pe care l-am văzut vreodată. Suntem pe urma hoţilor de vite şi o să-i prindem asupra faptului. Poţi să-i spui asta Hettiei. Ce o să facă atunci tatăl d-tale şi al lui Ben?... Ina, o să ne luptăm ca nişte turbaţi şi o să izbutim. Dar d-ta... numai d-ta poţi să-i redai curajul lui Ben. Vrei?

— Oh! Nevada, cât de bun eşti! Îţi mulţumesc! zise tânăra şi cuvintele o gâtuiră. Vreau... Fireşte că vreau. O să mă duc sa-l văd pe Ben...

CAPITOLUL X

În ziua în care Nevada plecase de dimineaţă, fără să spună vreun cuvânt măcar, Ben, oricât de îngrijorat ar fi fost, nu s-ar fi sinchisit, dacă ar fi fost în altă parte decât la Forlorn River. Vecinătatea Blainilor era pentru Ben o pricină de nelinişti zilnice. Atât de aproape şi atât de departe de fericire, putând avea întâlniri neplăcute şi altele pe care le dorea şi de care se temea în acelaşi timp. Avea uneori dorinţa să fugă, să se ducă oriunde, foarte departe, atât i se părea soarta lui de grea şi fără sfârşit.

Îl chemă pe Modoc şi-l întrebă dacă tovarăşul lor plecase la tabăra Blainilor. Modoc nu ştia nimic şi când se întoarse, după ce făcuse cercetările poruncite de Ben, mărturisi că nu găsise nici o urmă.

Şi îi veni în gând că Nevada plecase ca s-o sfârşească cu Setter şi, fără să vrea, fu cuprins de o groază tainică.

Deodată indianul exclamă: „Vine cineva încoa!” Un nor de praf se ridica într-adevăr pe malul drept al lacului, lăsând să se ghicească umbra unui cal şi a unui călăreț. Ben zări în cele din urmă obrazul zâmbitor al lui Marvie Blaine.

— Salutare! exclamă băiatul. N-am avut norocul să te întâlnesc zilele trecute şi de aceea am venit iar.

— Foarte bine, micuțule, vino încoa, răspunse Ben foarte vesel. Abia te-am zărit zilele trecute. Cred că petreci bine, nu?

— Chiar aşa, răspunse Marvie, care-l țintea pe tânăr cu ochii plini de admirație.

— Sunt foarte mulțumit că te văd. Ce bine că ai venit! Am să-ți dau un ponei sălbatic, pentru că te-ai gândit la bietul Ben Ide. Nu-i decât un mânz şi nu-i încă bine domesticit. Am să-l țin până ce o să-l poți călări.

— Ben Ide! exclamă băiatul. Vrei să mi-l dai mie! Un mânz sălbatic?

— Negreşit, zise Ben zâmbind.

— Adevărat! Şi eu care veneam numai să te văd şi să pescuiesc. Nu, e prea de tot!

— Ia spune-mi, Marvie, nu l-ai întâlnit cumva pe tovarăşul meu Nevada?

— N-am văzut pe nimeni pe drum.

— A luat-o, se vede, pe alt drum.

— Venea la ranchul nostru? întrebă Marvie.

— Modoc şi cu mine, credem că da.

— De ce? Aud pe cowboy vorbind de d-ta şi de Nevada. Vă iubesc pe amândoi de când l-ai bătut pe Setter. Nevada îi interesează mult. E un străin. Dar de ce ar veni la ranchul nostru?

— Nu sunt sigur, dar asta mă sâcâie mult, răspunse Ben privindu-l drept în față pe băiat.

— Da, zise Marvie, te temi să nu fie mai aspru decât d-ta, cu Setter?

— Nu te înşeli deloc, băiete, zise Ben, zâmbind de agerimea puştiului.

— Bill Sneed zice că Nevada n-ar fi aruncat ca d-ta revolverul lui Setter, ci l-ar fi descărcat asupra lui.

— În ce mă priveşte, l-am chelfănit bine. Eram nebun.

— Ah! Să vorbim de altceva. Omul acela îmi face rău. Am înțeles de ce făcea pe drăguțul cu mine. Ca să mă tragă pe sfoară.

— Să te tragă pe sfoară? zise Ben tresărind.

— De bună seamă. Îi dă târcoale Inei. L-a băgat şi pe tata şi acum...

— Îi dă târcoale Inei? exclamă cowboy-ul şi trăsăturile sale se înăspriră.

— E tot atât de adevărat, precum sunt aici, zise Marvie. Ah! Cum aş vrea să fiu mai mare. Dar de ce ai căpătat fața asta de înmormântare? Inei i-e groază de Setter, aşa cum câinelui meu i-e groază de dihor. Uite ce-a făcut ea cu McAdam. Mama a văzut când a vrut s-o sărute. Palma aceea! Sângera. Şi apoi ce? Nu fii atât de trist. Atunci de ce sunt eu aici? Am o însărcinare.

— Ai o însărcinare, răutăciosule? Şi eşti de un ceas aici şi îndrugi fleacuri!

Repede, dă-i drumul sau îi spun lui Modoc să nu mai vadă de mânzul tău.

— Ah!... Ei bine, iată ce-i. Ina mi-a zis: „Să-i spui lui Ben să vie...” Hei, ce mai zici?

— Nimic... nimic... micuțule, zise Ben sub lovitura inimii care-i tăie vorba. Şi neştiind într-adevăr ce să spună, îl luă pe băiat departe de hambare şi de corral, până la un loc de crescătorie. Urechile îi vâjâiau, cerul i se părea mai albastru decât îl văzuse vreodată.

Împărtăşi plăcerea lui Marvie, înaintea cailor sălbatici la care fluiera şi-i făcea să fugă pe iarbă, nebun de bucurie când văzu mânzul alb şi negru care trebuia într-o zi apropiată să fie al lui.

Apoi Ben îi dădu o lecție de pescuit. Dar vremea trecea atât de repede, încât cowboy-ul trebui să-l smulgă pe Marvie de la îndeletnicirea lui atât de plăcută. Se întoarseră la colibă, unde Modoc le dădu o gustare, apoi urmă plecarea.

— Ben, mi-ar place mai bine să stau cu d-ta aici, decât în casa noastră mare din Tule Lake, zise Marvie când fu în şa. Şi pun rămăşag că soră-mea e de aceeaşi părere.

— Dar nu, micuțule, fetele nu sunt totdeauna de părerea noastră în privința asta. Nouă ne place viața în aer liber, caii, munca, vânătoarea şi pescuitul. Lor le place tihna, eleganța, oamenii, petrecerile şi tot felul de lucruri d-alde astea.

— Da, unele. Dar nu Ina. Ea are gusturile noastre. De altfel, e nebună după d-ta. O cunosc bine.

Şi Marvie, cu un vesel „la revedere” plecă în galop, lăsându-l pe Ben ca împietrit.

Această stare de inconştiență a omului lovit ca de trăsnet nu-l părăsi nici când intră în colibă, unde rămase mult timp fără să se mişte. Paşii unui cal potcovit îl făcură să se ridice şi să iasă. Nevada se întorsese.

— Unde ai fost? îl întrebă dânsul scurt pe Nevada, care mai era încă pe cal.

— Ai avut un musafir, zise Nevada.

Părea, mai mult ca de obicei, rece şi în acelaşi timp nepăsător. Ben bombăni în sinea, lui. Era silit a mărturisi cât îl iubea pe acel călăreț slab, cu părul lung, cu obrazul oacheş. Dar îşi arătă tare, nerăbdarea:

— Unde ai fost?

— Eu? Ei bine, am fost să mă plimb pe câmp, răspunse Nevada, sărind sprinten din şea.

— Unde dracu ai fost? exclamă tovarăşul lui.

Nevada ăsta era îngrozitor cu fața lui zâmbitoare şi liniştită.

— Astăzi pari foarte curios.

— Da şi am o poftă grozavă să mă reped la tine.

— Ei bine, haide, amice, dar nu eşti destul de mare şi nici destul de voinic pentru asta.

— Pentru numele lui D-zeu, nu mai mă chinui atâta cu gogoşile tale de

cowboy. Vreau să ştiu. Te-ai dus să dai de Less Setter?

— Hm! N-ar fi fost cine ştie ce ispravă. Şi, de altfel, ştii că nemernicul s-a dus să-şi puie alți dinți.

— Răspunde-mi: Te-ai dus să-l întâlneşti?

— Dragul meu, adevărul e că nu m-am gândit nici o clipă măcar, la dobitocul acela.

— Nevada nu mă minți? Nu! Ei bine, te-ai dus la noul ranch al Blainilor.

— Să-ți spun drept, ai fi fost un vânător bun pentru capcane.

— Pentru ce te-ai dus acolo?

— Aveam ziua liberă, nu? Am un cal nou. M-am dus să cercetez împrejurimile. Mi-a venit un gând cu privire la bătrânul Blaine şi, ca de obicei, aveam dreptate. Vrea să facă din ranchul lui cel dintâi dintr-o întreagă serie în care intră Forlorn River până la proprietatea lui din Silver Meadow.

— Cu cine ai vorbit? întrebă Ben, urmărindu-şi gândul.

— Mai întâi cu Marvie Blaine. Ne-am întâlnit adineauri. M-a hărțuit cu o grămadă de poveşti despre peşti şi cai. Un băiat de treabă, Ben. Nu te are decât pe d-ta în cap.

— Da... şi cu mai cine?

— Cu nimeni... Oh!... Iartă-mă. Am văzut pe buna ta prietenă Ina Blaine. Am recunoscut-o numaidecât.

— Ai văzut-o?... Dar nu i-ai vorbit?

— Ba da, puțin. A fost cât se poate de drăguță. Şi dacă n-aş fi pe jumătate nebun după Hettie, ți-aş răpi-o, drăguțule. E tot atât de frumoasă ca... oh! Dumnezeule! N-am văzut pe cineva niciodată atât de frumos. Nu-i de mirare că nu poți să mănânci şi să dormi şi nici nu te porți frumos cu tovarăşul tău.

— Nevada, zise dânsul în cele din urmă foarte serios, i-ai vorbit singur Inei?

— Da, puțin.

— Despre mine?

— Bineînțeles! Nu-ți închipuieşti că tânăra simțea nevoia să vorbească de mine. Şi nu-ți închipui, cred, că am scăpat prilejul să-ți trâmbițez meritele?

— Vai, dar tu Hettie şi Marvie mă faceți de un milion de ori mai bun decât sunt.

— Ia spune! Cum am putea să vorbim altfel! răspunse Nevada.

— Pun rămăşag că o faceți toți pe Ina să moară după mine, cum mă faceți pe mine să mor după ea.

— Ei! D-ta ți-ai pierdut de mult capul. Ştii ce ar trebui să faceți amândoi? Să căutați un colț singuratic în lună...

— Taci din gură! strigă Ben furios. Nu înțelegi că ar fi o ruşine pentru mine dacă aş nenoroci fata. La urma urmelor, sunt tot un izgonit. Şi mai vor şi mai mult, să fiu un om scos de sub scutul legii.

— Te cred. Ca şi tovarăşul tău, nu? exclamă Nevada amărât.

— Oh, dragă! Să nu înțelegi greşit spusele mele. Nu m-am sinchisit niciodată de tot ce s-a spus despre d-ta. Nu-mi pasă ce-ai fost, Nevada, ci că

eşti pentru mine cel mai bun şi mai nobil tovarăş.

— Îți mulțumesc, răspunse Nevada, ridicând capul. Fără îndoială că sunt tovarăşul d-tale, dar nu vorbim de noblețe. Spuneam deci că d-ta şi Ina ar trebui să vă duceți undeva în lună, să cădeți unul în brațele altuia şi să stați acolo ceasuri în şir... destul de mult ca să descoperiți în cele din urmă că nu puteți să trăiți despărțiți.

Va urma...

Matthieu Durand
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 2

FONDURI DE RAZBOI

WAR CHEST

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

WAR CHEST

·FONDURI DE RAZBOI·

WAR CHEST ÎȘI DESFĂȘOARĂ ACȚIUNEA ÎN AFRICA, PE URMELE UNEI ÎNCĂRCĂTURI DE AUR EVACUATĂ DIN AFGANISTAN DE UN GRUP TERORIST. ASIDUU CĂUTATĂ DE SERVICIILE DE INFORMAȚII OCCIDENTALE, COMOARA ESTE DEPISTATĂ LA BORDUL UNEI NAVE CARGO ÎN TRANZIT PE MAREA ROȘIE. DAR INTERCEPTAREA SE TRANSFORMĂ ÎNTR-UN DEZASTRU CÂND DOUĂ AVIOANE F/A-18F SUPER HORNET DE PE PORTAVIONUL HARRY S. TRUMAN SUNT DISTRUSE DE NIȘTE MISTERIOASE MiG-29. SATELITUL FRANCEZ DE SPIONAJ ESTE MARTOR LA ACȚIUNE, IAR FRANȚA ESTE IMPLICATĂ ÎN CURSA DE CAPTURARE A TEZAURULUI.

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

MARTI, 4 DECEMBRIE, 2007, UNDEVA DEASUPRA MARII ROSII...
RIPPER 2 CATRE LIDER. CARGO LA ORA ZECE PE ATFLIR!
106
VFA-11
NAVY
CREZI CA ASTA E?
POZITIA SE POTRIVESTE.
ATFLIR - AN/ASQ-228 - APARATURA ÎN INFRAROSU PENTRU VEDEREA SI OCHIREA TINTELOR.
FACEM ÎNTÂI UN SURVOL DE RECUNOASTERE. ARMEAZA TUNUL SI MOMEALA-FLACARI! SI PAZESTE-TI POPOUL, GAGII SUNT ÎN STARE SA NE DOBOARE FARA AVERTISMENT!
EXECUTAT!
KASSALA! ASTA E! MARCATA SI CHEMATA CAVALERIA!
NAVY

ÎNCEPE SPECTACOLUL!
BRRRRAAAAAH
WSCHHHH
TICALOSII!
OCHESTE-I!
BRRRRRAAAAAAH
ATENTIE! SAM! SAM!

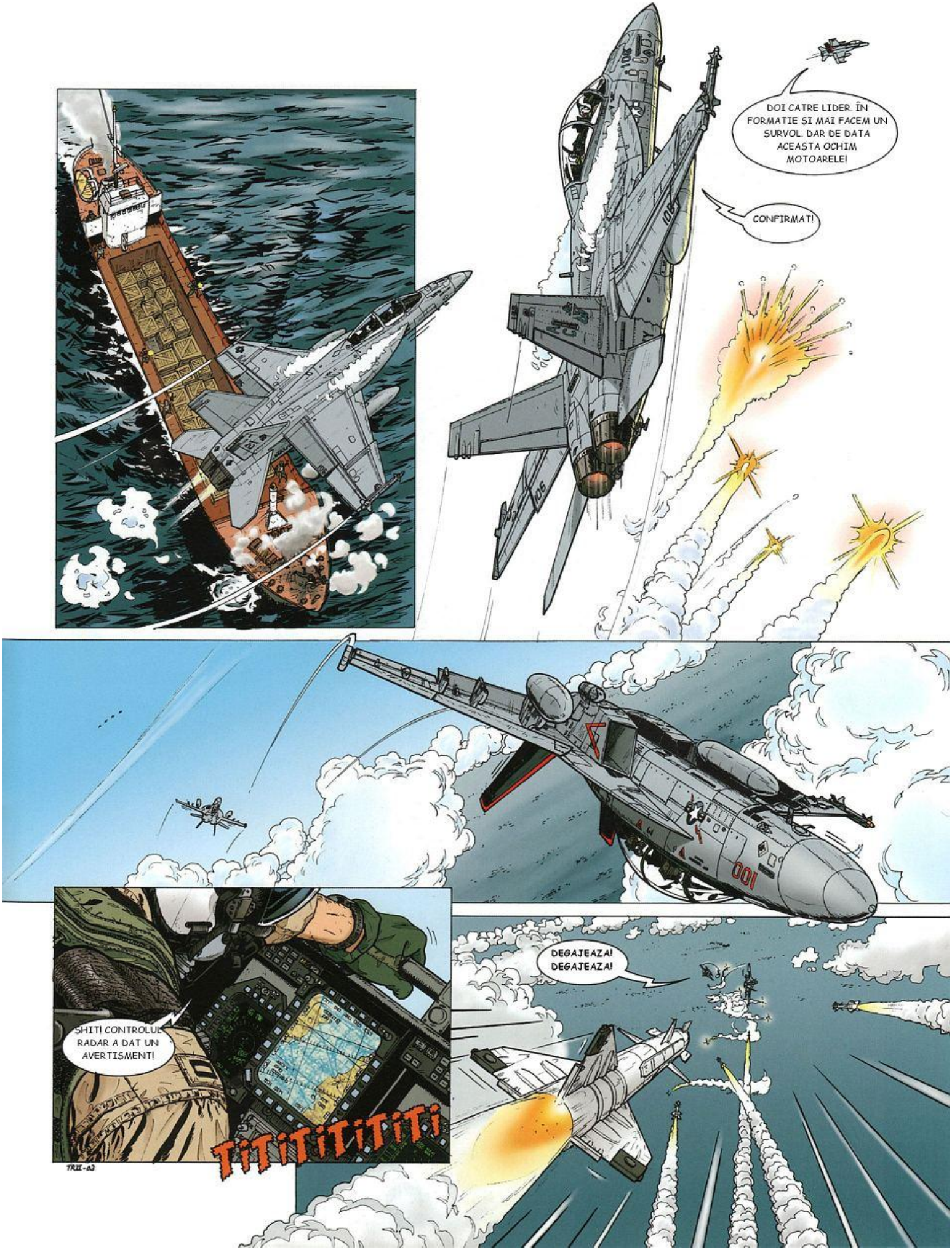
DOI CĂTRE LIDER. ÎN FORMAȚIE SI MAI FACEM UN SURVOL. DAR DE DATA ACEASTA OCHIM MOTOARELE!
CONFIRMAT!
SHIT! CONTROLUL RADAR A DAT UN AVERTISMENT!
TiTiTiTiTiTi
DEGAJEAZA! DEGAJEAZA!
TRII-A3

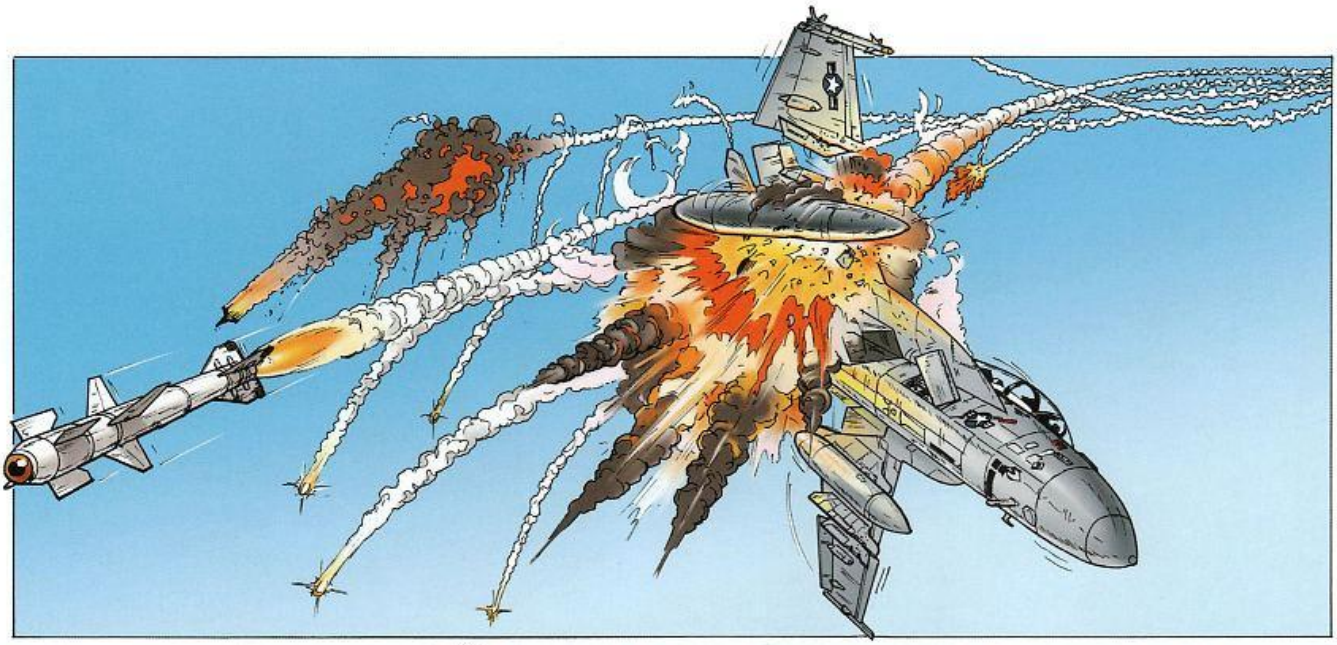

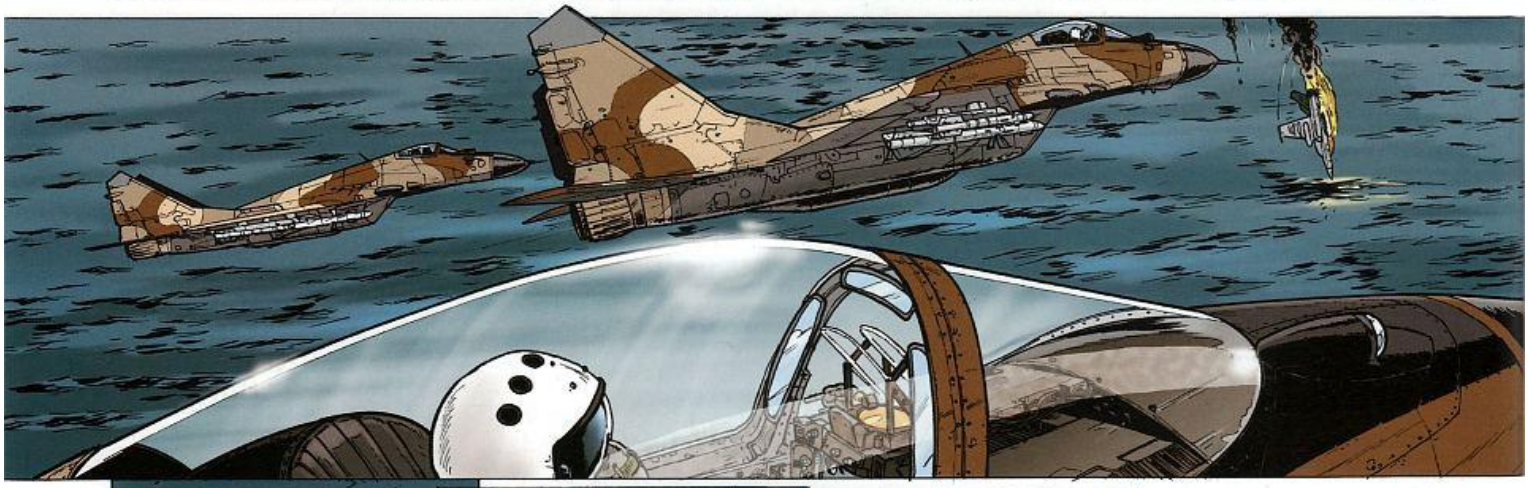

TRI-04

BAZA AERIANA SAINT-DIZIER, SALA DE PREGATIRE A MISIUNILOR DE LUPTA - SQUADRON 1/7
GENTLEMAN, ACESTE IMAGINI AU FOST LUATE ACUM SASE ORE DE HELIOS-II-A DE DEASUPRA MARII ROSII.

* SATELIT FRANCEZ DE ULTIMA GENERATIE. ECHIPAT CU CAMERE FOTO DE FOARTE MARE REZOLUTIE.

APARATELE DOBORÂTE APARTIN GRUPULUI DE LUPTA AL PORTAVIONULUI HARRY S. TRUMAN AFLAT ÎN MISIUNE ÎN LARGUL COASTELOR ARABIEI SAUDITE. DIN PACATE, NU AU EXISTAT SUPRAVIETUITORI.

CONFORM INFORMAIILOR PE CARE LE AVEM, 4 MIG-29 AU DECOLAT DE LA O BAZA SECRETA DIN BOUDJAN CU O MISIUNE FOARTE CLARA: PROTEJAREA CARGOULUI.
ÎNSEAMNA CA ACEST VAPOR TRANSPORTA CEVA AL NAIBII DE IMPORTANT!

CU SIGURANTA, CAPITANE. ANALISTII NOSTRI CONSIDERA CA NAVA TRANSPORTA FONDURILE DE „RAZBOI" ALE GRUPULUI TERORIST AL-WAIDAH. ADICA 800 MILIOANE ÎN LINGOURI DE AUR.
DOAR ATÂT?

ACEASTA PRADA A FOST EVACUATA DIN AFGANISTAN DUPA ATACURILE DE LA 11-09-2001, CÂND A FOST CLAR CA REGIMUL TALIBAN VA CADEA. A FOST TRANSPORTATA CU CAMIOANELE PRIN PAKISTAN CATRE MAREA ARABIEI, ÎNAINTE DE A FI ÎNCARCATA PE NAVA SI DEBARCATA ÎN BOUDJAN.

DAR RELATIILE DINTRE AL-WAIDAH SI DARKHOUM S-AU RACIT ÎN ULTIMUL TIMP PÂNA LA NIVELUL LA CARE RETEAUA TERORISTA N-A MAI AVUT DELOC ÎNCREDERE ÎN REGIMUL DIN BOUDJAN. CONFORM SERVICIULUI LOR DE INFORMATII, S-AU HOTARÂT SA-SI TRIMITA TEZAURUL ÎN BOTSWALIE.

NAVA S-A ÎNTORS ÎN PORT SERIOS AVARIATA DE ATACUL AVIOANELOR SUPER-HORNET. DUPA ESUAREA RUTEI MARITIME, SERVICIUL NOSTRU DE INFORMATII CONSIDERA CA AL WAIDAH VA ÎNCERCA SA FOLOSEASCA ALTE MIJLOACE DE TRANSPORT, AERIENE SAU TERESTRE. ÎN PREZENT, NU MAI STIM NIMIC ALTCEVA, DECÂT CA SE VA ÎNTÂMPLA FOARTE CURÂND.

ÎN ULTIMII ANI, AMERICANII AU BLOCAT 115 MILIOANE DOLARI ÎN DIVERSE CIRCUITE BANCARE ALE RETELEI TERORISTE. CAPTURAREA ACESTUI AUR AR ÎNSEMNA PENTRU AL WAIDAH TAIEREA APROAPE ÎNTREGII FINANTARI.

TREBUIE SA INTERCEPTAM CU ORICE PRET ACEST TEZAUR. ORDINELE VIN DIRECT DE LA ELYSEE. NU MAI ESTE NEVOIE SA PRECIZEZ, CA ESTE O MISIUNE DE MAXIMA PRIORITATE. DOAMNELOR SI DOMNILOR, LA AVIOANE!

TRI-05

HEI, JESS, VREI SA-TI IEI „BAISE-EN-VILLE"*
DOAR MI-AM PREVENIT SOTUL SA NU MA ASTEPTE LA CINA.
SI CE MAI FACE BAROSANU'?
DE LA FOARTE BINE ÎN SUS. VA TRIMITE URARI DE BINE!
MDA, CHIAR ASA!
* TRUSA PERSONALA PE CARE O IA O FEMEIE CÂND ARE O ÎNTÂLNIRE AMOROASA
NU VREA CA SA VA LUATI DE NEVASTA-SA ZILNIC CÂTE 8 ORE.
CRED CA ARE MARE ÎNCREDERE ÎN TINE. SPER CA ESCAPADA ASTA LA CELALALT CAPAT AL LUMII N-O SA-L ÎNGRIJOREZE.
DE CE AR FACE-O?
CINE STIE?
VISEAZA, BAIETE!
CRED CA E ÎNDRAGOSTIT DE TINE.
CRED CA SE ÎNDRAGOSTESTE DE ORICINE ARE SÂNI.
RAZOR 16, 17, 18, 19, 20 SI 21, CABRAJ PÂNA LA NIVEL 400 SI CAP COMPAS SUD!
TAI-06

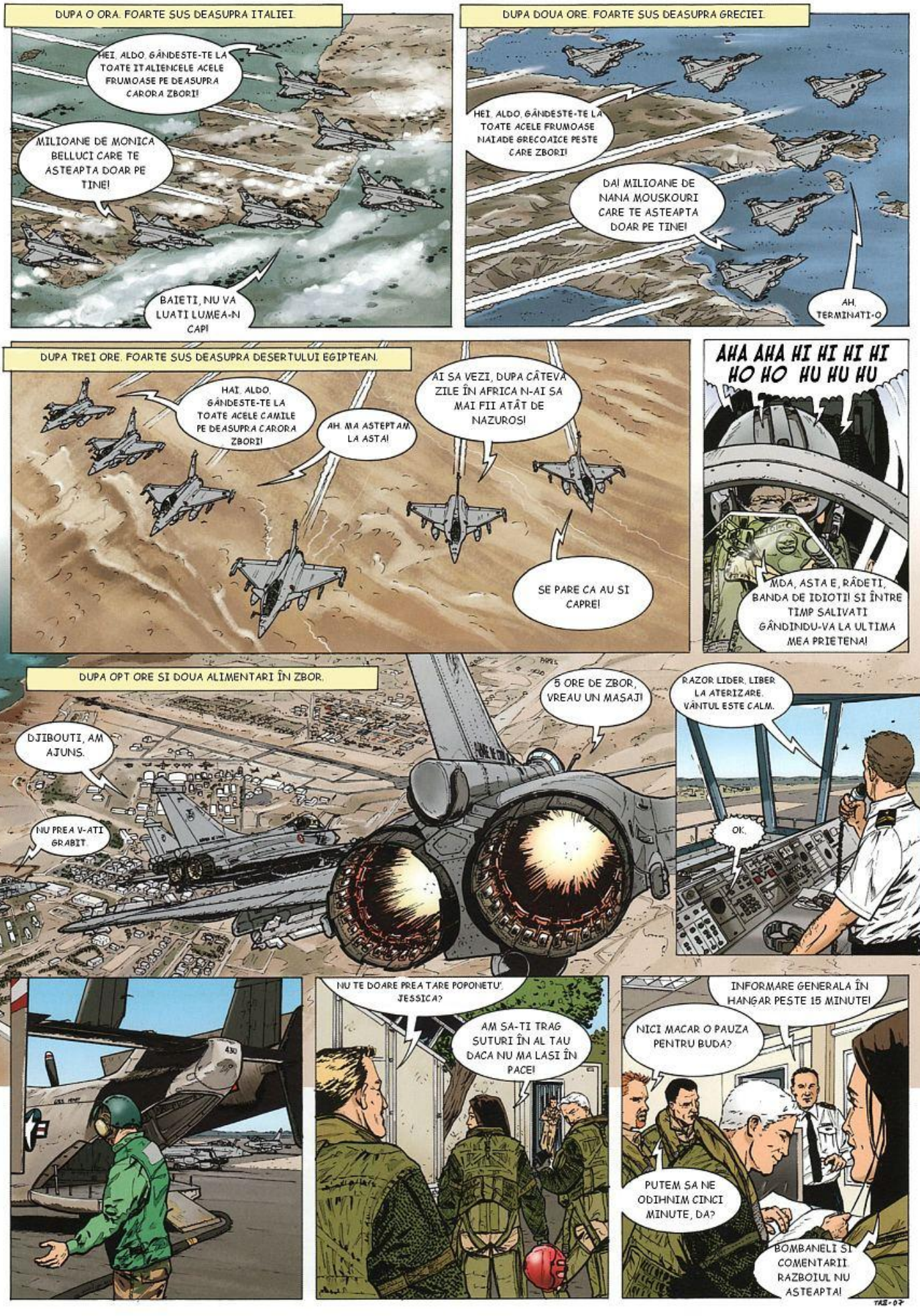
DUPA O ORA. FOARTE SUS DEASUPRA ITALIEI.
HEI, ALDO, GÂNDESTE-TE LA TOATE ITALIENCELE ACELE FRUMOASE PE DEASUPRA CĂRORA ZBORI!
MILIOANE DE MONICA BELLUCI CARE TE ASTEAPTĂ DOAR PE TINE!
BĂIEȚI, NU VĂ LUAȚI LUMEA-N CAP!
DUPA DOUA ORE. FOARTE SUS DEASUPRA GRECIEI.
HEI, ALDO, GÂNDESTE-TE LA TOATE ACELE FRUMOASE NAIADE GRECOAICE PESTE CARE ZBORI!
DAI MILIOANE DE NANA MOUSKOURI CARE TE ASTEAPTĂ DOAR PE TINE!
AH, TERMINAȚI-O
DUPA TREI ORE. FOARTE SUS DEASUPRA DESERTULUI EGIPTEAN.
HAI, ALDO, GÂNDESTE-TE LA TOATE ACELE CAMILE PE DEASUPRA CĂRORA ZBORI!
AH. MĂ ASTEPTAM LA ASTA!
AI SĂ VEZI, DUPĂ CÂTEVA ZILE ÎN AFRICA N-AI SĂ MAI FII ATÂT DE NĂZUROS!
SE PARE CĂ AU ȘI CAPRE!
AHA AHA HI HI HI HI HO HO HU HU HU
MDA, ASTA E, RÂDEȚI, BANDĂ DE IDIOȚI! ȘI ÎNTRE TIMP SALIVAȚI GÂNDINDU-VĂ LA ULTIMA MEA PRIETENĂ!
DUPA OPT ORE ȘI DOUA ALIMENTĂRI ÎN ZBOR.
DJIBOUTI, AM AJUNS.
NU PREA V-AȚI GRĂBIT.
5 ORE DE ZBOR, VREAU UN MASAJ!
RAZOR LIDER, LIBER LA ATERIZARE. VÂNTUL ESTE CALM.
OK.
NU TE DOARE PREA TARE POPONETU', JESSICA?
AM SĂ-ȚI TRAG ȘUTURI ÎN AL TĂU DACĂ NU MĂ LĂSI ÎN PACE!
INFORMARE GENERALĂ ÎN HANGAR PESTE 15 MINUTE!
NICI MĂCAR O PAUZĂ PENTRU BUDA?
PUTEM SĂ NE ODIHNIM CINCI MINUTE, DA?
BOMBĂNELI ȘI COMENTARII. RĂZBOIUL NU ASTEAPTĂ!

DOAMNELOR SI DOMNILOR, SUNT COLONELUL BENJAMIN NORTH DE LA DIA.

CREZI CA E RUDA CU OLIVER NORTH?*

SPER CA NU!

* COLONEL AMERICAN IMPLICAT ÎN TRAFICUL DE ARME CU IRANUL.

PREZENTA LUI HARRY S. TRUMAN ÎN MAREA ROSIE NU ESTE O COINCIDENTA. ECHIPA MEA SI CU MINE URMARIM AURUL LUI AL WAIDAH ÎNCA DIN NOIEMBRIE 2001.

ACTIUNEA AERIANA DIN ACEASTA DIMINEATA A CONFIRMAT ÎN MOD DRAMATIC PRECIZIA ULTIMILOR NOASTRE INFORMATII. DIN PACATE, DIN CAUZA CONFRUNTARII, KASSALA S-A REFUGIAT ÎN PORTUL DE UNDE PLECASE, BOUDJAN, FARA SA FI AVUT NICI O POSIBILITATE DE A O INTERCEPTA LA TIMP.

ÎN CIUDA IMPORTANTEI ACESTEI OPERATIUNI SI CHIAR DACA DARKHOUM DORESTE SA RAMÂNA ÎN RELATII BUNE CU VESTUL, ESTE IMPOSIBIL DE INTERVENIT ÎN PORTUL BOUDJAN. AR DECLANSA UN INCIDENT DIPLOMATIC CARE NE-AR COMPLICA SERIOS MISIUNEA.

PENTRU CA VA TREBUI SA INTERCEPTAM AURUL ÎN TIMPUL TRANSFERULUI CATRE BOTSWALIE, FARA A STI CUM SI UNDE SE VA AFLA ÎN TRANZIT. DAU CUVÂNTUL AMIRALULUI PENTRU ASPECTELE OPERATIONALE ALE ACESTEI OPERATIUNI. DAR MAI ÎNTÂI, VREAU SA VA PREZINT PE CINEVA.

ACESTE ESTE COLONELUL AZAD KORGAN. ACEST SINISTRU PERSONAJ ESTE LIDERUL SQUADRON-ULUI CARE NE-A DOBORÂT HORNET-URILE. CONFORM INFORMATIILOR NOASTRE, ESTE UN PILOT MERCENAR DE ORIGINE TURCA, CARE, DE ZECE ANI, ÎSI ÎNCHIRIAZA SERVICIILE ÎN AFRICA, AMERICA DE SUD SI TARI DIN ORIENTUL MIJLOCIU.

UN TIP ÎNCÂNTATOR!

LUI KORGAN I SE ATRIBUIE CINCISPREZECE VICTORII AERIENE, INCLUSIV CÂTEVA AVIOANE ISRAELIENE. CREDEM CA AL WAIDAH L-A ÎNROLAT CA SA SUPRAVEGHEZE TRANSFERUL DE AUR. VA VETI CONFRUNTA CU ACEST FORMIDABIL INAMIC, FARA ÎNDOIALA. POT DOAR SA VA RECOMAND ATENTIE DEOSEBITA.

TRI-08

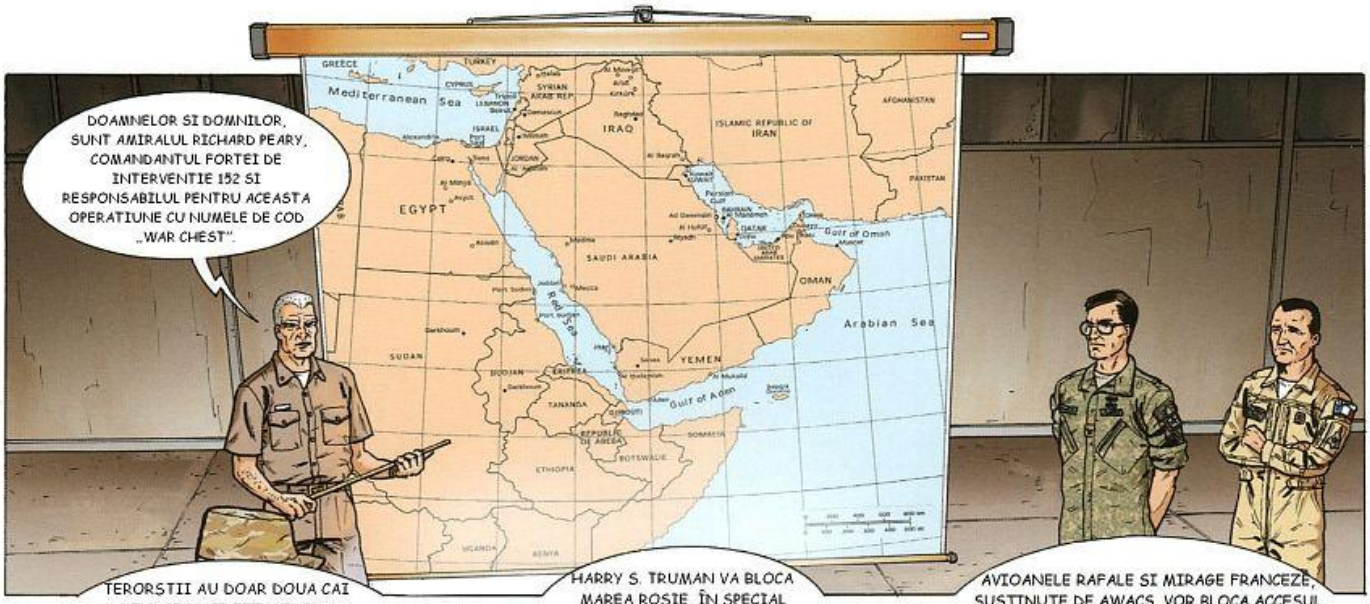
DOAMNELOR SI DOMNILOR, SUNT AMIRALUL RICHARD PEARY, COMANDANTUL FORTEI DE INTERVENTIE 152 SI RESPONSABILUL PENTRU ACEASTA OPERATIUNE CU NUMELE DE COD „WAR CHEST".
Mediterranean Sea
EGYPT
IRAQ
SAUDI ARABIA
YEMEN
OMAN
Arabian Sea
Gulf of Aden
SUDAN
ETHIOPIA
ISLAMIC REPUBLIC OF IRAN
AFGHANISTAN
PAKISTAN

TERORSTII AU DOAR DOUA CAI DE A-SI DUCE TEZAURUL LA BOSTWALIE: PESTE MAREA ROSIE SAU PRIN INTERIORUL CONTINENTULUI, PRIN TANANGA SI REPUBLICA ABEBA ÎN AMBELE CAZURI. ESTE O CALATORIE DE APROAPE DOUA MII DE MILE.

HARRY S. TRUMAN VA BLOCA MAREA ROSIE, ÎN SPECIAL STRÂMTOAREA BAB EL MANDEB SI COASTA BOTSWALIE.

AVIOANELE RAFALE SI MIRAGE FRANCEZE, SUSTINUTE DE AWACS, VOR BLOCA ACCESUL AERIAN DINSPRE CONTINENT DECOLÂND DE LA DJIBOUTI, ÎN TIMP CE BREGUET ATLANTIC DIN AVIATIA NAVALA FRANCEZA VOR AVEA GRIJA DE SUPRAVEGHEREA COASTEI SI VOR FACE JONCTIUNEA DINTRE CELE DOUA FORTE ALE NOASTRE.

AICI ESTE IMAGINEA DIN SATELIT A ZONEI PE CARE VA TREBUI SA O SUPRAVEGHEATI. VOR FI SI CÂTEVA PUNCTE SUPLIMENTARE, FOLOSITE DE FORTELE DIN BOUDJAN DIN CÂND ÎN CÂND. TRANSALL, SUSTINUT DE DOUA PUMA SI UN FENNEC, VOR DEBARCA OAMENII DIN FORTELE SPECIALE
D3
D2
Rafale

ACESTE RUTE VOR FI UTILIZATE PENTRU A ABATE ATENTIA AVIOANELOR PE CARE AWACS LE VA DETECTA. AU DOAR DOTARI DE BAZA, DAR SUNT ÎNTR-O CONDITIE DESTUL DE BUNA PENTRU A PUTEA FI FOLOSITE DE AVIOANE TURBOPROPULSOARE.

INSPECTIA TEZAURULUI VA FI EFECTUATA DE FORTELE SPECIALE FRANCEZE SI AMERICANE CARE VOR CONLUCRA ÎN ACEASTA MISIUNE. NU VOI ASCUNDE FAPTUL CA VOM OPERA LA LIMITA LEGILOR INTERNATIONALE CU BOUDJAN. TANANGA SI REPUBLICA ABEBA NE VOR PERMITE SA LE SURVOLAM TERITORIUL FARA PREA MULTE PROBLEME. NU VA FI LA FEL CU BOESWALIE ÎN CARE ESTE RAZBOI CIVIL. RECOMAND ATENTIE MAXIMA.

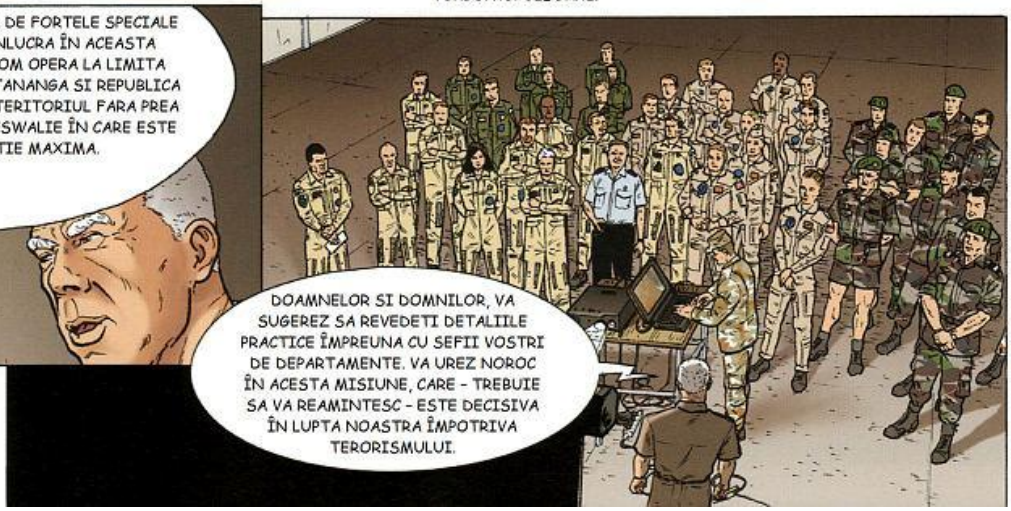
DOAMNELOR SI DOMNILOR, VA SUGEREZ SA REVEDETI DETALIILE PRACTICE ÎMPREUNA CU SEFII VOSTRI DE DEPARTAMENTE. VA UREZ NOROC ÎN ACESTA MISIUNE, CARE - TREBUIE SA VA REAMINTESC - ESTE DECISIVA ÎN LUPTA NOASTRA ÎMPOTRIVA TERORISMULUI.

TRI-03

DOAMNELOR, DOMNILOR, SUNTEM ÎN ALARMA. CARGOUL A SOSIT ÎN PORTUL BOUDJAN LA ORA DOUA SI TOATE DOVEZILE DUC LA CONCLUZIA CA TEZAURUL ESTE ÎN CURS DE TRANSFER. NU STIM CUM, ACEASTA ESTE PROBLEMA NOASTRA. POATE CA ESTE DEJA PE DRUM CATRE AERODROAMELE IMPROVIZATE SAU ÎNCARCAT ÎN CAMIOANE PE DRUMURILE DIN DESERT.
SUPRAVEGHEREA PERIMETRULUI DIN JURUL PORTULUI BOUDJAN VA FI SI MAI SEVERA IMEDIAT CE VOM DECOLA.
TREBUIE SA STABILIM O RETEA LA SUD DE ORAS, DE LA COASTA PÂNA LA 300 KM ÎN INTERIORUL CONTINENTULUI. AR PUTEA FI FACUTA CU AWACS SI 3 RAFALE.
RAFALE SUNT CONFIGURATE CU TREI REZERVOARE SUPLIMENTARE, CEEA CE NE ASIGURA O AUTONOMIE CONFORTABILA. PROPUN CA MIRAGE 2000, CARE AU RAZA DE ACTIUNE MAI SCURTA, SA ASIGURE UN AL DOILEA CORIDOR LA NORD DE REPUBLICA ABEBA SI SA PROTEJEZE AWACS AFLAT MULT MAI LA SUD.
ESTE O IDEE BUNA.
EI POT FORTA UN AVION SA ATERIZEZE. DAR CE POT FACE CU CAMIOANELE?
VOI LE VETI LOCALIZA, IAR NOI VOM INTERVENI CU PUMA SI TRANSALL. ELICOPTERELE SUNT DEJA ÎN ZONA, IAR AVIOANELE HERCULES DIN DETASAMENTUL NOSTRU DIN CIAD VOR ACORDA SUPORT.
REFERITOR LA REALIMENTARE?
CISTERNA ZBURATOARE ESTE PE DRUM. VA FI LA TIMP ÎN ZONA.
SA SPERAM!
DOAMNELOR, DOMNILOR, SUNTEM CONTRA CRONOMETRU. ÎMI DAU SEAMA CA SUNTEM ÎN CRIZA DE TIMP, DAR NU AVEM DE ALES!
DACA TOATE SUNT LAMURITE, TOM, JESS SI FIOCKY, VETI ALCATUI PRIMA PATRULA. MAX, BOUBA, KUB SI CU MINE O VOM FORMA PE A DOUA. VOM ZBURA PRIN ROTATIE, FACÂND SCHIMBUL LA FIECARE PATRU ORE.
ÎNCA MAI AVEM TREI ORE PÎNA LA LASAREA SERII. VA FI MAI DIFICIL MAI TÂRZIU, CHIAR SI CU APARATURA ÎN INFRAROSU.
AM MULTA EXPERIENTA ÎN AFRICA, SI POT CONFIRMA CA DEPLASAREA PRIN DESERT PE TIMPUL NOPTII ESTE FOARTE PERICULOASA.
TRII - AO

DUPA 40 MINUTE...
NE APROPIEM DE FRONTIERA SUDICA A BOUDJAN-ULUI.
SE VEDE CEVA?
ÎNCA NIMIC, D-LE COLONEL.
MAGIC CATRE TOTI. DEOCAMDATA NICI UN FEL DE TRAFIC.
RAZOR 17, 19 SI 21 SE APROPIE DE ZONA DE PATRULARE DESEMNATA.
7-HO
TOTI RAZOR, SEPARATI-VA COMPLET!
MERSA GULBUB... ÎNCA 100 MILE SI VOI AJUNGE LA POZITIA MEA.
HEI, JESS... ZÂMBESTE!
BINE. AI DE GÂND SA ACTIONEZI POSTCOMBUSTIA?
AI GRIJA DE RADARUL TAU SI LASA-MI MIE GRIJA PILOTAJULUI!
TU NU ZBORI, FLIRTEZI CU JESS! SI POT SA-TI SPUN CA NOI AVEM DE FACUT UN DRUM DE DOUA ORI MAI LUNG DECÂT CEILALTI!
TRII - A

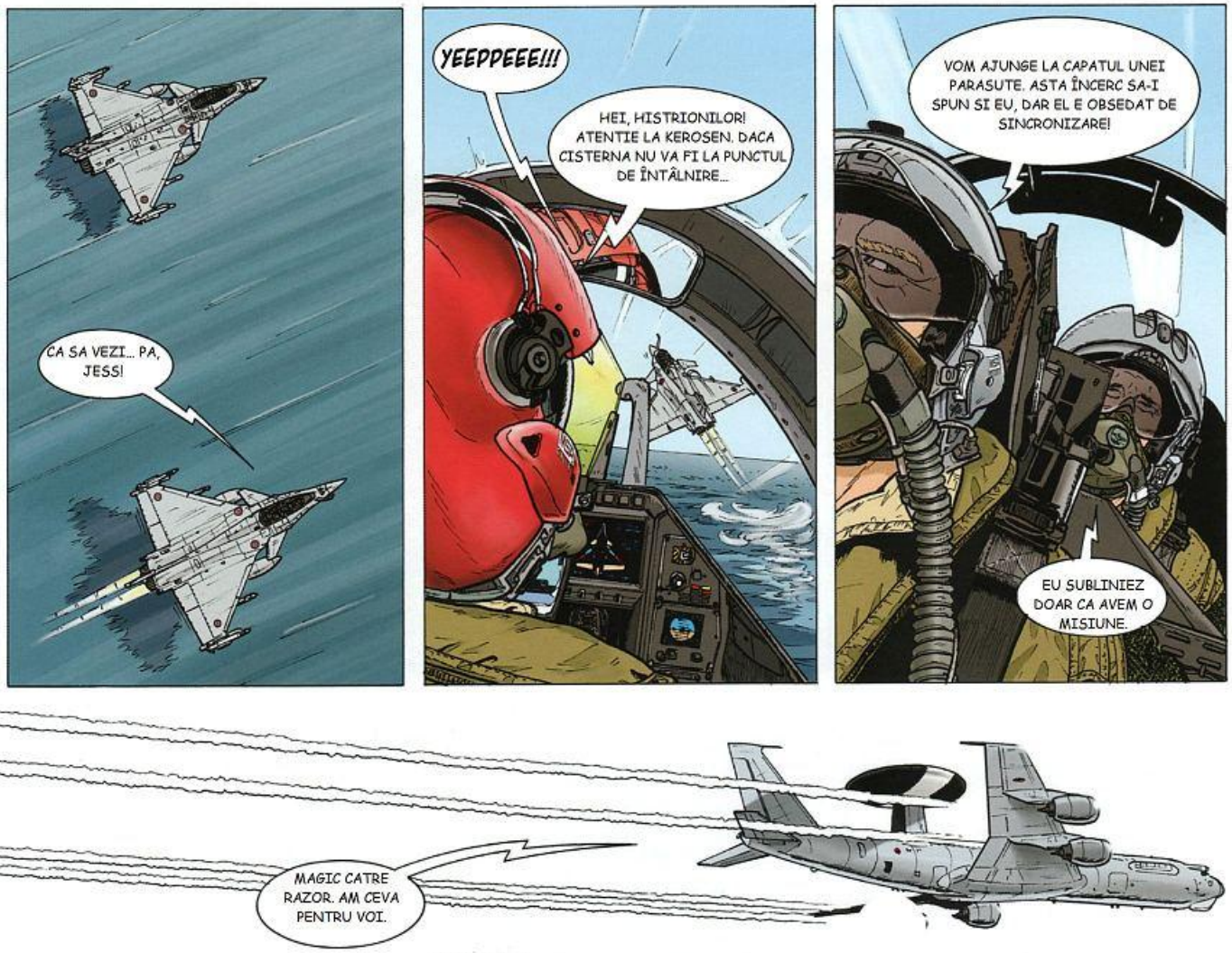
CA SA VEZI... PA, JESS!
YEEPPEEE!!!
HEI, HISTRIONILOR! ATENTIE LA KEROSEN. DACA CISTERNA NU VA FI LA PUNCTUL DE ÎNTÂLNIRE...
VOM AJUNGE LA CAPATUL UNEI PARASUTE. ASTA ÎNCERC SA-I SPUN SI EU, DAR EL E OBSEDAT DE SINCRONIZARE!
EU SUBLINIEZ DOAR CA AVEM O MISIUNE.
MAGIC CATRE RAZOR. AM CEVA PENTRU VOI.
O BOGEY LA SUD DE PORTUL BOUDJAN, 120 MILE.
ALTITUDINE STABILA, 7000 M, DIRECTIA SUD, VITEZA 200 NODURI.
RAZOR 17, EU SUNT CEL MAI APROAPE. ESTE AL MEU!
DIRECTIA SUD... SINCRONIZAREA CORECTA... CLIENT SERIOS. SA-L VEDEM MAI DE APROAPE.
ACOLO!

TRII-12

Va Urma

CITITI !

Online sau in format pdf. epub. mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro